

BORZALMAK KASTÉLYA

REGÉNY

IRTA:
EDGAR WALLACE

FORDITOTTA:
ZIGÁNY ÁRPÁD

Országos Széchényi Könyvtár

PALLADIS RT. KIADÁSA, BUDAPEST

*Az angol eredetiből fordított
egyedül jogositott magyar kiadás*

AZ ANGOL KÖNYV EREDETI CIME
TERROR KEEP

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

PALLAS RT. NYOMDÁJA, BUDAPEST V., HONVÉD-UTCA 10.
FELELŐS VEZETŐ : TIRINGER KÁROLY MŰSZAKI IGAZGATÓ.

ELŐSZÓ

Bármily hirhedtek és érdekesek is egyébként borzalmas gonosztetteik révén azok a szerencsétlen kiváltóságosak, akik bekerülnek az elmebeteg elítéltek broadmoori fegyházába, — őszintén szólva, illetlenség, hogy ne mondjuk: igazságtalanság, hogy éppen ők állítsanak pellengérre valakit, akit, akárcsak őket, az orvosszakértők véleménye és a könyörületes esküdtszék utalt ebbe a reménytelen intézetbe. Ám azért mégis gyakran ujjal mutogattak John Flackre, amint ide-oda lödörgött az udvaron, a kezeit hátra dugva, fejét a mellére lógatva. Magas, ösztövé, öreg ember volt, akin lötyögött a szürke darócruha; sohase állt szóba senkivel és őt magát is ritkán szólították meg.

— Ez Flack . . . a Flack. A földkerekség legagya-furtabb banditája... Az örült John Flack... kilenceszeres rablógyilkos...

Akiknek a lelkét csak egyetlenegy gyilkosság terhelte, büszkék voltak rövid, világos perceikben és a maguk módja szerint, az „öreg John“-ra. A fegyházörök, akik cellájába zárták éjszakára és vigyáztak rá, amig aludt, nem igen panaszkodtak rá, mert az öreg nem sok vizet zavart és egyetlen egyszer se jött rá a dühroham, amelynek ártatlan áldozata gyakran kórházba, őrzöngő tettese pedig kipárnázott cellába kerül.

Idejének legnagyobb részét írással és olvasással töltötte, mert igazi mestere volt a tollnak és bámulatos gyorsan írt. Több, mint száz kis irka-füzetet tele-

irt már a „Gonosztettek“-ről szóló nagy munkájával. A fegyház-igazgató nem bántotta, sőt kedvezett neki; megengedte, hogy megtarthassa a kéziratait, remélve, hogy annak idején a fegyháznak különben is érdekes muzeumát gazdagíthatja vele.

Egyszer és ez nagy kitüntetés volt, John Flack kölcsönadta egyik írását az igazgatónak, aki megdermedve olvasta végig. A címe az volt: „Hogyan kell kirabolni a bank páncélszobáját, amelyet csak két tisztviselő őriz...”

Az igazgató katona-ember volt s ahogy olvasta az értekezést, meg-megállt, a verejtéket törülgetve homlokáról, mert ez a tiszta, olvasható kézírással irt dolgozat sajátos módon emlékeztette a hadosztály-támadás taktikájára. A szerző nem hanyagolta el a legjelentékeltenebb részletkérdést se: előre látott minden eshetőséget és gondolt is rá. Nem csak megadta annak a kábítószernek az összetételét, mellyel „le kellett venni lábáról az éjjeli őrt“, hanem megmagyarázta azt is, hogyan lehet megszerezni ezt a szert:

„Ha nem tud hozzájutni másképpen, ajánlom, hogy menjen valamelyik külvárosi orvoshoz és panaszkodjék neki a következő tünetekről... Az orvos receptet fog írni s az orvosságban, kis mennyiségben, meglesz a kábítószer is. Hat ilyen orvosságos üveget kell szereznie s a következő módon lehet kivonni belőle a szükséges kábító-szert...”

— Sok ilyen értekezést irt, Flack? — kérdezte az igazgató álmélkodva.

— Mint ez? — vonogatta a vállait Flack megvetően. — Ezt csak pusztán szórakozásból irtam, hogy fölfrissítem az emlékezetemet. Már hatvanhárom könyvet irtam erről a tárgyról s ezek valamennyien kifogástalanok. A hat év alatt, mióta itt vagyok, a legcsekélyebb javítást sem tudtam kieszelni: annyira tökéletes az én régi módszerem.

Vajjon tréfált-e Flack?... Megzavarodott elméjének a csapongása volt-e ez csupán?... Az igazgató, aki ismerte az öreg Flack hóbortjait és rögeszméit, nem volt tisztában vele.

— Azt akarja mondani, hogy megírta a büntettek lexikonát? — kérdezte tamáskodva. — És hol van ez a könyv?

Gunyos mosolyra vonta vékony ajkait Flack, de nem felelt. Ez a hatvanhárom kézzel írott kötet volt egész életének munkája. Az a munkája, amelyre valóban büszke volt.

Egy másik alkalommal, mikor az igazgató ismét előhozta ezt a rendkívüli irodalmi munkát, dörögve jelentette ki:

— Óriási vagyont adtam ezzel minden okos ember kezébe: föltéve, persze — tette hozzá —, hogy elszánt fickó s a könyvekhez még idejkorán hozzáférhet; mert a tudományos találmányok mai korszakában holnap már elavult dolog lehet, ami tegnap még szenzáció volt.

Az igazgató nem nagyon hitte, hogy valóban megvannak ezek a veszedelmes könyvek, de, kevéssel a beszélgetés után, más meggyőződésre jutott. Mert Scotland Yardból, ahol pedig ritkán hajszolnak agyrémeket, nem sokkal aztán Broadmoorba érkezett Simpson főfelügyelő, akit éppen azért léptettek elő a magas állásra, mert sohase szaladt fantáziák után. Beszélgetése nem volt hosszú az őrült John Flack-kel.

— Azokról a könyvekről szeretnék valamit tudni, Jack — mondta. — Mert szörnyűség lenne, ha rossz kezekbe kerülnének. Ravini azt állítja, hogy vagy száz kötetet elrejtett valahol...

— Ravini? — hördült föl John Flack és vicsorgatta a fogait. — Hallgasson ide, Simpson! Csak nem gondolja, hogy életem fogytáig itt tarthatnak ezen a borzalmas helyen? Mert ha ezt hiszi: keserű csalódás érheti rövidesen. Valamelyik sötét éjszakán meglógok

innen, hallja... ha tetszik: akár az igazgatónak is megmondhatja ezt... és akkor lesz holmi leszámolásom Ravinival.

Tompa fahangja rikácsolva recsegett az indulattól és szemeiben föllobbant az a vad, gonosz láng, amit Simpson nagyon is jól ismert.

— Szokott-e nappal is álmodozni, Simpson? — folytatta az örült fegyenc. — Új módszert dolgoztam ki arra: hogyan lehet baj nélkül megugrani egy millióval; ez az egyik, de nem fontos... A másik meg Reeder: megmondhatja neki az üzenetemet. Arról álmodozom, hogy találkozom vele valamelyik ködös, homályos éjszakán, amikor a rendőrség nem tud tájékozódni, hogy honnan is jönnek a segélykiáltások... És a harmadik álom: Ravini. Giorgio Ravininek csak egy szerencséje lehet: ha előbb meghal, mint én kiszabadulok innen!

— Maga örült! — jelentette ki Simpson.

— Hát hiszen éppen azért vagyok itt, — bólintott rá John Flack őszintén.

Ez a beszélgetés Simpsonnal és az a másik az igazgatóval volt a két leghosszabb párbeszéd, amit John Flack hatévi broadmoori tartózkodása alatt folytatott. Amikor nem írt, többnyire kint őgylgett a fegyház udvarán, hátul összekulcsolt kezekkel, feje a mellére kókkadva. Időnként meg-megfordult a magas kőfal tövében is és voltak, akik azt mondták, hogy ezen keresztül dobálta ki a leveleit, — de ez nem volt valószínű. Sokkal inkább lehetséges volt, hogy talált valami megbízható küldöncöt, aki kicsempészte titkos jelekkel írt számos levelét és egy-két szavas választ hozott rájuk. Nagyon jó barátságban volt azzal a felügyelővel, aki vigyázott rá: s egy szép hajnalon átvágott nyakkal találták meg ezt a fegyőrt. A cella ajtaja tárva-nyitva volt és John Flack kiröppent a nagyvilágba, hogy valóra váltsa nappali álmait...

I. FEJEZET

Két dolog izgatta Margaret Belman fantáziáját mikor a déli expressz rohanva vitte Selford Junction és a viónális felé, amely innen kapaszkodott fel Siltburybe. E két dolog egyike az a nagy változás volt, amelyre épen most készült és az a furesa hatás, amelylyel ezt a változást mr J. G. Reeder — ez a szelid, középkorú gentleman — fogadta.

Margaret, mikor először említette neki, hogy valahol a vidéken keres állást, elvárta volna, hogy mr Reeder mutasson némi sajnálkozást; valamelyes elkomorodás minden esetre illendő lett volna. Ellenben az történt, hogy mr Reeder arca szemmel láthatóan földerült erre a lehetőségre.

— Félek, hogy nem jöhetek majd gyakran Londonba — aggódott Margaret.

— Pedig ez jó hír — mondta mr Reeder és megtoldta néhány frázissal, hogy milyen jó az egészségre a levegőváltozás, meg a közelség a természet isteni szépségeihez. Szóval sokkal kedvesebb volt, mint az utolsó hét bármelyik napján s ez bosszantotta Margaretet.

Szép arca elkomorodott, mikor eszébe jutott ez a kellemetlen jelenet s a miatta érzett keserőség. Most már azt se sajnálta volna, ha nem kapja meg ezt az állást. Hiszen egy percig se remélte, hogy az első szóra csak úgy az ölébe pottyan az évi hatszáz fonttal díjazott titkárnői állás. Különben se értett ehhez a foglalko-

záshoz: semmiféle tapasztalata nem volt a szállodai teendőkben, — nagyon kevés reménye lehetett hát arra, hogy megfogadják...

Most meg eszébe jutott az a tolakodó olasz, aki már oly sokszor megkísérelte, hogy megismerkedjék vele. Lépten-nyomon elébe toppant azokkal a sértő frázisokkal, amelyeket olyan jól ismer már minden csinos leány, aki a maga munkájával keresi a kenyerét...

Rendes körülmények között egy másodpercig se gondolt volna rá, de ma reggel az olasz elkísérte a vasut-állomásra és egészen bizonyos, hogy meghallotta, mikor Margaret azzal bucsuzott a barátnőjétől, hogy a hat óra tizenöt perces vonattal érkezik vissza. Akármelyik rendőr érdeme szerint elbánná ezzel az aszfalt-betyárral, ha Margaret nem félne, hogy az ujságokba kerül a neve. Mert minden fiatal leány, akármilyen energikus és szabadon gondolkodik is egyébként, ösztönszerűen visszariad a nyilvánosságtól. Tehát neki is másként, a maga módja szerint kell végeznie ezzel az emberrel...

Szóval ez a két dolog: mr Reeder megfoghatatlan közömbössége és az olasznak nagyon is kézzel fogható tolakodása végképpen elrontotta Margaret délutánját, amely pedig egyébként kellemes szórakozásokkal kinálkozott. Hogy ez a mr Reeder...

Margaret Belman összeráncolta a homlokát. Huszonhárom éves volt s ebben a korban a legtöbb fiatal-ember kissé unalmas. Viszont az ötven körüli férfiak se nagyon vonzóak; és Margaret gyűlölte mr Reeder pofa-szakállát, mert olyan volt vele, mint valami skót lakáj. De, persze, azért kedves volt...

A vonat fáradtan, köhögve állt meg az állomáson és Margaret álmélkodva vette észre, hogy már megérkezett Siltburybe, még mielőtt eldönthette volna, hogy szerelmes-e mr Reederbe, vagy csak unalomból foglalkozik vele?

A vasuti fuvaros kocsija mindjárt az állomás kiskapuja előtt állt és boldogtalan gebéje fülét-farkát eleresztve várakozott. A kocsis vigyorgva integetett az ostorával:

— Tessék csak erre jönni, miss — biztatta: — mr Daver irodája az ösvény tulsó végén van.

Agyafurt vén ember volt, aki már sok pályázót vitt a „Larmes Keep“-fogadó titkári állására és sejtette, hogy ez a fiatal leány — valamennyi közt a legcsinosabb — szintén nem vendég. Először is: nem hozott podgyászt; aztán meg a jegyszedő utána szaladt és visszaadta neki a térti jegyét, melyet Margaret szórakozottságból nála felejtett.

— Majd aztán vissza is hozom, miss — ajánlkózott a kocsis, mikor a gyalog-ösvényhez értek.

— Óh, köszönöm, — bólintott Margaret Belman, amint gyorsan kiugrott a rozoga eszéából.

— Kapott meghívót? — kérdezte a kocsis, aki, mint afféle helyi személyiség, szeretett bizalmaskodni és hunyorgatva folytatta:

— Azért kérdezem, mert egész csomó fiatal hölgy járt már itt, de mivel nem kaptak külön meghívót, mr Daver nem is fogadta őket. Ezek csak kivágták a hirdetést és rohantak vele ide. Pedig a hirdetésben az volt, hogy előbb irjanak. Legalább két tucat olyan fiatal hölgyet hoztam már ide, akiknek nem volt meghívójuk. Csak azért mondom ezt, hogy tudja.

Margaret elmosolyodott és jókedvűen felelt:

— Előbb kellett volna figyelmeztetnie őket, mielőtt még fölültek volna a kocsijára. Legalább megtakarították volna a fuvarát. De legyen nyugodt: én kaptam meghívót.

Ahol álltak, a kapu mellől, jól megláthatta a Larmes Keep-kastélyt. Nem hasonlított fogadóhoz s még kevésbé előkelő penzióhoz, aminek a gazdája hirdette. Az épületnek azt a részét, mely az eredeti kastély volt, könnyen meg lehetett különböztetni, bár szürkére

meszelt, magas falait befutotta a vadszöllő, mely elborította az épület többi részeit is, melyeket későbbben toldottak hozzá a kastélyhoz.

A bársonyos, zöld pázsiton néhány kerti asztal és vesszőből font székek állt elszórva, tul rajta volt a rózsás-kert, amely még most, késő ősszel is, csupa szín és illat volt, mögötte zöld fenyőfásor huzódott föl, majdnem a szikla pereméig. Fölcsillant a kékes-szürke tenger is, mely fölött halvány füst-oszlop jelezte valami távoli, még láthatatlan gőzös közeledését. Enyhe szellő hozta feléje a fenyves fűszeres illatát és Margaret boldogan, tele tüdővel szivta az erős levegőt.

— Hát nem fölséges? — sóhajtott nagy lélekzettel.

— Na, megjárja — bólintott a kocsis és befelé mutatott az ostorával: — Oda tessék, abba a kis házba. Csak pár esztendeje épült: ott tanyázik mr Daver. Inkább íróember, mint vendégfogadós.

Margaret benyitott a kis tölgyfa-ajtón és az író „gentleman” szentélye felé tartott a kövezett ösvényen, amelynek mindkét oldalát széles virágágyak szegélyezték, — mintha csak diszkert lett volna.

A kis háznak széles, nagy ablaka és kis, zöld ajtaja volt. A leányt nyilvánvalóan meglátták belülről, mert még meg se nyomhatta a sárgaréz csengő-gombot, mikor már nyílt az ajtó.

Maga mr Daver állt a küszöbön. Magas, sovány, ötvenéves férfi volt, sárgás bőré, aszott arca olyan furesa vigyorgásra torzult, hogy Margaret majdnem fölkacagott. Pedig egyáltalában nem akart nevetni. A férfinak hosszú felső ajka ráfityegett az alsóra és, bár sovány arcán élesek voltak a vonások, mégis olyan volt, mintha groteszk bohóc-álarcot viselt volna. Kidülledő, gömbölyű, barna szemei, ráncos homloka s az a maroknyi hajcsomó, amely a feje bubján ágaskodott, csak kiegészítették arcának bohóc jellegét.

— Miss Belman? — kérdezte bizonyos komolysággal.

Kissé selypített és furesán kulcsolta össze a kezait, mintha szorongó aggodalom gyötörné, hogy a modora esetleg visszatetszhetik.

— Jöjjön be, kérem, a barlangomba — mondta s oly pózoló nyomatékkal hangsúlyozta az utolsó szót, hogy Margaret majdnem ismét fölkacagott.

A „barlang“ nagyon is kényelmes dolgozó-szoba volt, melynek egyik falát hatalmas könyvszekrény foglalta el. Mr Daver, miután becsukta az ajtót Margaret mögött, ideges nevetéssel tölt széket a leány elé.

— Nagyon örülök, hogy eljött — mondta. — Nem fárasztotta el az utazás?... Ugy-e nem? És Londonban, persze, meleg van. Azt hiszem, nagyon meleg. Nem parancsol egy csésze teát? Hogyne, természetesen, parancsol!

Oly gyors egymásutánban pörögtek a kérdései, amelyekre mindjárt felelt is, hogy Margaret szóhoz se juthatott és, még mielőtt tiltakozhatott volna, mr Daver már meg is rendelte a teát a házi telefonon.

— Ön még fiatal... nagyon fiatal — rázta a fejét szomoruan. — Huszonkettő... nem? Tud gépen írni?... Oh, mily nevetséges kérdés!

— Nagyon kedves öntől, mr Daver, hogy látni óhajtott — szólt most a leány: — bár egy pillanatig se hiszem, hogy megfelelhetnék az ön igényeinek. Semmiféle gyakorlatom nincs a fogadók adminisztrációjában s a fölkinált fizetés nagyságából azt következtetem...

— Nyugalom: — vágott közbe mr Daver, ünnepélyesen ingatva a fejét — csak ezt az egyet óhajtom. A munka nagyon kevés, de én még ettől a kevéstől is szeretnék szabadulni. Nekem ugyanis — és a kézirat-csomókkal teleszórt álló íróasztal felé legyintett: — nekem ugyanis rengeteg a dolgom. Kell egy hölgy, aki vezesse a könyveimet, rendben tartsa a számadásai-

mat és vigyázzon az érdekeimre. Olyan valakire van szükségem, akiben megbízhatom. Én hiszek az arcokban... Hát ön? Látom, hogy ön is! Hát a grafológiában?... Persze, abban is!... Lássa, kérem: három hónapja hirdetek már és harmincöt pályázóval tárgyaltam... Lehetetlen! A hangjuk... szörnyűség! Én a hangjukról itélem meg az embereket... ah, ön is? És hétfőn, amikor ön telefonált nekem, mindjárt azt mondtam magamban: „Ezt a hangot kerestem!”

Oly görcsösen kulcsolta össze a kezait, hogy a csuklói kifehéredtek s ezuttal Margaretből hevesen kitört a kacagás.

— De, mr Daver — szabadkozott aztán: — én egyáltalában nem értek a szálloda-vezetéshez. Azt hiszem, hogy meg tudnám tanulni és szeretném is ezt az állást... A fizetés rémségesen csábító!

— „Rémségesen csábító” — ismételte mr Daver halkán: — mily furcsán hangzik ez a két ellentétes szó együtt!... A gazdasszonyom... Igazán kedves, mrs Burton, hogy maga hozza be a teát!

A nő ezüst-tálcán hozta a teát és tisztán volt öltözve, talpig feketében. Fénytelen szemeit alig emelte Margaretre, mialatt alázatosan várakozott, míg mr Daver beszélt.

— Mrs Burton — folytatta mr Daver: — itt van az új titkárnő. A legjobb szobát kell kapnia... mondjuk: a kék szobát. De... ah! — és szorongva harapja össze az ajkait: — talán nem tetszik önnek a kék szín? — fordult Margarethez.

A leány vidáman nevetett:

— Nekem minden szín tetszik — mondta. — Csak hogy még nem szántam el magamat...

— Menjen most mrs Burtonnal, kérem! — szólít közbe mr Daver: — nézze meg a házat, az irodáját, a szobáját...

Az ajtóra mutatott és Margaret, még mielőtt ráeszmélt volna, már ment is a gazdasszony után. Keskeny

folyosó kötötte össze mr Daver dolgozószobáját az épülettel és mrs Burton tágas, magas mennyezetű terembe vezette Margaretet, amely a kastély egész földszintjét elfoglalta.

— Ez az ebédlőterem — magyarázta mrs Burton vékony kappan-hangon, mely szürke hangsúlytalanságával tűnt föl. — Most társalgónak használjuk. Mindössze három vendégünk van. Mr Daver nagyon válogatós. De télire egész csomó vendégünk lesz.

— Három vendég nem nagyon fizeti meg a költségeket, — vélte Margaret fejcsóválva.

— Mr Daver nem igen törődik a pénzzel — felelte mrs Burton ajkbiggyesztve. — Ő csak a társaságot szereti. Azért is csinálta ezt a penziót, mert szereti látni, hogy ki-bejárnak nála a vendégek és neki nem kell beszélgetnie velük. Ez a hóbortja.

A hallon túl nagyon barátságos és kényelmes kis szalon volt, melynek üvegajtaja a kerti pázsitra nyílt. Odakint hárman ültek tea mellett. Az egyik éltesebb lelkész volt, határozott, kemény arcvonásokkal. Piritóskenyeret majszolt a teához, valami egyházi lapot olvasott és nem törődött a többiekkel. A második sápadt fiatal leány volt és Margarettel egykoru lehetett; halványsága mellett is csodálatosan szép volt. Gyönyörű, mély, fekete szemeit rászögezte egy pillanatra Margaretre s aztán ismét odafordult társához, aki katonás külsejű, negyven év körüli férfi volt.

Mrs Burton megvárta, míg fölértek a széles lépcsőn az emeletre; ott megállt és „bemutatta“ Margaretnek a vendégeket.

— A tiszteletes délafrikai esperes, a fiatal hölgy miss Olga Crewe, a harmadik gentleman pedig Hothling ezredes. Ezek a vendégeink... És itt van az ön szobája, miss.

Igazi gyöngy volt ez a szoba: olyan, aminőről Margaret Belman mindig álmodott. Pompás izléssel volt butorozva és, mint Larmes Keep valamennyi szobájá-

nak (ahogy ezt később látta), ennek is volt külön fürdőszobája. A falakat félmagasságban faburkolat borította, a mennyezet művészies faragás volt. A par-
ket alatt, úgy látszott, meghagyták az eredeti márvány-
kockákat.

Margaret körülnézett a szobában és fölsóhajtott. Nagyon nehéz lesz visszautasítani ezt az állást — de, hogy miért gondolt arra egyáltalában, hogy visszautasítsa: sehogyse bírta megérteni!

— Gyönyörű szoba, — mondta elragadtatással, amire mrs Burton közömbösen, unottan jártatta körül a szemeit.

— Öreg épület — mondta. — Nem szeretem a régi házakat. Valamikor Brixtonban laktam...

Hirtelen elhallgatott, izléstelenül szipákolt és megcsörgette a kezében tartott kulcsokat.

— Azt hiszem, már szerződtetve van? — kérdezte.

— Szerződtetve? ... úgy érti, hogy elfoglalom-e az állást? Még nem tudom.

Mrs Burton révedezve nézett körül. Margaretnek úgy tetszett, hogy mrs Burton szeretne valamit mondani — dicsérni a helyet —, hogy a leány kedvet kapjon az állás elfoglalására. Végre megszólalt:

— A konyha nagyon jó — mondta és Margaret elmosolyodott.

Mikor visszajöttek a hallon át, ismét látták a három vendéget. Az ezredes magányosan sétált: az eszeres és a halvány leány együtt sétáltak és beszélgettek.

Mr Daver az íróasztalnál ült, magas homlokát a tenyerébe támasztotta és keményen rágta a tollszárát, mikor mrs Burton bebocsátotta hozzá Margaretet.

— Nos, a szoba tetszett?... Természetesen. Mikor foglalja el tehát az állást?... Jövő hétfőhöz egy hétre... igen? Ah, mily megkönnyebbülés! Látta mrs Burtont? — Csintalanul megfenyegette ujjával Margaretet. — Nos, úgy-e, érti? Hát rábizhatnám, hogy fogadja a hercegnőt és adja ki az utat a hercegnek!...

Lehetetlen! Rábizhatnám, hogy intézze és simítsa el az apró összekoecanásokat, melyek természetszerűen előadódhatnak a vendégek között?... Igaza van, kérem: ez képtelenség! Ide előkelő hölgy kell... kell, kell és kell!

Nagyobb nyomaték kedvéért hevesen bólogatott, bolondosan pislogó, barna szemeit rámeresztette a leányra és előre fittyedt felső ajkát elégedett, groteszk mosolyra görbitette.

— A munkám sinyli meg, ahogy látja — folytatta: — állandóan kizökkenenek tanulmányaimból olyan semmiségek eldöntése végett, hogy hol feszíttessem ki a tenniszhálót... Nem türhetetlen ez?

— Hát olyan sokat ír? — kérdezte a leány udvariasan, hogy ezzel a kitérő kérdéssel is elodázza beleegyezését, ameddig csak lehet.

— Nagyon sokat! — sóhajtott mr Daver. — Büntényekről. Ah, ez érdeklő!... A büntettek lexikonán dolgozom, — ismételte nyomatékkal, drámai hangon.

— Büntettek lexikona?...

Mr Daver bólintott.

— Egyik vesszőparipám. Gazdag vagyok és hódolhatok a hóbortjaimnak. Maga ez a kastély is egyik hóbortom. Négyezer fontomba kerül évente, de meg vagyok elégedve. Magam válogatom meg a vendégeimet. Aki untat, azt szépen kitesszékelem, hogy... már kiadtam a szobáját. Megtehetném ezt, ha a barátaim lennének? Ugy-e, nem! És érdekelnek az új arcok. Megtöltik a házat; társaságot nyújtanak és szórakoztatnak... Nos, mikor jön, kérem?

Margaret habozott:

— Azt hiszem, hogy...

— Hétfőhöz egy hétre? Nagyszerű! — Csapott le rá mr Daver és hevesen megrázta a leány kezét. — Nem kell ám itt unatkoznia! Ha érzi a magányosságot, vagy a vendégeim untatják, meghívhatja a saját barátait.

Hadd jöjjenek, mint a ház barátjai... Tehát a viszontlátásra, hétfőn!

Margaret lassan ballagott lefelé a kerten át, a kiskapu előtt várakozó kocsis felé, kissé álmélkodva s még mindig nagyon határozatlanul.

— Megkapta az állást, miss? — érdeklődött a barátságos kocsis.

— Azt hiszem, meg, — felelte Margaret.

Visszanézett Larmes Keepre. A pázsit néptelen volt, de egészen közel elsuhanó női alakot pillantott meg. Csak egy pillanatig tartott — aztán a nő eltűnt a sűrű borostyán-bokrok közt, melyek köröskörül beszegették a birtokot körülvevő falat. Ugy látszott, hogy van valami ösvény a bokrok közt és mrs Burton oda menekült. Arcát beletemette két kezébe, amint vakon tántorgott előre, de elfojtott zokogása odáig elhallatszott, ahol a megdöbbent leány éppen állt...

— A gazdasszony — mondta nyugodtan a kocsis: — kicsit bolond, szegény...

Országos Széchényi Könyvtár

II. FEJEZET

Giorgio Ravini nem volt kellemetlen külsejű fiatal-ember. Sőt a maga szempontjából, amely, természetesen elfogult volt, nagyon is hódító jelenség volt, fekete göndör hajával, finom metszésű nápolyi profiljával, karcsu termetével és elegáns modorával. S ha ezekhez a természetes előnyökhöz hozzá adjuk a Savile Row uri szalonjának legdivatosabb kreációit, — a pompásan szabott ruhát, a kifogástalan szürke kalapot, a malakkai bambuszból esztergált fegyverbotot, melyet elegáns mozdulatokkal forgatott a divatos keztyűbe szorított, finom kéz —, előttünk áll az arisztokrata egyéniség, melynek képét ragyogó lakkcipő és fényes szürke-selyem harisnya egészíti ki.

Hozzá tartoztak ehhez az elegáns külsőhöz Giorgio Ravini szerencse-gyűrűi is. A babonás olasz vakbuzgó rajongással hitt a varázslatokban, a ráolvasásban és szemmel-verésben, amelyek ellen a szerencse-gyűrűivel védekezett. Jobb kezének kisujján három aranygyűrűt viselt és minden gyűrűben három nagy gyémánt tündökölt. Családi hagyomány volt ez a szerencsekő-babona, amit még Saffron Hillben szedett magába, nánt gyermek.

Az arcán majdnem állandóan ott játszadozott az a félig vidám, félig unott mosoly, amely azt akarta mondani, hogy az életnek nincs titka, se öröme, amit ő ne

ismerne már. És ez a mosolygás igazolt is volt, mert Giorgio valóban tudott majdnem mindent, ami Londonban történt, vagy történhetett. Fölverekezte magát a Saffron Hill egyszoba-konyhás odujából — ahol apjának verklis-majmával aludt egy vackon —, fölverekezte magát az írástudatlan, szurtos kölyök olyan társadalmi magaslatra, hogy most pompás lakosztálya volt a Half Moon Street egyik hatalmas bérházában, amely — sőt a vele összefüggő egész háztömb is — szintén az ő tulajdona volt.

De nem ez volt minden vagyona. A Continental Bank jelentékeny összeget kezelt „Signor Ravini” folyószámláján; az értékpapirjai sokkal több osztalékot hoztak, mint amennyit el tudott költeni: de még ennél is nagyobb jövedelme volt abból a két éjjeli kaszinóból és játékbárlangból, amelyeket ő „ellenőrzött”, hogy ne is szóljunk egyéb mellékkereseteiről, amelyek kótes és titokzatos, de annál biztosabb forrásokból ontották neki az aranyat.

Giorgio Ravini szava törvény volt Leytontól Clerkenwellig, parancsait vakon teljesítették a Fitzroy Squaretől egy mértföldnyi körzetben és egyetlen egy bandavezér se üthette föl a fejét egész Londonban Ravini engedelmével, — ha csak nem akarta megkockáztatni, hogy lepedőben szállítsák be a Middlesex-kórházba.

Most ott ácsorgott türelmesen a Waterloo-állomás széles perronján, időnként arany karóráját nézegetve s a rabszolgatartó fölényes jóindulatával szemlélte a körülötte pezsgő, hullámozó élet forgatagát.

Az állomás óráján negyedhét volt; Ravini még egyszer ránézett a karórájára és fürkészve kezdte vizsgálni a VII. vágány felől özönlő utasok tömegét. Pár perc múlva már megpillantotta a fiatal leányt, mire gyorsan végigsimitotta selyem nyakkendőjét, kissé ferdére nyomta puha, szürke kalapját és indult a leány elé.

Margaret Belmant nagyon is elfoglalták saját gondolatai és eszébe se jutott ez a szeretetreméltó fiatalember, aki már annyiszor hozzá akart csatlakozni azzal az utszéli fogással, hogy már ismerik egymást, — hiszen találkoztak is: csak nem emlékszik rá, hogy hol. Szóval Margaret Belmant annyira kikököntette mindeunapi kerékvágásból a Larmes Keep-i kirándulás, hogy nem is emlékezett már erre a tolakodó udvarlójára, arra meg éppenséggel nem is gondolt, hogy várni fogja őt az állomáson.

Giorgio Ravini megállt és várta a közeledő leányt, megvesztegetően mosolyogva reá. Szerette a karcsu, fiatal, pirosarcu leányokat, akik egyszerűen öltözködnek, formás kis kalapot viselnek, de sokat adnak a harisnyájukra. Megemelte a kalapját: a szerencse-gyémántok pompásan villogtak a villanyfényben.

— Oh! — hökkent meg Margaret Belman és megállt.

— Jó estét, miss Belman — mosolygott Giorgio, elővillantva fehér fogsorát. — Mily szerencsés véletlen, hogy ismét találkozunk.

A leány tovább akart menni. de Ravini hozzászegődött.

— Szeretném, ha itt lenne az autóm — mondta kedveskedve — hogy hazaröpíthetném. Éppen most kaptam egy 20 lóerős Rolls Royce-gépet: pompás kis kocsi, nem igen használok, mert szeretek gyalog járni; most is úgy jöttem ide a Half Moon-utcából.

— És, persze, megint oda megy innen? — kérdezte a leány nyugodtan.

De Giorgio tapasztalt róka volt: nem esett bele a csapdába. Udvarias meghajlással felelt:

— Az én utam arra van, amerre az öné...

— Kicsoda ön? — kérdezte most Margaret megállva. — Még a nevét se tudom.

— Smith... Anderson Smith — felelte az olasz készségesen. — De miért akarja tudni?

— Hogy megmondhassam a legelső rendőrnek, aki-

vel találkozunk — felelte Margaret és mr Ravini, aki nem volt szokva hasonló fenyegetésekhez, pompásan mulatott ezen.

— Ugyan, ne legyen ilyen gyerekes — mondta —, hiszen nem bántom önt! Miért akarja hát, hogy a neve belekerüljön az ujságokba?... Aztán meg ugyis azt mondanám a rendőrnek, hogy régi barátok vagyunk és ön kért meg, hogy kísérem haza.

Margaret merően ránézett az olaszra.

— Rövidesen találkozhatunk egy „igazi“ barátommal, akinek be is kell majd bizonyítania ezt az állítását — mondta. — Most pedig lesz szives és megy a dolgára.

Giorgio mosolyogva jelentette ki, hogy szivesebben marad.

— Micsoda bolondos kis lady maga! — kezdte. — Hiszen én a legudvariasabb formában ajánlom föl...

Vasmarok ragadta meg a karját és csavarta hátra szilaj erővel, hogy sziszegve volt kénytelen megfordulni, — Waterloo-állomás fényesen világított perronján, ahol bizonyára ólálkodott saját bandájának is egy-két tagja!... Mr Ravini fekete szemei vészesen vilámlottak.

Pedig a támadója ártalmatlan szelid embernek látszott. Magas termetű, inkább bánatos külsejű férfi volt. Testhez-álló szűk kabátot viselt, melyet szorosan begombolt a mellén és lapos tetejű, kemény kalapja volt. Kissé vastag orrán ferdére csuszott az acélkeretes szemüveg, az arcát sárgás pofa-szakáll dekorálta s a balkarján esernyő lógott.

Giorgio azonban ügyet se vetett ezekre a részletekre, nagyon is jól ismerte őket, éppen úgy, mint azt, aki előtte állt: mr J. G. Reedert, az ügyészséghez beosztott detektívet, akinek láttára nyomban kialudt szeméből a vészes láng.

— Ah, mr Reeder! — kiáltott föl, jól színlelt meglepetéssel, amely csaknem őszintének látszott. — Ez

aztán a kellemes véletlen! Éppen most találkoztam kedves ismerősömmel, miss Belmannal és arról beszélgettünk, hogy elviszem őt...

— Talán nem a Flotsam Clubba egy csésze teára? — dörmögte mr Reeder boszus hangon. — Se a Harraby-Hotelbe?... Ugyan, ne mondja, Giorgio!... Pedig mily érdekes lenne mind a két kirándulás!

Mosolyogva nézett az olasznak vonagló arcába és gunyosan folytatta:

— A Flotsam-Club-ben megmutathatná ennek a fiatal hölgynek azt a szobát, ahol a cimborái tegnapelőtt éjjel háromezer fontot „nyertek el“ a fiatal lord Fallontól... ha jól vagyok értesülve. A Harraby-Hotelben pedig megmutathatná neki azt az érdekes kis kártyaszobát, amelybe a hátulsó folyosón át szoktak betörni a detektívek, valahányszor ön célszerűnek látja, hogy valamelyik cimboráját elárulja... A kisasszony valóban érdekes kalandoktól esik el.

Giorgio Ravini mosolygása éppen nem volt összhangban arcának halálos sápadtságával.

— Hallgasson meg, kérem, mr Reeder...

— Sajnálom, Giorgio, de nem érek rá — rázta a fejét mr Reeder szomorúan. — Nagyon drága az időm. De egy percet még rászentelek arra, hogy értésére adjam, hogy miss Belman nagyon kedves barátnőm nekem. És, hogyha ez a mai eset még egyszer megismétlődne, ki tudja, mi történhetnék? Mert, ahogy ön valószínűleg tudja: én bizony nagyon gonosz ember vagyok. — Tünődve fürkészte az olasz arcát. — Azon gondolkodom, hogy rosszindulat-e az, ami megtiltja, hogy kitálaljam azt a roppant érdekes leleplezést, amely a nyelvem hegyén van?... Igazán nem tudom, mert az emberi elme nagyon furesza, komplikált valami, Giorgio... No, de most már csakugyan mennem kell. Adja át üdvözlétemet gonosztevő cimboráinak és, ha észreveszi, hogy a Scotland Yard valamelyik gentlemanje állandóan a sarkában jár önnek, mint az ár-

nyéka: ne haragudjék szegényre. Ő csak a kötelességét teljesíti. És ne feledje... hm... ne feledje egy pillanatra se, hogy mire figyelmeztettem... hm... ezzel a fiatal ladyvel kapcsolatban.

— Nem mondtam neki semmit, ami nem lett volna méltó a legkifogástalanabb gentlemanhez is...

Mr Reeder rápislogott az olaszra.

— Ha nem így volt — mondta —, akkor várhatja, hogy még ma éjszaka találkozunk... és nem jövök egyedül. Tudja — s a hangja bizalmasra halkult: — hozok magammal néhány markos legényt is, hogy elvegyem öntől, ha kell, erőszakkal is, a Fetter Lane-i safe-deposit kulcsait.

Csak ennyit mondott és az olasz beleszédült a feuyegetésbe. Mire magához tért, mr J G. Reeder és a leány már eltűnt a tömegben.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

III. FEJEZET

— Érdekes ember — mondta mr Reeder, amint kocsijuk áthaladt a Westminster-hidon. — Egyáltalában a legérdekesebb ember, akit mostanában ismerek. Véletlenség volt, hogy így egymásba ütköztünk... Szeretném, ha nem viselne gyémántgyűrűket.

Lopva rápillantott a leányra és habozva kérdezte:

— Nos és a hely... hm... hogy tetszett?

— A vidék gyönyörű — felelte a leány, de lelkesedés nélkül. — Kár, hogy nagyon messze van Londontól.

A detektiv arcán kellemetlen csalódás tükröződött.

— Tehát visszautasította az állást? — kérdezte szorongva.

A hangjában volt valami, ami meg is lepte, bántotta is a leányt, úgy hogy megfordult és fürkészve nézett a detektivre.

— Igazán azt hiszem, mr Reeder — mondta szemrehányóan —, hogy szeretné, ha hátat fordítanék Londonnak!

Nagy meglepetésére mr Reeder mélyen elpirult.

— Ej, kérem... hát hogyan is.. ezt csak nem gondolja komolyan! — tiltakozott mr Reeder zavartan. — De mikor oly előnyösnek látszik... még hogy ha csak ideiglenesen foglalja is el ezt az állást. — Szeliden átpislogott a leányra. — Nekem hiányozni fog... na-

gyon fog hiányozni ön... hm... miss Margaret. Hiszen olyan jó... — itt nagyot nyelt — olyan jó barátok lettünk, de az a... tudja, nagyon fontos dolgom akadt most és... hogy is mondjam... ez, izé... megzavar egy kicsit.

Hol az egyik, hol a másik ablakra nézett, mintha gyanakodnék, hogy titkos hallgatózók lesik a szavait s aztán meghalkította a hangját:

— Sohase beszéltem önnek, kedves miss... izé... Margaret, az én foglalkozásomnak kissé kellemetlen részleteiről. De volt, vagy még ma is él bizonyos Flack nevű gentleman. F-l-a-c-k — ismételte, betűzve a nevet. — Emlékszik talán rá? — kérdezte és aggódva leste a leány szavait s mikor Margaret a fejét rázta, megkönynyebbülve folytatta: — Pedig reméltem, hogy emlékszik. Tele voltak a nevével és viselt dolgaival az újságok. De öt év előtt, persze, ön még gyermek volt...

— Ön hizeleg nekem — mosolygott a leány: — öt évvel ezelőtt már tizennyolc éves fölserdült hölgy voltam.

— Ne mondja! — csodálkozott mr Reeder: — igazán meglep, hogy... Szóval ez a mr. Flack olyan valaki volt; amilyenekről csak a szenzációs detektiv-regényekben olvasunk: zseni, mestere minden gonoszásnak, páratlan szervező... izé, szóval, ahogy mondani szokták: bandavezér, de a szónak legmerészebben vett értelmében.

Fölsóhajtott és behunyta a szemeit, úgy hogy a leány egy pillanatig azt hitte: talán imádkozik ezért a zseniális gonosztevőért.

— Fényes talentum — folytatta mr Reeder, fölnyitva a szemeit: — és, bár szörnyű ez a vallomás, magam is sokszor bámultam ezt a nagyvágásu gonosztevőt. Tudja, sokszor magyaráztam már: engem vonzanak a gonosztevők. De ez a Flack örült volt.

— Minden gonosztevő örült: — ezt már sokszor magyarázta nekem — felelte Margaret kissé csipő-

sen, mert aggódott, hogy ez a társalgás eltéríti őt a saját ügyének megvitatásától.

— De ez amugy is teljesen örült volt — ismételte mr Reeder nagyon komolyan és megkopogtatta a homlokát. — Ez az örülség mentette meg az akasztófától. Hajmeresztő dolgokat művelt, de az örült ember agyafurtságával. Hidegvérrel lőtt agyon két rendőrt... fényes nappal, amikor a City utcáin hemzsegnek az emberek és... megugrott! De végre, persze, mégis hurokra került. A hozzá hasonlók mind így végzik ebben az országban. Én... izé... szintén ott voltam. Azaz, hogy... izé... én is ott voltam, mikor nyakon csíptük. Éppen ez jutott most eszembe, hogy Giorgio barátunkkal találkoztam. Mert mr Ravini árulta el nekünk Flacket, kétezer fontért. Én kötöttem meg vele az üzletet, mert mr Ravini is épp oly gonosztevő...

Margaret ajkai szétnyíltak a nagy álmélkodásban.

— Ez az olasz ember? — kérdezte. — Őt gondolja?

Mr Reeder bólintott.

— Mr Ravininek volt valamelyes közössége a Flack-bandával — magyarázta — és véletlenül megtudta, hogy hol bujkál az öreg John. És álmában fogtuk le a vén zsiványt. — Mr Reeder ismét sóhajtott. — Engem irtózatosan átkozott és megfenyegetett. Az ilyen emberek, mikor lépre mennek, rendesen irtózatosszot esküsznek... izé... azok ellen, akik lefogják őket.

— Törvényszék elé került? — kérdezte a leány.

— Persze — bólintott mr Reeder: — gyilkosság vádjával állították esküdtszék elé. De hát... örült volt... „Bűnös, de beszámithatatlan“: ez volt a verdikt, amelynek alapján az örültek broadmoori fegyházába zárták.

Gyámoltalanul kotorászott a zsebeiben, valami községes cigaretta-csomagot vett elő és engedelmet kért, hogy rágyujthasson. Margaret figyelte, ahogy a füst, mint vékony fonál, fölfelé kanyargott a detektív szá-

jában lefelé lógó cigarettából, — mialatt mr Reeder szomorúan, szinte fásultan bámult ki a zöld parkra, amelyen éppen átrobogtak, mintha egész valójával elmerült volna a természet szépségeibe.

— De mi köze mind ennek ahhoz, hogy én vidéken vállaltak állást? — kérdezte Margaret türelmetlenül.

Mr Reeder lassan a leány felé fordult:

— Mr Flack nagyon bosszuálló ember volt — mondotta. — Igazán zseniális ember... fáj, hogy be kell vallanom: de hát így van. És mr Flack... izé... különösen gyűlöl engem és egészen bizonyos... jól ismerem őt... izé.. hamarosan rá fog jönni, hogy én... izé... hogy ön, miss Margaret... izé.. nagyon kedves nekem...

A fiatal leány agyában hirtelen világosság támadt. Egyszerre megértett mindent és gyöngéden megfogta a detektív karját.

— Szóval azt gondolja, hogy azért menjek el Londonból, mert hátha valami történik? — kérdezte hirtelen. — De hát mi történhetnék? Hiszen az a mr Flack Broadmoorban van... vagy nem?

Mr Reeder zavartan vakargatta az állát és az autó mennyezetét vizsgálta.

— Hát... izé... pont egy héttel ezelőtt megszökött. És, azt hiszem, ebben a pillanatban már itt bujkál valahol Londonban.

Margaret Belman megborzadt. Suttogva, rekedt hangon kérdezte:

— Tud róla ez az olasz... Ravini?

— Még nem — rázta a fejét mr Reeder óvatosan: — de azt hiszem, meg fogja tudni. . oh, egész bizonyosan meg fogja tudni! ..

Egy héttel később, miután Margaret Belman, meglehetősen kellenlenül, elutazott, hogy elfoglalja új állomását, mr Reeder már teljesen tisztában volt azzal, hogy John Flack hol ütött tanyát.

— — — — —

Valami kis összekoccanás történt Margaret Belman és mr Reeder közt, még Londonban, ugyanazon a napon, amikor Margaret elutazott. Együtt ültek a lunchnél és az egyetértést Margaretnek egy tréfás megjegyzése zavarta meg, amit mr Reeder — bár egyébként nem volt hiu — ezuttal mégis rossz néven vett. Margaret maga se tudta, honnan szedte a bátorságot hozzá, de mégis megkockáztatta azt a megjegyzést, hogy — a mr Reeder pofa-szakálla rég divatját multa, ósdi viselet.

— Le kellene borotváltatnia — tanácsolta Margaret: — mindjárt fiatalabb lenne tiz esztendővel.

— Azt hiszem, kedves... izé... miss Margaret, hogy nem szeretnék tiz évvel fiatalabb lenni... se fiatalabbnak látszani, — felelte mr Reeder.

Bizonyos feszültség támadt erre, amely akkor se enyhült, mikor Margaret fölszállt a vasuti kocsiba és kissé szorult szívvvel közeledett uj otthonához. De aztán mégis fölmelegedett a szive, mikor arra gondolt, hogy mr Reeder csak azért óhajtotta a távozását Londonból, mert féltette őt és aggódott érte... Csak, amikor már egészen közel voltak Siltburyhoz, csak akkor jött rá, hogy mr Reeder maga legkomolyabb veszedelemben forog — Irni fog neki — határozta el: — megírja, hogy szomorú és aggódik érte... Aztán eltűnődött, hogy miféle banda lehet az a Flack-banda? Most már emlékezett a névre, bár akkor, amikor az ujságok tele voltak vele, nem igen érdekelte: általában nem szívesen olvasta a „törvényszéki rovat“-ot.

Mr Daver, aki most még inkább bohócnak látszott, mint a multkor, röviden fogadta, mikor megérkezett. Személyesen vezette át a titkári irodába és megmagyarázta, hogy mi lesz a dolga. A szolgálat, amit tőle várt, igazán nem volt terhes, se bonyolult és Margaret nagyon megkönnyebbült, mikor látta, hogy Larmes Keep adminisztrációjával semmi dolga se lesz. Az teljesen mrs Burton avatott kezeire volt bízva.

A hotel cselédsége két kis földszinti házban lakott, körülbelül negyed-mérföldnyire a kastélytól; csak Mrs Burtonnak volt szállása a főépületben.

— El vagyunk tőlük szigetelve — magyarázta Mr Daver. — A cselédség mindig kényelmetlen, utálatos nyög. Ugy-e, önnek is ez a véleménye? Mindjárt gondoltam. Ha éjjel szükségünk van rájuk, mind a két házban van telefon és a külső ajtó kulcsa Graingernél, a portásnál van. Ugyebár, ez pompás elrendezés és ön is helyesli? Mindjárt tudtam, hogy jónak találja.

Margaret, ahogy már a multkor is tapasztalta, teljesen fölöslegesnek találta a választ. Mr Daverrel nem lehetett „társalogni“: minden kérdésére azonnal megfelelt ő maga.

Már éppen vissza akart menni a dolgozó-szobájába, mikor Margaretnek eszébe jutott a „büntettek lexikona.“

— Mr Daver — kérdezte hirtelen: — tud valamit a Flack-ekről?

Mr Daver összeráncolta a homlokát.

— Flack?... Lássuk csak, mi is ez a Flack... azaz: Flackek, ahogy ön mondja... — És egyenként betűzte a nevet.

— Egyik barátom beszélt nekem róluk a minap — magyarázta Margaret. — Gondoltam, hogy ön bizonyára ismeri a nevet. Gonosztevők ezek... a Flack-banda.

— Ah, a Flack-ek! — ütött a homlokára Mr Daver: — hogyne! hogyne, kérem!... Lám-lám, milyen érdekes! Hát ön is kriminalista?... John Flack, George Flack, Augustus Flack — hadarta gyorsan, egymás után számlálva elő őket nikotintól sárga, hosszú ujjain, — John Flack az örültek fegyházában van, két testvére kiszökött Argentínába. Rettenetes fickók, borzalmas, irtózatos gazemberek!... Mily bámulatos intézmény is a mi rendőrségünk!... Mily csodás szervezet a Scotland Yard! Ugy-e, ön is egyetért velem? Hát persze:

bizonyos voltam benne... Flack! — megint összeráncolta a homlokát és bólogatott: — Már gondoltam rá, hogy külön monografiát írok erről a félelmetes bandáról, de nem teljes az adat-gyűjteményem. Ön talán ismeri őket?

Margaret mosolyogva rázta a fejét:

— Nem, nem volt szerencsém hozzájuk.

— Rettenetes fickók — ismételte mr Daver: — de egyuttal bámulatra méltók is... Kicsoda ez a barátja, miss Belman, ha szabad tudnom? Szeretnék találkozni vele. Talán tudna mondani egyet-mást erről a bandáról.

Margaret visszariadt ettől a kívánságtól.

— Oh, félek, hogy ez nehezen fog menni — mondta hirtelen: — s azt hiszem, akkor se mondana semmit, ha találkoznának... sőt talán én is indiszkrét voltam, hogy beszéltem a dologról.

Ugy látszott, hogy ez a beszélgetés nagyon izgatta mr Davert, mert este, amikor Margaret, meglehetősen fáradtan, már éppen föl akart menni szobájába az irodából, kopogtak az ajtón és, a „szabad“ szóra, mr Daver nyitott be.

— Megnéztem adataimat a Flack-bandáról — mondotta, megállva a küszöbön — és meglepett, hogy alig van róluk valami följegyzésem. Van egy újságkivágásom, amely szerint John Flack meghalt. Ez volt bezárva az örültek broadmoori fegyházába. Hallott róla, miss Belman, hogy valóban meghalt?

Margaret a fejét rázta és szemrebbenés nélkül hazudott.

— Nem tudnám megmondani. Csak egész véletlenül hallottam a nevét.

Mr Daver elgondolkozva vakargatta az állát:

— Arra gondoltam, hogy valaki talán elmondhatott önnek néhány esetet, epizódot, amelyeket ön, mint laikus hölgy — és itt vigyorogva csuklott — nem is talál érdekesnek, holott én talán...

Habozva hallgatott el és várt, de Margaret minden további faggatásnak elvágta az utját.

— Ez minden, amit tudok, mr Daver — mondta egyszerűen.

Nagyszerűen aludt ezen az éjszakán: a halkan morajló hullámverés, mely végigpaskolta a Siltbury-öböl kanyargós partjait, álomtalan mély álomba ringatta.

A munkája csak reggeli után kezdődött és az irodájában végezte; legtöbbszörre csekketeket állított ki a beküldött számlákról. Magát a házvezetést, úgy látszott, mrs Burton végezte és Margaretnek csak a hó vége felé volt nehezebb munkája, amikor egyre-másra kellett kiállítani a csekketeket. Ideje hátralevő részében a levelezést intézte el. Körülbelül 140 pályázó jelentkezett arra az állásra, amelyet most ő foglalt el: ezeknek felelni kellett. Volt aztán egész csomó levél is, amelyekben vendégek jelentkeztek, illetőleg kértek lakást Larmes Keepben. Ezeket mr Daverrel együtt kellett elintézni és furesa volt, hogy mr Daver mily finnyás és válogatós a vendégek osztályozásában. Például:

— John Quinton tiszteletes?... Nem, nem; már van a házban egy tiszteletes: az éppen elég. Irja meg neki, hogy nagyon sajnáljuk: de a penzió már tele van... Mrs Baigley ide akarja hozni a leányát? Szó se lehet róla! Nem tudnám tünni, hogy lármás gyermekek zavarjanak a munkámban. Ugy-e, ön is így gondolkodik? Látom, hogy igen. Na és ez a hölgy kicsoda?... „Utókurára“ szeretne idejönni. Ez azt jelenti, hogy beteg. Nem engedhetem meg, hogy Larmes Keep-et szanatóriummal degradálják. Ezeknek mindnek azt írhatja, hogy a penzió tele van és csak karácsony után tudjuk befogadni őket. Karácsony után mind jöhetnek... mert akkor én ugyanis külföldre utazom.

Margaret estői szabadok voltak. Ha kedve volt, berándulhatott Siltburybe, ahol két mozi volt, meg cirkusz is és mr Daver megengedte, hogy bármikor használhatja a hotel autóját. De Margaret jobban szere-

tett sétálni a kastély kertjében. Ez jóval nagyobb volt, mint gondolta. Hátul, a hoteltól délfelé, kinyult vagy félmér földnyire, kelet felől a parti sziklák szegélyezték s ezeknek peremén vállmagasságig élő falat emeltek, aminek meg is volt az oka, mert a sziklafalak függőlegesen nyultak le vagy 200 lábnyira s alattuk voltak a szirtek. Egy helyen valami földcsuszamlás miatt leomlott ez a fal, ott ideiglenesen deszka-kerítéssel pótolták. Próbáltak kipécézni kilenc-lyukas golfpályát is — ahogy Margaret észrevette bolyongásai közben —, de mr Daver alighanem beleunt, mert a térdig érő fű ellepte az egész pályát.

Az épület délnyugati sarkán, körülbelül száz yardnyira, sűrű rododendron-bozót volt és Margaret ezt is átkutatta, követve a kigyózó ösvényt, mely a bozót belsőjébe vezetett. Egész váratlanul régi kerek-kutnak a maradványaira bukkant. A téglafal köröskörül romokban hevert, maga a kut is beomlott. A kerek-állvány fölött dűledező tetőre kis fatábla volt szögezve, a látogatók kioktatására:

„Ezt a kutat 935-től 1794-ig használták. A jelenlegi tulajdonosok temették be 1914 májusában és százharmincöt székér sziklát, földet és egyéb törmeléket döntöttek bele.”

Kellemes időtöltés volt: álldogálni az ódon kut mellett és elábrándozni a megvasalt rabokról, mezít-lábas paraszt-menyecskekről és leányokról, akik századokon és századokon át jártak-keltek és ácsorogtak ott.

Margaret, mikor kijött a bozótból, szembe találkozott a sápadt arcú Crewe Olgával. Eddig még nem beszélt se az ezredessel, se a tiszteletessel; vagy ő kérte ki őket, vagy ezek őt. Crewe Olgával se találkozott eddig és most is ki akart térni az útjából, de a leány egyenesen feléje tartott.

— Ön az új titkárnő, ugy-e? — kérdezte.

Csengő, behizelgő hangja volt: „macska-természet“, állapította meg Margaret magában.

— Igen — felelte: — én vagyok miss Belman.

A leány bólintott.

— Azt hiszem, az én nevemet tudja?... Nem unatkozik ön is rettenetesen?

— Nem mondhatnám — mosolygott Margaret. — Gyönyörű szép a vidék.

Olga Crewe kritikus szemmel nézett körül.

— Azt hiszem, igaza van — mondta: — gyönyörű szép. De pár esztendő alatt nagyon megunja az ember.

Margaret csodálkozva nézett rá:

— Hát oly régóta lakik itt?

— Gyerekkorom óta mindig itt vagyok. Azt hittem, hogy Joe már elfecsegte ezt önnek; régi, megrögzött pletykás az öreg.

— Joe? — kérdezte Margaret meglepetve: — ki az, kérem?

— A kocsis, a hirharang, a pletykahordó, — felelte a leány és, Larmes Keep felé fordulva, összeráncolta a homlokát.

— Tudja-e, miss Belman, mi volt ennek a kastélynak a neve?... „A könnyek háza...“ Château des Larmes.

— Ugyan miért?

Olga Crewe megrándította csinos kis vállát:

— Azt hiszem, hagyományos neve a kastélynak. még abból az időből, amikor Augernvert báró építette. A környékbeli nép aztán elferdítette az eredeti nevet és így lett belőle „Larmes Keep.“ Meg kellene néznie a börtönöket.

— Börtönök is vannak itt? — kérdezte Margaret meglepetve és Olga bólintott. Most először látszott rajta, hogy mulattatja a dolog.

— Ha látta a börtönöket és a láncokat meg a vas-
karikákat a falban és a meztelen lábaktól simára kop

talált kőpadlót: kitalálhatja, hogy honnan kapta a nevét.

Margaret visszanézett a kastély felé. A nap éppen leáldozott mögötte s volt valami rejtelmes félelmetesség abban a sötét, hatalmas épület-tömegben, mely élesen, komor körvonalakban vált ki az alkonyat biborvörös fényéből.

— Mily kellemetlen, ijesztő kép! — mondta megborzongva.

Olga Crewe fölkacagott.

— Láta már a sziklafalakat? — kérdezte és visszavezette Margaretet a hosszú kőfalhoz, amelyre rákönyökölve, jó negyedóráig bámultak le a sötét mélységbe.

— Evezős-csónakon kellene végigmennie a sziklafal frontja előtt — tanácsolta Olga. — Olyan, mint a méhkas: tele lyukakkal és üregekkel. Az egyik, melynek bejárata egy magasságban van a víz szintjével, beszolgál egészen a kastély alá. Ha nagyon magas a tengerdagály, a víz el is önti a kastély pincéit. Csodálom, hogy Daver nem ír róla könyvet.

Némi csipősség érzett a szavaiban, amit Margaret nyomban megérzett.

— Ott kell lennie a bejáratnak — szólalt meg most Margaret — lemutatva vizre, amely örvénylő hullámvéréssel csapdosott föl a sziklafalra.

Olga bólintott.

— Ha magas a tengerdagály, akkor eltűnik a nyílás. — mondta. Aztán, hirtelen megfordulva, megkérdezte Margaretet, hogy látta-e már a szabad-fürdőt?

Tojásdad medence volt, magas puszpáng-bokrokkal szegélyezve, a feneke kék téglákkal kipadozva. Szinte csábitott a beugrásra.

— Rajtam kívül senkise használja — mondta Olga. — Daver meghalna ijedtében, ha bele kellene ugrania.

Valahányszor előhozta Daver nevét, alig leplezett megvetés csendült ki a hangjából. Nem sokkal eny-

hébber bánt a többi vendégekkel se. Mikor a kastélyhoz közeledtek, minden bevezetés nélkül, hirtelen így szólt:

— Az ön helyében én nem igen beszélgetnék Daverrel. Hagynám, hogy ő beszéljen: ezt ő is jobban szereti.

— Hogyan érti ezt? — kérdezte Margaret nyugodtan; de ebben a pillanatban Olga minden bucsuzás nélkül, szótlanul faképnél hagyta és az ezredes felé sietett, aki szivarozva állt egy helyben és nézte őket, ahogy előbukkantak a bokrok közül.

— „A könnyek kastélya! ..“

Margaretnek eszébe jutott ez az elnevezés, mikor este levetkőzött és, bár nagy volt az önuralma, mégis megborzongott egy kicsit.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

IV. FEJEZET

A rendőr, aki a Bennet-Street és a Hyde-Lane kereszte ésénél állt posztton, olyan egyedül volt, mintha kihalt volna körülötte az egész világ. Hajnali három óra körül járt az idő, tikkasztó, szinte fojtogató meleg tavaszi reggel volt, a szellő se mozdult. Valahol, London déli részében, égiháboru volt; a távoli dörgés tompa visszhangja idehallatszott időnként. A jók és gonoszok egyformán aludtak mind. — kivéve mr J. G. Reedert, a törvény őrét és a gonosztevők rémét. Dyer rendőr-ormester látta kisugárzani a sárgás fényt a rostélyos ablakból és jóindulatuan mosolygott.

Oly csöndes volt az éjszaka, hogy amikor meghalotta egy kulcs csikordulását a zárban, hátra nézett a válla fölött, azt vélve, hogy a nesz közvetlenül a mögötte álló házból jön. Ehelyett öt házzal odább pillantott meg egy nőt, aki éppen akkor lépett ki a kapun és megállt a fölvezető pár lépcső legfelső fokán. Látott, hogy sietve kapta magára a pongyoláját.

— Biztos ur!...

A hangja halk volt, a kiejtése tiszta, a kérés sürgető, — úgy hogy a rendőr sokkal gyorsabban sietett foléje, mint a rendes járása volt.

— Valami baj van, miss? — kérdezte.

Látta, hogy a nőnek az arca — ahogy mondani szokták: „ki van pingálva” — mert, aki meg van ré-

múlve, annak az arca nem lehet ilyen piros, se az ajka ríkitóan vérvörös. Rendes körülmények között csinos lehetett, de az életkora bizonytalan volt. Hosszu, fekete fésülködő-köpenyt viselt, mely szorosan záródott az álla alatt s a rendőr látta, hogy a kezén, mellyel rátámaszkodott a lépcső-korlátra, gyűrűk csillantak meg az utcalámpák fényében.

— Nem tudom... igazán — mondta. — Egyedül vagyok a házban és úgy rémlett, mintha... hallottam volna.. valamit.

Lihegve beszélt. Látszott rajta, hogy nagyon meg van rémülve.

— Nincsen cselédség a házban! — kérdezte a rendőr meglepetve és kissé meg is döbbenve.

— Nincs. Ma éjjel érkeztem Párisból... éjfélkor. A házat butorozva vettem ki. A cselédek, akiket fel fogadtam, azt hiszem, nem jól értették a napot, amikor megjövök és itt kellett volna lenniük... Különben mrs Granville Fornese a nevem.

A rendőrnek úgy rémlett, mintha emlékeznék erre a névre. A hangzása ismerős volt, nemes veretű előkelő névnek látszott: a viselője bizonyára „Valaki” volt a magasabb körökből. És Bennet Street környékén sok ilyen előkelőség lakott.

A rendőr benézett a sötét hallba.

— Ha fölgyujtaná a villanyt, madame, szétnéznék a házban, — ajánlkozott készségesen.

A nő a fejét rázta és úgy reszketett, hogy a rendőr szinte érezte minden porcikájának a remegését.

— Nem gyulnak ki a lángok — mondta. — Ettől ijedtem meg. Pedig a vezeték jó volt, mikor lefeküdtem, egy órákor... Aztán fölébresztett valami... Nem tudom, hogy mi.. és föl akartam kattantani a lámpát az éjjeli szekrényemen. De nem volt áram. A kézitáskámban volt villamos zseblámpásom. Azt vettem elő...

Megállt és mosolyogni próbált. A rendőr látta,

hogy nagy, fekete szemei kerekre tágnak a rémű-
lettől.

— Láttam... Nem is tudom, hogy mit láttam...
valami sötét tömeget, mintha a falhoz lapult volna.
Aztán hirtelen eltűnt. És a szobám ajtaja tárva-nyitva
állt. Pedig tudom, hogy bezártam belülről, mikor lefe-
küdtem.

A rendőr még jobban kinyitotta a kaput és a zseb-
lámpás fehér fénykévéje bevilágított a folyosóra. A
fal mellett kicsiny asztal állt, rajta a telefonkészülék.
A rendőr odament és fölvette a kagylót: a telefon süket
volt, nem volt benne áram.

— Ez igazán... kezdte a rendőr, de hirtelen elhall-
gatott. Valahonnan az emeletről halk reccsenés hallat-
szott... mintha a parkett reccsent volna meg a ráne-
heződő lépés súlya alatt. Mrs Fornese még mindig a
kapu küszöbén állt s most a rendőr is visszament
hozzá.

— Van kulcsa ehhez a kapuhoz? — kérdezte, de a
nő szótlanul rázta a fejét. — Telefonálnom kell vala-
honnan — mondta a rendőr tünődve. — Ön pedig
aztán...

Nos, mit csináljon ezzel a nővel?... Csak egyszerű
utcai rendőr volt és nagyon is kényes helyzettel került
szembe.

— Nincs valakije, akihez mehetne? — kérdezte. —
Barátai... vagy ismerősei, rokonai?

— Nincs — hangzott a válasz bizonytalanul. — De...
de talán ön megtehetné... Valakitől hallottam, hogy
mr Reeder itt lakik a szomszédban Talán ő...

A szemközti házban csakugyan égett a lámpás és
mr Dyer aggodalmasan vizsgálta a világos ablakot.
Ott lakott a Bennet Street 7-ik számú házában mr
Reeder, aki rangban még a főfelügyelők közt is a leg-
első volt. Nemrég költözött ebbe az elegáns negyedbe,
— senkise tudta, miért. De mivel gazdag volt és szerette
a kényelmet, senkise találta különösnek az esetet.

A rendőr habozott, keresgélt a zsebében s megtalálván benne az Egyesült Hármaskiráltság legkisebb rézpénzét, ott hagyta a hölgyet a kapu küszöbén, átmént az utca tulsó oldalára és megdobta mr Reeder világos ablakát a félpennys pénzdarabbal... A következő pillanatban már ki is nyílt a rácsos ablak.

— Bocsásson meg, mr Reeder — szólott föl a rendőr: — nem beszélhetnék önnel néhány percig?

Az ablak azonnal bezárult és mr Reeder alig félperc múlva már lent volt a kapuban. Teljesen föl volt öltözve, mintha csak várta volna, hogy hívni fogják. A kabátja gondosan begombolva, fején a lapostetejű keménykalap, orrán a ferdére csuszott szemüveg, amelyen sohase nézett keresztül — mindig csak fölötte.

— Valami baj van, Dyer? — kérdezte nyájasan.

— Megengedné, hogy telefonáljak?... Az a lady ott... mrs Fornese, egyedül van a házban... hallott valamit, hogy mozog... és én is hallottam...

Halk sikoltás hasított bele az éjszaka csöndjébe... mindjárt rá — „Bang!” — nagy robajjal becsapódott a 4-ik számú ház kapuja és — mrs Fornese eltűnt.

Mr Reeder hat ugrással ott termett a kapunál. Lehajlott, benyomta a levélszekrény fedőlapját és hallgatózott... Nem hallott semmit — csak a falióra ketyegett odabent és... mintha valaki sóhajtott volna.

— Hm, — dünnyögött mr Reeder és tünődve vakargatta az állát. — Izé... lenne szives elmondani, hogy ez a... hogyan is történt ez az... izé .. elejétől végig?

A rendőr most már teljesen összefüggően számolt be az eset minden részletéről. Mr Reeder összeráncolt szemöldökkel hallgatta, aztán szó nélkül sarkon fordult és fölsietett a lakásába, kihuzta íróasztalának egyik fiókját, jókora bőrtáskát vett ki belőle és keresgélt a különféle acélszerszámok közt. Végül kiválasztott három furcsa, horogforma kampót, az egyiket fanyélbe srófolta és visszament a rendőrhöz.

— Amit most csinálók — mondta — nem lesz „törvénybe ütköző” dolog, mert én, már a hivatalomnál fogva se követhetnék el ilyesmit, de... izé... minden esetre „szokatlan” dolog lesz.

Mialatt halkán, szinte mentegetőzve beszélt, szorgalmasan babrált a kapu zárja körül, ide-oda forgatva benne a szerszámját. Egyszerre aztán csattant a zár nyelve és mr Reeder belökte a kaput.

— Lenne szives, kölcsönözni a lámpását? — szólt udvariasan. — Köszönöm.

A lámpa széles körben világította meg a hallt, amely üres volt. Mr Reeder fölvetítette a világosságot a lépcsőkre és, előrenyújtva a nyakát, feszülten hallgatózott... Halotti csönd... Most nesztelenül besurrant a hallba.

A folyosó tovább vezetett a lépcső mellett s a végében ajtó volt; valószínűleg a cselédség lakása és a konyha volt mögötte. A rendőr meglepetésére mr Reeder ehhez az ajtóhoz sietett. Próbálta kinyitni, lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. A detektív benézett a kulcslyukon, majd odanyomta a fülét és hallgatózott.

— Odafünt volt... valaki. — kezdte a rendőr habozva.

— Igen... izé... tudom. az emeleten — bólintott mr Reeder tündödvé. — Azt hiszem... izé .. megröcscent a parkett.

Lassan visszajött a lépcső aljához és fölfelé nézett, aztán végigvilágított lámpájával a hall padlóján.

— Nincsen fűrészipor — mondta halkán, mintha csak magának beszélne. — Akkor nem lehet az az... izé.

— Fülmenjek, uram? — kérdezte a rendőr s a lábát már föltette az első lépcsőre, mikor mr Reeder hirtelen visszarántotta, még pedig olyan erővel, ami ki se látszott fáradt, hanyag tartásából.

— Semmi esetre se — mondta határozottan. — Ha

az a hölgy odafönt van... izé... ugyis meghallotta már a hangunkat. De az a hölgy nincs odafönt.

— Azt hiszi talán, uram, hogy a konyhában van?
— kérdezte a rendőr meglepetve.

Mr Reeder szomorúan rázta a fejét.

— Sajnos, nagyon kevés modern hölgy tölti idejét a konyhában! — mondta és türelmetlenül csettintett a nyelvével; de nehéz lett volna megmondani, hogy ez a csettintés tiltakozás volt-e a nők házi erényének fogyatkozása ellen, vagy egyéb célja volt, — mert mr Reedert nagyon is elfoglalták a gondolatai.

Most megint körüljártatta lámpása fényét a ballban és kissé megkönnyebbülve szólalt meg:

— Nézze csak, Dyer: két sétatob van ott az ernyőtartóban. Hozza ide, kérem az egyiket.

A rendőr csodálkozott a furcsa kívánságon, de szótlanul engedelmeskedett. Elhozta a hosszú, vastag, kampós meggyfabotot, melyet mr Reeder figyelmesen megvizsgált.

— Poros, tehát rég nem használták. A ház előbbi bérlője, vagy maga a háziur hagyta itt. A végében hosszú vasszög: annak a jele, hogy turistabot és Svájcban vették... De önt talán nem érdeklik ezek a detektiv-históriák és sohase is olvasott arról a gentlemanról, akinek módszerét és eljárását én most utánzom?

— Nem, uram, — felelte a rendőr nagyon is megzavarodva ettől a furcsa beszédtől.

Mr Reeder még mindig a botot vizsgálgatta.

— Milyen kár, hogy nem horgászó-vessző! — mondta. — Maradjon itt, kérem... és ne mozduljon a helyéről — fordult a rendőrhöz.

Ő maga pedig fölfelé indult a lépcsőkön — de a térdein kuszva és furcsán, össze-vissza hadonászva a bottal, maga előtt, a feje fölött. A karját egészen kinyújtva kotorászott vele, végigsöpörve a lépcsőket, mintha láthatatlan akadályokat keresne vagy akarna elhárítani. Egyre fölebb és fölebb hágott — óriási.

négy lábon mászkáló bogárnak látszott az árnyéka, villamos zseblámpája fényének reflexében és Dyer rendőrőrmester tátott szájjal bámult utána.

— Nem gondolja, uram, hogy én...

A rendőr csak ennyit mondhatott, mert akkor különös dolog történt.

Borzalmas dörrenés rázta meg a hallt, hogy a rendőr belesiketült, a levegő megtelt porral és füstfelhővel, szilánkok röpködtek jobbra-balra és érezni lehetett, hogy valami ég... És a rendőr, ahogy a rémülettől szinte kővémeredve föltekintett, ott látta ülni a lépcsőn mr Reedert, aki apró faszilánkokat pöckölgetett le a kabátjáról.

— Azt hiszem, — szolt le az álmélkodó rendőrnek — hogy most már egész bátran feljöhet.

— Mi volt?... mi történt? — dadogta a rendőr.

A „gonosztevők réne“ gondosan törülgette kabátja ujjával a kalapját és nyugodtan ismételte:

— Bátran feljöhet.

Dyer hármásával ugrálta át a lépcsőket és követte a detektivet az emeletre, ahol ez megállt és rávilágított lámpásával a különös szerkezetű, de pontosan beállított puskára, melynek csövét mindenféle ékek és kötések úgy irányították, hogy végigsöpörhette a lépcsőt, amelyen éppen feljöttek.

— Pár lépcsővel feljebb — magyarázta mr Reeder hanyag szórakozottsággal — fekete fonál volt keresztbe feszítve, úgy hogy aki megbotlott benne vagy elszakította, egyidejűleg elsütötte a puskát is.

— És... és az a hölgy?

Mr Reeder köhögött.

— Az a hölgy... izé? — mondta nyájasan: — azt hiszem már nincs a házban. Alighanem a hátsó ajtón szökött meg. Mert kell lenni hátsó ajtónak is, a tulsó utcára, a kerten át. És az a hölgy... izé... már alighanem jó messze járhat... Sajnálom szegényt, mert ez a kis eset későbbben történt, mint hogy bekerülhetne

a reggeli lapokba s így meg kell várnia az esti ujságokat, mielőtt még megtudná, hogy... még mindig élék.

A rendőr mélyet lélezett és rekedten szólalt meg:

— Azt hiszem, hogy jelentést kellene írnom?...

— Magam is azt hiszem — sóhajtott mr Reeder. — Talán felesőngethetné Simpson felügyelő urat is, hogy ha errefelé jár, nagyon szeretnék beszélni vele.

A rendőr bólintott és habozva kérdezte:

— Nem lenne jó, ha átkutatnánk a házat?...
Hátha... hátha... eltették láb alól azt a hölgyet?

Mr Reeder szomoruan rázta a fejét.

— Nem tettek azok el láb alól semmiféle hölgyet -- sóhajtott mr Reeder: -- csak Simpsonnak egyik csinos teóriáját durrantották agyon!

— De mr Reeder — tamáskodott a rendőr: — akkor miért jött le ez a lady a kapuba oly rémülten?

Mr Reeder jóindulattal simogatta meg a rendőr karját, mint ahogy az anya csititgatja a fiát, ha valami ostoba dolgot kérdez.

— Az a hölgy már félórája ácsorgott a kapuban, amikor ön jött — magyarázta szeliden: — félórája, vagy talán tovább is, Dyer, remélve... izé... minden valószínűség ellenére, hogy én majd észreveszem. És én lestem is, de nem abból a szobából.. izé . amelyiknek világos volt az ablaka. Csak éppen nem jöttem le, mert.. izé... nagyon szeretem az életemet, tudja.

E furcsa beszéd után mr Reeder kényelmesen visszaballagott a lakásába.

V. FEJEZET

Mr Reeder pongyolában volt, a lábán virágos himzésű, tarka papucs, szájának balszögletéből füstölögve lógott lefelé a cigaretta. Szép csöndesen fejtegette az esetet Simpson detektív-felügyelőnek, aki már korán reggel meglátogatta.

— Egy percig se gondoltam arra, hogy Ravini barátom csinálta — magyarázta nyugodtan. — Nem ilyen furfangos és ráadásul alig van intelligenciája is. Ezt a merényletet már hónapok óta készítik elő... izé... valószínűleg attól fogva, hogy ide költöztem... noha csak az éjjel hajtották végre. A ház egy öreg gentlemané, aki majdnem egész éven át Olaszországban él. A házat mindig butorozva szokta bérbeadni: most is csak egy hónap óta volt üres

— Ön hát azt hiszi — kérdezte Simpson izgatottan —, hogy a merénylet, akármik voltak is, kibérelték a házat és...

— Még az se bizonyos — rázta a fejét mr Reeder. — Valószínűleg csak engedélyt kaptak a ház megtekintésére s aztán valahogy kijátszották a gondnokot. Tudták, hogy éjjel itthon leszek, mert... izé... egy idő óta majdnem mindig itthon vagyok éjszaka... — Mr Reeder zavartan köhögött. — Egyik fiatal... izé... barátom nem régen elutazott Londonból és... izé... egyedül nem szeretek menni sehová.

Es, Simpson nagy meglepetésére, a rendesen rideg és nyugodt mr Reeder a haja tövéig elpirult.

— Pár héttel ezelőtt — folytatta mr Reeder, szánalmasan színlelt bohém-hangulattal: — pár héttel ezelőtt házon kívül szoktam vacsorálni, jártam koncertekre, sőt az operába is, mert végtelenül szeretem a melodramákat ..

— Kire gyanakszik tehát? — szakította félbe Simpson, aki nem azért kelt föl kora hajnalban, hogy meghallgassa mr Reeder véleményét a melodramáról. — A Gregory- vagy a Donovan-bandára?... — Két olyan banda volt ez, amelyek mindegyikének nagyon sok oka volt rá, hogy leszámoljon mr Reederrel.

J. G. Reeder szomoruan rázta a fejét és sóhajtvá felelt:

— Egyikre se. Azt hiszem... sőt bizonyos vagyok benne. . hogy messzebbre kell visszamennünk a bűnügyi krónikában.

Simpson fürkészve meredt rá mr Reederre:

— Csak nem Flackre gondol? — kérdezte támaszkodva. — Ez a bandita rejtőzködik... nem merne ily gyorsan hozzáfogni. .

— Pedig John Flack volt — szólt közbe mr Reeder határozottan. — Ki más is eszelhetett volna ki ilyen pokoli tervet? Mesteri ötlet volt! És, mr Simpson — folytatta, közelebb hajolva a felügyelőhöz: — mondok még valamit. — A hangja csaknem suttogássá halkult: — Amióta Flack lakat alá került Broadmoorban, nem történt Londonban nagyobb rablás. Egy héten belül megtörténik a legnagyobb, világra szóló rablás! ... Meglátja... A legzseniálisabb rablás, amelyhez fogható még sohasem volt! Most tervezi annak az örülnék az alya!

— Eh, összetört ember az már! — vélte Simpson, a homlokát ráncolva.

— Majd meglátjuk — felelte mr Reeder, furesán mosolyogva. — De azért örülök, hogy ... izé ... ezek-

ben a napokban sohase vacsorálok házon kívül. Viszont azonban Giorgio Ravini barátunk megrögzött éjjeli csavargó... Nem hívná föl, kérem, a Vine Street-i rendőrállomást, hogy... izé... nem történt-e valami baleset az éjjel?

Vine Street, amelynek rendőrállomásán majdnem minden eseménynek a szála összefut, azonnal felelt és jelentette, hogy mr Giorgio Ravini nincs Londonban; állítólag Párisba utazott.

— Ez pompás! — mondta mr Reeder, szokott szelid modorában. — Nagyon okos cselekedet volt signor Giorgiótól, hogy elutazott: és még okosabb lenne, ha mennél tovább ott maradna.

Simpson felügyelő felállt és kinyújtózkodott. Hatalmas termetű, jókedélyű ember volt és megszokta ezt a mozdulatot.

— Most Scotland Yardba megyek és jelentem az esetet — mondta. — Végül is lehet, hogy nem Flack volt. Az öreg John bandavezér és a bandája nélkül tehetetlen. Az pedig szerteszéledt. Java része Argentínában van...

— Ha-ha-ha! — nevetett mr Reeder, de a vidámságnak legcsekélyebb jele nélkül.

— Ugyan mi az ördögöt nevet ezen? — méltatlankodott Simpson

Mr Reeder azonnal mentegetőzött:

— Oh, kérem, ez csak afféle... izé... szkeptikus nevetés volt... Argentina!... Hát valóban Argentínába szöknek a gonosztevők, ahogy azok a nagyszerű detektiv-regények írják, melyeket a vasuton szokás olvasni?... Ez csak hagyomány, mr Simpson, azokból a régi jó időkből, mikor még nem volt kölesönös kiadástási szerződésünk Argentínával... Hát igen: szerteszéledt a banda. De már látom a napot, amikor valamennyit egy födél alá gyűjthetem. Gyönyörű nap lesz az nekem, mr Simpson, mikor végigmehetek majd a folyosón és benézhetek a kis, kerek lesőlyukon, ame-

lyen tul postazsákokat szőnek a cellájukban... izé.. nem is tudok idegcsillapítóbb munkát, mint a szövés-varrás!... Ön pedig vigyázzon addig a bankjaira, mr Simpson: az öreg John már hetven éves és nem sok vesztegetni való ideje van. Néhány napon belül nagy dolgok fognak történni a londoni Cityben!... Csak azt tudnám: hol találhatom meg signor Ravinit?

— — — — —

Giorgio Ravini nem az a típus volt, akinek attól függ a boldogsága, hogy milyen véleménnyel vannak róla az emberek. Ha nem így lett volna, akkor ő lett volna a földkerekség legnyomorultabb embere. Nem nagyon vette szívére azt a kis affért se mr Reederrel és egész kedélyesen intézte el az egyébként érdekes detektivet — néhány pohár jó bor és kitűnő szivar mellett — Half Moon Street-i lakásában. Kényelmes és elegáns, sőt egyenesen fényűző kis otthon volt ez, mert signor Ravininak az volt az életfilozófiája, hogy mindentől csak a legjobbat és ebből is oly sokat, amennyit csak lehet. A szalonja olyan volt, mint a díszítéssel tulterhelt francia álló-órák: csupa faragás, ornamentika és zománc, kivéve, ahol selyem és brokát, meg bársony volt a dísz. Egyik alárendeltjével szincerizált, akinek Lew Steyne volt a neve.

— Ha ez a kopó csak felét tudná is annak, amivel kérkedik, hogy tudja, már a legelső vonattal rohannék Bordigherába — jelentette ki mr Ravini. — De Reeder csak szájhős. Mindenről tud valamit: de ilyen keveset könnyű kitalálni vagy tudni a legbonyolultabb esetekről is.

— Leckéket vehetne öntől — bólintott a tányérnyaló Lew és mr Ravini elégedett mosolygással pödörgette csinos, pörge bajuszát.

— Nem lepne meg, ha ez az öreg gubó valóban szerelmes lenne abba a leányba... Május és december: hát összeillenek?

— Milyen az a leány! — kérdezte Lew. — Még sohase láttam jól szemtől szembe.

Signor Ravini átszellemülve csókolta meg összetett ujjainak hegyét és fölcuppantott a mennyezet felé.

— Annyi bizonyos — folytatta aztán, visszatérve mr Reederre —, hogy nem ijedtem meg tőle. Ön ismer engem, Lew és tudja, hogy ki vagyok: ha megkívánok valamit, megyek is utána... és addig megyek, míg végre meg is kapom! Még sohasesem láttam hozzáfogható szép leányt. Izig-vérig igazi lady és nem bírom megérteni: mi tetszhetik neki azon a vén salabakter Reederen?

— A nők szeszélyesek — vélte Lew: — de el se tudom képzelni, hogy akadjon gépiró-leány, aki visszasutasitaná önt!

— Ki mondta, hogy visszautasított? — kérdezte signor Ravini érdesen. — Csak még nem ismerkedtem meg vele: ez az egész. De most éppen ezt akarom... Hogy is hívják azt a helyet?

— Siltbury — felelte Lew.

Benyult a mellényzsebébe, összehajtogatott papirost vett ki belőle és felolvasta a ceruzával irt sorokat:

— „Larmes Keep, Siltbury, Londontól délre...” Utána mentem, mikor podgyászával a vasuthoz hajtott. Az öreg Reeder kísérté és segített neki a podgyászföladásnál. Oly boldognak látszott, mint a leforrázott macska.

— Penzió — dörögte Ravini. — Furcsa foglalkozás.

— A leány titkárnő ott, — mondta Lew.

Már legalább ötödször magyarázta el ezt, de Ravininak megvolt az a rossz szokása, hogy a régi, tudott dolgokat is úgy kérődzte föl, mint új szenzációkat.

— És elegáns hely is — folytatta Lew. — Nem olyan, mint a közönséges penziók: csupa előkelő vendégei vannak. Husz guineát fizettet hetenként és még így is örülhet, aki szállást kap.

Ravini gondolkozóba esett és az állát simogotta.

— Ez szabad ország — mondta — Ki tilthatja meg, hogy oda menjek, ahol jól esik?... Mi is a neve annak... Larmes Keep?... Még soha életemben nem kaptam tagadó választ nőtől. Még akkor is csak félig őszinték, mikor vonakodnak. Szóval egészen bizonyos, hogy kapok szobát, mert van elég pénzem, hogy megfizessenek érte.

— Hátha ír Reedernek? — aggódott Lew.

— Hát aztán? — csattant föl Ravini kihívóan, bár belül talán egészen más volt az érzése. — Mit tehetvelem az a Reeder? Az csak nem bűn, ha penzióba megyek lakni és pontosan fizetek, mi?

— Tegye próbára valamelyik szerencse-gyűrűjével, — vigyorgott Lew.

Ravini gyönyörködve nézegette a gyűrűt.

— Nem is jönnek le az ujjaimról — mondta —, de meg eszembe se jut, hogy, velük együtt, megváljak a szerencsémről is. Legyen nyugodt: kezes bárány lesz anélkül is, mihelyst jobban megismer.

Valami sajátos véletlen folytán, amikor másnap reggel kifordult a Half Moon-utcából, éppen azzal az emberrel találkozott, akit legkevésbé kívánt látni. A podgyászát, szerencséire, Lew vitte ki az állomásra s így semmi külső jel nem árulta el, hogy Ravini aszszonyi hódításra indul.

Mr Reeder ránézett az olasz gyémántgyűrűire, melyek sziporkázva ragyogtak a nappali verőfényben. Ugy látszott, mintha varázsos hatásuk lenne a detektivre.

— A szerencse még egyre hű önhöz, Giorgio — mondta a detektív és signor Giorgio elégedetten mosolygott. — És hová indul, ha szabad kérdeznem, ezen a csodaszép szeptemberi reggelen? Talán a bankba viszi hamis kártyával nyert pénzét vagy gyors vizuért szalad, hogy meglóghasson?

— Oh, csak sétálgatok — felelte Ravini nyájasan — Tudja, az egészségemnek tartozom vele. — Es, nem minden malicia nélkül. hanyagul vetette oda: — Mondja csak, mi történt azzal a kopóval, akit rám uszított, hogy mindenütt a sarkamban legyen? Sehol se látom szegényt!

Mr Reeder a távolba nézett, Ravini feje fölött:

— Pedig sohase maradt el öntől messzire, Giorgio — mondta barátságosan, — mult éjjel is követte magát a Flotsam-Clubtól Maida Vale-ig, ahol ön vig társaságban szórakozott és haza is kísérté onnan, éjfél után negyed háromkor.

Az olasznak leesett az álla.

— Csak nem azt mondja, hogy... — körülnézett. Az egyetlen ember, akit látott, valami jóképű, szolid külsejű férfi volt: kifogástalan, komoly férfi... látszólag ügyvéd vagy orvos.

— Talán csak nem ez az? — kérdezte Ravini boszszankodva.

— És hogyha mégis ő volna? — mosolygott mr Reeder.

Ravini nem utazott el azonnal, ahogy tervezte. Már délután két óra volt, mire le bírta rázni nyakáról a nyomában járó detektivet és öt perccel később már robogott vele a déli expressz. Ugyanaz az öreg kocsis vitte őt is, aki miss Belmant, a hosszú, kanyargós uton át Larmes Keep rácsos kapujáig és letette a kastélyba vezető kövezett ut elején. Az éltes portás fogadta, testhez álló formaruhájában és tisztelettel kérdezte:

— Mr?...

— Mr Ravini — felelte az olasz. — Nem rendeltem ugyan szobát...

A portás megcsóválta a fejét:

— Sajnálom, uram — mondta —, de nem fogadhatjuk be. Mr Daver rendelkezése szerint csak azokat a vendégeket fogadhatjuk el, akik előre megrendelték

és meg is kapták a szobát. Mindjárt megkérdezem a titkárságot.

Ravini követte a portást a tágas hallba és beleült az egyik, kényelmes karosszékbe. Ahogy körülnezett, mindjárt megállapította, hogy ez valóban nem közönséges penzió. Még elsőrendű hotelnek is fényes volt a berendezése. Vendéget egyetlen egyet se látott. Egyszerre csak lépéseket hallott a szőnyeges padlón s ahogy föltekintett, előtte állt Margaret Belman. A leány hidegen tekintett rá és semmivel se árulta el, hogy ismeri. Mintha csak most látta volna először életében.

— A tulajdonos szabálynak állította föl, hogy előzetes írásbeli megállapodás nélkül nem fogad be vendégeket — mondta. — Ily körülmények közt, sajnálom, önnel se tehetünk kivételt.

— De hiszen én irtam a tulajdonosnak — szólt Ravini hirtelen, aki sohase jött zavarba, ha hazudni kellett. — Menjen csak be hozzá, kérem és próbálja meg: hátha tehet valamit az érdekemben!

Margaret habozott. Ha rajta áll, azonnal fölrakatta volna az olasz podgyászát a kocsi-ra, hogy vigyék vissza a vasúthoz; de most tisztviselő volt: hozzá tartozott a penzió adminisztrációjához és nem áldozhatta föl kötelességét a személyes érzelmeinek.

— Sziveskedjék várni — mondta és már ment is mr Daverhez.

A nagy kriminalista bele volt merülve könyveibe és a szemüvege fölött pislogott Margaretre:

— Ravini!... külföldi gentleman! Persze, hogy az! Idegen és ismeretlen a házunkban, ahogy ön mondaná. Szabálytalanság, az bizonyos, de hát... ily körülmények között... ha már itt van... azt hiszem, hadd maradjon itt.

— Nem olyanfajta gentleman ez, akiről ön azt lehetné, hogy kíváncsi elem — szólt Margaret komolyan. — Egyik barátom, aki ismeri a hozzá hasonlókat, azt mondja, hogy a gonosztevők kasztjába tartozik.

Mr Daver fölhuzta bozontos szemöldökeit:

— A gonosztevők kasztja! Mily rendkívüli alkalom, hogy szinte első kézből, közvetlenül tanulmányozzam ezt a tipust!... Ugy-e, ön is így gondolkozik?... Tudtam, hogy igen! Hát akkor csak maradjon itt. Ha untatni fog, teketória nélkül haza küldjük.

Margaret visszament, kissé csalódva, sőt — hogy őszinték legyünk: --, meglehetősen bosszusan. Ravini még mindig ott ült a karosszékekben, a bajuszát pödörgetve, de sokkal nyugtalanabb hangulatban, mint mikor Margaret elvált tőle.

— Mr Daver úgy határozott, hogy itt maradhat — mondta neki Margaret. — Majd ideküldöm a gazdaszszonyt — folytatta és, megtalálva mrs Burtont, gondjaira bízta az új vendéget.

Nagyon bosszus volt önmagára, hogy nem beszélt nyiltabban mr Daverrel. Megmondhatta volna neki, hogy: ha Ravini itt marad, akkor ő megy. Megmagyarázhatta volna még azt is, hogy miért nem akar egy földel alatt maradni az olasszal. Annyiban mégis szerencsés volt a helyzete, hogy nem kellett találkoznia a vendégekkel, ha csak ezek nem óhajtottak közvetlenül vele tárgyalni: és Ravini sokkal óvatosabb volt, mint hogy ezt, legalább egyelőre, megkísérelte volna.

Ezen az éjszakán, mikor egyedül maradt, Margaret leült és hosszú levelet írt mr Reedernek, — de aztán jobbat gondolt és darabokra tépte. Hiszen csak nem szaladhat minduntalan J. G. Reederhez, ha valami kis kellemetlensége volt!... Elég baja lehet mr Reedernek magának is — gondolta — és, véletlenül, ebben igaza volt. Mert ugyanabban az időtájban, amikor ő erre gondolt, mr Reeder nagy érdeklődéssel vizsgálta azt a pokoli puskát, melyet az ő elpusztítására szereltek föl a Bennet Streeten

VI. FEJEZET

Hogy igazságosak legyünk Ravini iránt, meg kell mondanunk, hogy nem kísérelte meg, hogy hozzáférkőzzék a leányhoz, bár távolról látta őt. Ravini mindjárt megérkezése után másnap reggel találkozott vele a réten, de csak mosolyogva biccentett neki, aminek talán az volt az oka, hogy az olasz más szórakozást talált s úgy szólván egy pillanatra se tágitott Olga Crewe mellől. Margaret látta őket este, amint egymás mellett állva, rákönyököltek a sziklafal párkányára és Ravini szemmel láthatóan nagyon meg volt elégedve önmagával. Még híres szerencse-gyűrűit is megmuto-gatta Olgának. Margaret látta, amint a leány nézegette a gyémántokat és valami megjegyzést tehetett rájuk, amire az olasz hangosan fölkacagott.

A harmadik napon végre megszólította az olasz Margaretet. A nagy hallban találkoztak és Margaret szóttlanul elment volna mellette, de Ravini utját állta.

— Azt hiszem, hogy össze fogunk békülni, miss Belman — mondta. — Nem fogok önnek kellemetlenkedni és bocsánatot kérek a múltért. Lehet e gentleman udvariasabb nálam?

— Nem tudom, hogy volna miért bocsánatot kérnie, mr Ravini — felelte Margaret, kissé megkönnyebbülve az olasz szavaira. — Reményilem, hogy most már, mive' új szórakozást talált, tetszik önnek a hely is?

— Kimondhatatlanul nagyszerű! — áradozott az olasz, aki mindig szerette a tulzó frázisokat. — De mondja csak, miss Belman: kicsoda ez a fiatal lady, aki szintén itt lakik... miss Olga Crewe?

— Csak annyit tudok róla, hogy ő is vendég.

— Pompás hölgy! — kiáltott föl Ravini olyan rajongással, hogy Margaret elmosolyodott.

— És tetőtől talpig kifogástalan lady — folytatta az olasz. — Megvallom: én csak báb vagyok, hitvány játékszer, az igazi ladyk kezében. Van bennük valami, ami megkülönbözteti őket az elárusító- és gépiró-kisasszonyoktól... Nem önre gondolok — tette hozzá —, mert ön, noha szintén gépiró-kisasszony, azért mégis izig-vérig született lady... Azon gondolkozom, hogy idehozatom a Rolls Royce autót és megkocsikázatom a környéken miss Olgát... Ugy-e, nem lesz féltékeny rá?

Bosszuság és multság váltakozott Margaretben, de végül mégis győzött a józan humor, úgy hogy, mikor elváltak, Margaret egyre nevetett magában, míg az irodájába ért.

Nem sokkal ezután mr Ravini eltűnt. És eltűnt Olga Crewe is. Tizenegy óra felé látta őket Margaret hazajönni. A hallba mentek; Olga még a rendesnél is sápadtabb volt, szótlanul suhant el Margaret mellett és egyenesen fölszaladt az emeletre. Margaret fűrkészve vizsgálta az olaszt, akinek az arca lángolt s a szemei különös fényben égtek.

— Holnap visszamegyek a városba — mondta. — A hajnali vonattal... ne tessék kocsiót telefonálni: gyalog akarok menni.

Zavartan, össze-vissza beszélt.

— Meguntam már Larmes Keepet?

— Micsoda?... Hogy meguntam?... Isten ments, dehogy! Sőt ez az igazi, nekem való hely!

Hátra simította fekete haját és Margaret látta, hogy a keze nagyon remeg és szerencse-gyűrűiben káp-

rázatóan csillognak a gyémántok. Margaret megvárta, míg az olasz kiment, akkor gyorsan fölsietett az emeletre és kopogtatott Olga ajtaján. A leány szobája közvetlenül az övé mellett volt.

— Ki az? — szólta ki nyersen Olga.

— Miss Belman.

A kulcs megfordult a zárban s az ajtó kinyílt. Csak egyetlen egy körte égett a szobában, úgy hogy Olgának az arca homályban volt.

— Óhajt valamit? — kérdezte.

— Bejöhetek? — szeretnék valamit mondani...

Olga habozott, majd halkán mondta:

— Tessék... éppen sirdogáltam... Reménylem, ez nem bántja önt?

A szemei vörösek voltak, a könnyek nyomai még meglátszottak sápadt arcán.

— Ez az átkozott hely rettenetesen rám nehezedik — mentegetőzött, mialatt egyre törülgette zsobkendőjével az arcát. — Nos, mondja, kérem: mit óhajt?... Miről akar beszélni?

— Mr Raviniről — felelte Margaret nyugodtan. — Reménylem, tudja, hogy... tolvaj?

Olga merően ránézett és megkeményedett a tekintete:

— Nem tudnám, hogy miért érdekelne ez engem — mondta lassan —, mikor maga mr Ravini se érdekel?... De miért jött ide, hogy ezt megmondja nekem?

Margaret zavarba jött: erre a kérdésre nem volt elkészülve.

— Magam se tudom — dadogta. — Láttam, hogy... hogy bizalmasabb barátság készül... maguk között... Bocsásson meg: érzem, hogy tolakodás volt.

— Valóban az volt — bólintott rá Olga Crewe hidegen: s ez a sértő válasz minden vért Margaret arcába kergetett.

Nagyon haragudott önmagára, mikor ezen az éjszakán bement a saját szobájába — s a keserűség na-

gyon rossz hálótárs, sőt valamennyi emberi érzés között ez a legjobb álmokergető. Egész éjszaka jobbra-balra forgott az ágyában, igyekezett elfeledni, hogy Olga Crewe és Giorgio Ravini egyáltalában a világon vannak, mindent megpróbált, hogy elszunnyadjon — amikor ez végre sikerült...

Hirtelen fölült az ágyában. Valaki motoszkált az ajtaján; nem kopogott, csak mintha kapargált volna rajta... Fölesavarta a villamos-lángot és, kiugorva ágyából, az ajtóhoz sietett hallgatózni... Valaki volt odakint. Margaret megfogta a kilincset.

— Ki van odakint? — kérdezte.

— Eresszen be... eresszen be!...

Örjöngő, rekedt suttogás volt — de Margaret megismerte a hangot: — Ravini könyörgött!

— Nem erőszthatem be. Menjen innen, kérem, vagy azonnal telefonálok...

Sajátságos elcsukló hangot hallott .. elfojtott zokogást... férfisírást! Aztán elhalt a hang.

Margaretnek szilajon vert a szive, ahogy ott állt az ajtónál, füle rászoritva az ajtóra — de nem hallott semmit. Az egész éjszakát ülve töltötte az ágyban, dideregve — és hallgatózott, hallgatózott...

Végre szürkülni kezdett; fölkelte a nap. Ekkor hátradőlt és elnyomta az álmot. A szobalány ébresztette föl: a reggeli teát hozta és kopogott az ajtón. Margaret kiugrott az ágyból és kinyitotta az ajtót... Valamit észrevett.

— Gyönyörű nap lesz miss — ujságolta a piros-pozsgás, jókedvű szobalány.

Margaret bólintott s mihelyt a leány elment, ismét kinyitotta az ajtót, hogy jobban megnézzze, mi az, amit az előbb látott. Háromszögletű szövetdarab volt, amelyet a régi tölgyfaajtó egyik szilánkja hasított le és fogott meg Gondosan lefejtette a szálkaról és a tenyerébe vette. Piros-selyem rongydarab volt. Margaret tűnődve tette le a toilette asztalára... Ennek az állapot-

nak véget kell vetni Ha Ravini nem utazik el ma reggel vagy mr Daver nem szólítja föl, hogy menjen ki a penzióból: akkor ő még ma este visszamegy Londonba.

Mikor kijött a szobájából, találkozott a szobaleánnyal.

— A 7-es szobából elutazott a vendég, miss — mondotta —, de itt hagyta a pyjamáját.

— Már el is ment?

— Még az éjjel kellett elmennie. Már nem is aludt az ágyában, — felelte a szobalány.

Margaret végigment vele a hosszú folyosón, Ravini szobájába. A podgyásza már nem volt a szobában, de a vánkoson szépen összehajtogatva — ott feküdt a piros-selyem pyjama. Margaret fölébe hajolt és látta, hogy a mellén ki van tépve belőle egy darab. Kis háromszögletű selyemdarab hiányzott belőle.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VII. FEJEZET

Mikor az a fűrge öreg ember éjjél tájban leugrott a magas kőfal tetejéről, csak addig állva meg, míg kezéről letörölte a vért — mert éppen akkor járt körül a fegyveres őrzőjárat — és gyorsan igyekezett London felé, bekukkantva minden keresztuton, hogy nem látja-e a számára odaküldött kis autót: ez az öreg ember új bonyodalmat hozott sok életbe és legalább három embernek az elmulását bejegyezte a Végzet könyvébe.

A rendőrség rendesen siet tudatni az ujságokkal amit szükségesnek tart a bűnügyi nyomozás érdekében. De azt az eseményt, hogy a hirhedt Flack — a kilencszeresen rablógyilkos, őrült fegyenc megszökött a broadmoori fegyházból, — ezt a hirt nem akarták rögtön beledobni a sajtóba. A multban elég sokszor igénybe vette a rendőrség a sajtó és a közönség segítségét, hogy kézrekerítse az öreg John Flack-et, — de hiába! Közölték a személyleírását, körözték az arcképét, leírták a szokásait, az életmódját, — mind ezeket az adatokat rádió útján is szerte szórták a nagy világba, de eredménytelenül.

Nagy tanácskozás folyt Scotland Yardban, amelyen mr Reeder is részt vett; és őt komoly férfi ült a detektív főnök kerek asztala körül, — legkivált az aranylopásokról és a „mószerezők“-ről beszélgetve, amely utóbbi szó tolvajnyelven „besugót“ jelent.

Az „őrült John“ csak véletlenül esett csapdába, egy ilyen „mószereelő“ külső segítségével, azaz: árulása révén. Giorgio Ravini, a legkiválóbb bandavezér „falazott“ a Leadenhall Bank kirablásánál. John Flack specialitása az „arany“ volt; a bankót nem szerette, csak az aranyat — és signor Ravini egyformán szerette mind a kettőt.

A bankrablás sikerült. Egy szép vasárnap délelőtt két teherautó döcögött ki a Leadenhall Bank udvarából. Mindegyik autó soffőrje mellett egyenruhás rendőr ült és mindegyik kocsi belsejében egy-egy rendőrtiszt. A Cityben posztoló rendőr látta kifordulni az autókat a bank udvarából, de látta az egyenruhás rendőröket és tiszteket is és nem igazoltatta az autókat. Hiszen nem volt szokatlan eset: vasárnap délelőttönként többször történtek már aranyszállítások, de ezekről rendszeren értesíteni szokták a City hatóságait. A rendőr ugyan utólag fölhívta a Jevry-állomást, jelentve az esetet, — de John Flack akkor már árkonbokon tul volt.

És Ravini — aki úgy találta, hogy az osztozkodásnál megrövidült — elárulta az öreg embert... de az arany soha nem került meg.

Angliát fenekestül föltúrták a detektívek, hogy megtalálják John Flack főhadiszállását, de eredménytelenül. Nem volt egyetlen egy fogadó, korcsma vagy penzió, amelyik meg ne kapta volna a vén rablógyilkos arcképét, — de nem akadt senki, aki ráismert, vagy csak látta volna is. Szóval: nem lehetett a nyomozást még csak megkezdeni se, mert a rendőrség még azt se tudta, merre járt és hol szokott megfordulni John Flack. A gyilkos megvolt. De a tanyáját nem tudták megtalálni.

A lázas kutatás, mely az őrült rablógyilkos letartóztatása után megindult, nem sokkal gyarapította a rendőrség adatait. Flacknek a buvóhelyét ugyan megtalálták — kis butorozott szoba volt Bloomsbüryben —

éveken át itt szokott elrejtőzni időnként. De itt se találtak semmiféle írást vagy utbaigazítást, amelyen elindulhattak volna a banda főhadiszállásának kinyomozására. Valószínűleg nem is volt ilyen tanyájuk. Lehet, hogy az öreg minden egyes alkalomra külön válogatta ki és toborozta össze a bandáját, bár nyilvánvaló volt, hogy kellett lennie afféle állandó és bizalmas „vezérkará“-nak, amely mindig mellette volt és támogatta.

— Annyi bizonyos — vélte a vastag Bill Gordon, a „Big Five“ (az „Ötös Tanács“) főnöke —, hogy egyelőre nem gondol semmiféle aranyrablásra. Inkább hiszem, hogy minden erejével azon lesz, hogy mennél hamarabb kiszökhessen az országból.

Mr Reeder kételkedve rázta a fejét.

— A gonosztevőnek a természete megváltozhatik ugyan, de hiusága soha — mondta szokott, nyugodt modorában. — Mr Flack sohase dicsekedett a gyilkosságaival, ellenben mindig büszke volt a rablásaira. Egészen bizonyos tehát, hogy valami hasonló cselekedettel fogja bejelenteni visszatérését a szabad életbe.

— A bandája szétzüllött... — kezdte Simpson.

J. G. Reeder szomorú, de szelid mosollyal hallgat-tatta el:

— Több bizonyíték van rá, mr Simpson, hogy... izé... megint összeverődött a banda. Már magában mr Flack szökése is az... izé... az állami intézetből bizonyítja, hogy nagyon is összetanult banda segített az öregnek. A kötél, a kés, amivel elvágta szerencsétlen fegyőrének a nyakát, az álkulcsok, a bizonyosság, hogy a megjelölt helyen autó fogja várni: mind jellemző bizonyosság arra, hogy szervezett banda dolgozott az öregért. És mr Flack...

— Az áldóját, miért mondja mindig, hogy „mr Flack!“ — fakadt ki Bill Gordon. — Rablógyilkos, vagy fegyenc, de nem „mister!“

J. G. Reeder szerényen pislogott és halkán felelt:

— Mindig nagy tisztelője voltam az agg-kornak.. és még jobban tisztelem a halottakat. A hangja suttogássá halkult: — és remélem, hogy a jövő hónapban még jobban megnövekszik ez a tiszteletem... a boldogult John Flack emléke iránt.

— Ha együtt van a bandája — szólalt meg most Simpson: — kik azok? A régiiek mind börtönben ülnek vagy kiszöktek az országból. Tudom, mr Reeder, hogy ön mire gondol: az motoszkál az agyában, ami tegnap történt. Én is végiggondoltam az egészet és nagyon valószínűnek tartom, hogy azt a csapdát nem Flack állította föl, hanem valamely másik banda. Tudja, hogy Donovan kiszabadult Dartmoorból?... És neki minden oka megvan rá, hogy ne szeresse önt!

Mr Reeder tiltakozva emelte föl a kezét:

— Sőt ellenkezőleg! — mondta. — Joe Donovan, mikor ma, kora reggel találkoztam vele, nagyon kedves volt és bűnbánóan kért bocsánatot azokért a sértésekért, amiket akkor szórt rám, mikor a fegyházba szállították. Most Kilburnben lakik s a múlt éjjel az ottani mozgószínházban volt a feleségével meg a lányával... Nem, Simpson: higgye el, nem Donovan volt. Különben sincs elég esze az ilyesmire. Csak mr Flack, akinek drámai érzéke van: csak ő tudta színre hozni ezt a kis komédiát, amelyből majdnem tragédia lett.

— Majdnem megölték önt, ahogy hallom, Reeder? — kérdezte Bill Gordon.

— Oh, nem arra a „személyes“ tragédiára céloztam — rázta a fejét mr Reeder. — Hanem az járt az eszemben, mielőtt fölmentem az emeletre, hogy be kellene törnöm a konyhába. Ha ezt megteszem: azt hiszem, hogy agyon löhettem volna mr Flacket s akkor egyszerre vége lett volna minden gondunknak és találgatásunknak.

Mr Simpson keresgélt az akták között, melyek előtte heverték az asztalon.

— Ha Flacknek csakugyan aranyra vásik a foga, akkor alighanem fölkapik az álla. Csak egyetlen aranyszállitmányról tudok: az Angol Bank küld százhuszezer darab sovereignt Tilburybe, holnap vagy holnapután reggel. Lehetetlen, hogy Flack ily rövid idő alatt megszervezhesse ennek az elrablását.

Mr Reeder rögtön fölélénkült és érdeklődött.

— Százhuszezer sovereign — tűnődött magában és izgatottan dörzsölte az állát. — Ez tíz tonna. Vasuton viszik?

— Teherautón, tíz fegyveres emberrel... minden tonnára egy fegyveres — mondta Simpson jókedvűen. — Emiatt ne fájjon a feje!

Mr J. G. Reeder összecsucsorította az ajkait, mintha füttyenteni akarna, de nem jött ki hang az ajkán. E helyett megszólalt:

— Mr Flack eredetileg vegyész volt — mondta vontatva. — Azt hiszem, hogy egész Angliában nincs különb kriminalista vegyész, mint mr Flack.

— Miért mondja ezt most? — kérdezte Simpson mogorván.

Mr Reeder behuzta a nyakát és szinte bocsánatkérő hangon felelt:

— A hatodik érzékem szuggerálja... Akárki kerül is az utamba, mindig találok benne valami speciális hajlandóságot vagy tehetséget s aztán... izé... ezzel társítom az egyéniségét. Például, ha önre gondolok mr Simpson, ösztönszerűen, mint ködfátyolképen, látom önt a birkózó-versenyen, ahol legelőször volt szerencsém találkozni önnel. . (Simpson, aki welter-súlyú világbajnok volt, megértő büszkeséggel mosolyodott el.) És, ha mr Flack jut az eszembe, mindig valami laboratóriumban látom, görebe, lombikok és mindenféle egyéb, vegyészeti segédeszközök között. A tegnap éjjeli kis eset során... izé... el voltam készülve valami gonoszságra, de... hm... inkább csapdára... igen: izé... szó szerint: csapdára gondoltam. Valami

gazfickó egyszer már megpróbálta velem: úgy elfürészelte a padlót, hogy ha nem vigyázok, belezuhanok a verembe, amely meg volt spékelve éles késpengékkel. Ezért kerestem rögtön a fűrészporth, nihelyt a házba léptem s mivel nem láttam sehoh: nyomban puskára gondoltam.

— De miből gondolta mégis, hogy csapdát állítottak? — kérdezte Bill Gordon kíváncsian.

— Nekem is kriminalis srófra jár az eszem — felelte mr Reeder mosolyogva.

Hazament a Bennet Streetre és gondolatai egyformán osztoztak meg Margaret Belman közt, aki biztonságban van Sussexben, meg a közt a teherautó közt, amelyikre százhuszezer sovereignt raknak föl. Az ilyen apró részletek nagyon érdekelték mr Reedert. Mindjárt, mihelyt haza ért, telefonált is egy szállítócégnek, hogy van-e olyan teherautó, amelyik elbirja ezt?... mert tudta, hogy ha a Flack-banda valóban el akarja rabolni ezt az aranyat, akkor szüksége lesz ilyen teherautóra. Hogy mért gondolt erre: maga se tudta. Bizonyára azért, mert, ahogy ő maga is mondta: neki is kriminalis srófra jár az esze.

Ezen a délután furcsa és szokatlan munkához fogott. Levelet irt — az első levelet — Margaret Belmannek. Kezdődött pedig ez a különös írásmű a következőképpen:

Kedves miss Margaret!

Reményilem, hogy nem untatom ezzel a levelemmel; de bizonyos körülmények, amelyek talán megrontották bucsuzásunk hangulatát s amelyek esetleg (ismervén az ön érzékeny, finom lelkét) némi bánatot is okozhattak önnek. ösztönöznek arra, hogy...

Itt megállt mr Reeder s a tollát rágva törte a fejét, hogyan mondhatná el: mennyire bánkodik azon, hogy nem láthatja miss Margaretet, — de olyan formában

hogy a szavak ne árulják el rejtettebb érzéseit és gondolatait?... Öt órakor, mikor az inasa behozta a teát, még mindig ott ült a befejezetlen levél előtt. Mr Reeder fölvette és íróasztalára vitte a csészét, rámeredve, mintha tőle várna ihletet a levél folytatására.

S egyszerre csak látta, hogy a párolgó tej fölülete bőrdzeni kezd: pókhálószerű föl képződik rajta, amelynek furcsa, érces csillogása van.

— Hm! — csóválta a fejét és csöngetett.

Az inas rögtön bejött és szolgálatkészen kérdezte:

— Parancsol, sir?

Mr Reeder jó darabig nem felelt. Aztán halkan dönmögte:

— Nézze, ez a tej...

— A tej, sir? — kérdezte az inas meglepve. — A tej friss, uram: ma délután hozták.

— Értem: hozták. Szóval nem maga ment érte a tejszarnokba, hanem fölhozták és az ajtó elé tették az üveget?

— Parancsára, sir, — bólintott az inas.

— Nagyon helyes! — mondta mr Reeder, egészen fölvidulva, nyájasan. — Jövőre azonban mindig maga menjen le érte és sajátkezűleg hozza föl a tejet. És ehből... mondja: nem ivott?

— Nem, uram: csak tisztán iszom a teát — felelte az inas: — nem szeretem tejjel.

Mr Reeder rámosolygott az inasra, ami nála ritka kegy és kitüntetés volt.

— Nagyon helyes, Peters — mondta: — ezért is él még és nincsen semmi baja. Hozza be a maradék tejet is és csináljon nekem másik teát. Ma este én is tej nélkül iszom.

— Nem szereti a tejet, uram? — csodálkozott az inas zavartan. — Hiszen eddig...

— Oh, most is, meg ezentul is szeretem — felelte mr Reeder nyájasan: — de minden esetre csak sztrich-

nin nélkül. Azt hiszem, Peters, hogy nagyon izgalmas hetünk lesz. Mondja: vannak rokonai?

— Csak öreg édesanyám van, sir — felelte az inas végképpen megzavarodva.

— És biztosította az életét?

Az inas némán bólintott, mire mr Reeder sóhajtva jegyezte meg:

— Ön hát előnyösebb helyzetben van, mint én... De minden esetre nagyon érdekes, izgalmas hetünk lesz...

És ez a jövődölése nagyon is beteljesedett!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VIII. FEJEZET

London is megtudta végre, hogy John Flack megszökött és a közönség rémüldözött vagy fölháborodott, -- ki-ki a temperamentuma szerint. A törvénytisztelő polgárok nem nagy örömmel vették tudomásul, hogy szabadon jár köztük ez a gyilkos őrült, a nagyszabásu aranylopások zseniális tervezője. És ez az „ujság“ már több mint egy hetes volt: — miért titkolta el a Scotland Yard a közönség előtt? Miért rejtik véka alá az ily életbevágó, fontos hireket? Ki a felelős ennek a végzetes információnak az elhallgatásáért?...

Vastagbetűs címek adták föl ezeket a kérdéseket a szenvedélyes és szenzációs cikkek elén. A Bennet Street-i merénylet közpréda lett: — és mr Reeder a legszörnyűbb zavarban volt, hogy ily módon egyszerre a közérdeklődés középpontjába került.

Mr Reeder egyedül szokott üldögdélni a főügyészségi rendőr-kirendeltség kis irodájában, csöndesen malmozva az ujjaival, vigasztalanul bámulva írómapájának folttalan itatós-lapjára.

Senkise tudta, hogy miről álmodik ezeken a szótlan elmerengéseken, — hogy mesés vagyonok jártak-e az eszében: aranyhegyek és egyéb kincsek, vagy bizonyos piros-fehér baba-arcu fiatal lady vagy mind a kettő?... senkise sejtette, mert amikor fölriasztották

ezekből az ábrándozásokból, az ijedt meghökkenésen kívül semmiféle más érzelmet nem árult el az arca.

A valóság az volt, hogy ez alatt az idő alatt agyának minden idegszála legujabb ellenségével foglalkozott: — legujabb ellenségével, aki egyszersmind a legrégibb is volt.

A Flack-bandának eleinte három tagja volt — John, George és Augustus — s azokban az időkben kezdtek dolgozni, amikor „tudományos“ művelet volt, sőt némileg csodaszamba is ment a pénzszekrények acélzárjának kitégetése vizgázzal.

Augustus Flacket a Lombard Street-i Carr-bank éjjeli őre lőtte agyon azon az éjszakán, mikor el akarta rabolni a bank aranykészletét; George Flack, hármuk közt a legfiatalabb, akit tetten érték a Bond Street-i bankrabláson, tíz évi fegyházát kapott és meghalt a börtönben; már csak John élt, a család örült-zsenije, aki most megszökött és nem bírtak ráakadni.

Ő sorozta be bandájába Sweizert, a hírhedt amerikai bankrobbantót, aki dinamittal dolgozott és az elegáns franciát, Adolphe Victoiret, akik megint más és más ujoncokat hoztak. Mert sajátos tulajdonsága volt az örült Jacknek, hogy — mint a mágnes — csodálatos erővel tudta bármikor magához vonzani a gonosztevők legjavát: a legügyesebbeket és legelszántabbakat. Bár a másik két Flack vagy börtönben ült vagy már meghalt: a banda azért erősebb volt, mint valaha, — még sokkalta erősebb, mert valahol a háttérben ott settenkedett az örült bandavezér forrongó agyveleje.

Ekkor került bele az események forgatagába mr Reeder, — nem annyira azért, mert a londoni rendőrség nem boldogult, hanem inkább a főügyész parancsára, aki már nagyon unta a Flack-banda hosszas garázdálkodását, aminek gyökeresen végét akarta vetni.

Elválni a szervezet csápjait — külső függelékeit — aránylag nem volt nehéz dolog.

Mr Reeder hamarosan lefogta a bívaly-erejű Swelzert, ezt a félelmetes svájci-amerikai banditát, mikor egy vasárnap reggelen a Bedford Street-i postahivatal pénzszekrényével vesződött másodmagával. Sweizer ugyan revolvert rántott, de Mr Reeder oly gyorsan elgáncsolta és reá térdelt, hogy majdnem kiszorította a lelket a rablóból.

— Eresszen föl! — hörgött a svájci fuldokolva: — betöri a bordáimat, Reeder!

Mr Reeder megfordította a svájcit és hátrabilincselte a kezeit, aztán a nyakánál fogva talpra rántotta és sietett álmélgató kollégáinak segítségére, akik ezalatt elbántak a másik rablóval.

Victoiret éjjel tartóztatták le Carltonban, mikor a barátnőjével, May Denverrel ebédelt. Nem is védekezett, mert az óvatos rendőrség olyan betöréssel vádolta, amit nem ő követett el és nagyon jól tudta, hogy könnyen bebizonyíthatja az ártatlanságát.

— Kedves Mr Reeder — mondta fölényes, blazírt modorában — ezuttal óriási bakot lőtt, de azért nem haragszom önre. Be tudom bizonyítani, hogy amikor azt a gyöngygyakókat ellopták a Hertford Streeten. én Nizzában voltam.

Ilyen hánya-veti hangon beszélt, mialatt beszállították Scotland Yardba. Odabent alaposan megmotozták, találtak is nála két revolvert, meg más életveszélyes fegyvert, de az elegáns Victoire még mindig mosolygott. Csak akkor hült el, mikor meghallotta, hogy voltaképpen a Lens-féle bank kirablásával és az éjjeli őr terhére elkövetett szándékos emberöléssel vádolják, — nem is szólva néhány más, apróbb bűncselekményről. Természetesen, fegyházat kapott s mikor a dühöngve védekező banditát betuszkolták a rabszállító autóba, Mr Reeder jószíviuen békítgette:

— Mondja, hogy akkor éppen Nizzában volt...

A rablónak torkán akadt a szó, — de nem sokkal

aztán különös dolog történt. A rendőrség lefogott Somers Townban egy embert, akit azért a prózai gazságért jelentettek föl, hogy nyilvánosan verte a feleségét. Mikor megmotozták, piszkos, össze-vissza gyürt levelet találtak a zsebében s ezt a levelet azonnal elküldték mr Reedernek. Szólt pedig ez a levél a következőképpen:

„...minden éjjel tizenegy óra tájban a Whitehall Avenuen. Reeder középmagas termetű, öreges kinézésű, homokszőke haju, pofa-szakállas férfi, kissé hizásra hajlik és mindig esernyővel jár. Ajánlom, hogy gummicipőt huzzon és mindig legalább kartávolságra maradjon tőle. Könnyen ráismerhet és meglesheti. De ne siesse el a dolgot... ötven elől... tán, ha végzett...”

Ez volt az első jel, amelyből mr Reeder megértette, hogy a rejtélyes John Flack nagyon-nagyon — nem kedveli őt.

Az a nap tehát, amikor az örült Jacket internálták a broadmoori fegyházba, örvendetes elégtétel és megkönnyebbülés napja volt mr Reedernek. Valamiképpen úgy érezte magát, mint a bankár, aki jó mérleggel zárja az üzletét, vagy mint az építész, mikor a teljesen kész házat átadja megbízójának. És nyugodtan fogott hozzá a még reá váró mérlegek és fölépitendő házak elkészítéséhez, — amelyek legfőlebb csak fontoságukban és méreteikben különböztek attól, amit éppen most fejezett be.

Most azonban, hogy az örült fegyenc megszökött, akármin törte is a fejét, az az egy bizonyos volt, hogy gondolatainak jórésze mr Reeder körül járt — akár azért, hogy megfizessen a multért, akár azért, hogy meggyőztassa jövőbeli tevékenységét, — amit a detektív maga is sejtett és valóban helyesen, ahogy az események csakhamar igazolták...

A telefon élesen csendült meg és mr Reeder szenvedő arccal vette föl a kagylót. A telefonkezelő jelentette, hogy a horshami állomás keresi, mire mr Reeder a kezeügyébe huzta íróblokkját és ceruzával fölfegyverkezve várakozott. Aztán megszólalt a hívó hangja — s alig ejtette ki az első szót, mr Reeder azonnal ráismert, mert a csak egyszer hallott hangot már soha többé nem feledte el.

— Maga van ott, Reeder?... Tudja, ki beszél?...

Ugyanaz a vékony idegesen rezgő hang, amely rémes fenyegetésekkel árasztotta el az Old Bailey börtönben: — ugyanaz az elesukló vigyorgás, mely minduntalan megakasztotta a szavait.

Mr Reeder megnyomta asztalán a csengő gombját és lázas gyorsasággal irt a blokkján.

— Persze, hogy tudja, ki vagyok! — beszélt a telefon: — fogadok, hogy tudja! Azt hitte, hogy megszabadult tőlem, mi? De nem szabadult meg, hallja!... Figyeljen ide, Reeder: megmondhatja a Scotland Yardban, hogy máris dolgozom .. és olyasmivel lepem meg őket, hogy szemük-szájuk eláll tőle!... Hát örült vagyok, mi? Majd megmutatom, hogy valóban az vagyok-e!... És magával is elbánok, Reeder!...

Az altiszt bejött. Reeder letépte a beírt blokk-lapot és sürgető mozdulattal adta át az altisztnek. Ez rápillantott és valósággal röpi ki a szobából.

— Szóval én vagyok itt... Flack! — recsegett a vén gonosztevő fahangja.

— Mr Flack beszél? — kérdezte a detektív lágyan.

— Az, mr Flack, maga vén képmutató — vigyorgott a telefon: — mint hogyha nem tudná!... Mondja, megkapta már a csomagot? Alig hiszem, hogy már megkapta. Mit gondol, mi van benne?

— Csomagot? — kérdezte Reeder, még sokkal nyájasabban, mint az előbb; és mielőtt a másik szólhatott volna szemrehányó hangon folytatta: — Nézze kérem, ön komoly bajba juthat, ha ilyen izetlen tréfákkal

bosszantja a főügyészséget. Ön nem az örült John Flack, barátom... Az ő hangját nagyon jól ismerem. Mr Flack egészen furcsa kappan-hangon beszél, amit nagyon nehéz utánozni. Aztán meg ön azért se lehet mr Flack, mert ez a gentleman már a rendőrség kezében van.

Számitott ennek a kihívó hazugságnak a hatására — hogy meghosszabbítsa a beszélgetést — és nem is csalódott.

— Hazudik! — rikácsolt a telefon. — Maga nagyon jól tudja, hogy én vagyok Flack... Az örült Jack, mi?... A vén bolond John Flack... Hát örült vagyok?... Nos, majd meglátja!... Bedugott engem abba a földi pokolba, de keservesebben megfizet érte, mint az a bitang olasz!...

A telefon hirtelen elhallgatott és éles csettenés jelezte, hogy a hívó letette a kagylót. Reeder várakozva hallgatózott, de most már nem hallott semmit. Ismét megnyomta asztalán a csengő gombját és az altiszt rögtön bejött:

— Igen, uram — jelentette: — rögtön átszaladtam a horshami rendőrállomásra. A felügyelő azonnal három embert küldött oda autón.

Mr Reeder tünődve nézegette a menyezetet:

— Félek, hogy már elkésett vele — mondta: — addigra megugrik az a tiszteletreméltó bandita.

Negyed órával később már meg is jött a bizonyosság, hogy jól jövendölt. Mire a rendőrség a telefonállomásra ért, a jómadár már elröpült. A telefonkezelő nem is emlékezett, hogy a nyilvános állomáson beszélők közt lett volna valami elvadult arcu öreg ember; mivel az állomás kapcsoló-állomás is volt egyuttal, valószínű, hogy kívülről kérte a főügyészséget valamelyik előfizető.

Mr Reeder jelenteni akarta az esetet a főügyésznek, de se ez, se a helyettese nem volt a hivatalban. Felcsön-

gette tehát a Scotland Yardot és referált a beszélgetésről Simpsonnak.

— Ajánlanám, hogy sürgősen sziveskedjék megkeresni a francia rendőrséget, hogy állapítsák meg: ott van-e Ravini — mondta. — Mert lehet, hogy nincs és nem is volt Párisban.

— És mit gondol: hol lehet? — kérdezte Simpson.

— Ez olyan kérdés — felelte mr Reeder csaknem suttogva —. amelyet még nem tudtam véglegesen eldönteni. Nem igen merném azt mondani, hogy a mennyországban, mert alig hiszem, hogy a szerencsegyűrűi besegítik signor Giorgio Ravinit...

— Szóval azt hiszi, hogy meghalt? — vágott közbe Simpson hirtelen.

— Nagyon valószínű — felelte mr Reeder: — sőt mondhatnám, hogy egészen bizonyos.

Csend lett. Simpson sokáig hallgatott a telefondrót tulsó végén. Nagysokára azt kérdezte:

— Megkapta már a csomagot?

— Még egyre várom, lázas érdeklődéssel — felelte mr Reeder és, letéve a kagylót, visszament az irodájába, ahol tovább malmozott az ujjaival és nézte író-mappájának folttalan itatós-papirosát.

A csomag délután három órakor érkezett meg, kevéssel azután, hogy mr Reeder visszajött irodájába a lunchről, melyet naponta a Whitehall egyik legnépesebb teacsarnokában tálaltak neki. Nagyon kis csomag volt; ajánlott levélként küldött kis skatulya, melyet Londonban adtak föl.

A detektív gondosan latolgatta kezében, megrázta, a füléhez tartotta és hallgatózott, bár föl se lehetett tétélezni, hogy ebbe a kis csomagba pokolgépet rejthetett volna a föladó. Mr Reeder mégis nagyon óvatosan vágta föl a csomag papiros-burkolatát, amit letépett róla és nézegette a kis dobozt. Olyan ékszerdoboz volt, aminőt az aranyművesek használnak, Fölnyitotta a tetejét és — finom gyapot-ágyon — három arany-

gyűrű villogtatta szemébe pompás gyémántjainak káprázatos ragyogását...

Mr Reeder letette íróasztalára a gyűrűket és sokáig szóltanul bámult rájuk... Signor Giorgio Ravini szerencse-gyűrűi voltak — s a detektív vagy tiz percig mélyen elrévedezett, mert most már tudta, hogy Giorgio Ravini halott... És nem is volt szükség arra a kísérő lapra, mely a gyűrűk mellett volt, hogy ki felelős az olasz kegyetlen és erőszakos haláláért. A kusza „J. F.” aláírás határozottan mr Flack kézírása volt és a négy szó: — „Most maga jön sorra” — nagyon épületes intelem lett volna még akkor is, ha nem rejlett volna benne vérfagyasztó fenyegetés.

Félórával később mr Reeder már a Scotland Yardon volt, Simpson felügyelő szobájában. Simpson kíváncsian nézegette a gyűrűket s az egyik gyémántkő végén apró, sötétbarna foltocskára mutatott:

— Ez vér — mondta. — Ej, most már én se kételkedem, hogy Ravini meghalt. Első dolgunk, hogy kinyomozzuk: hová tűnt el, mikor azt mondta, hogy Párisba utazik?

Ez sokkal gyorsabban ment, mint Simpson hitte. Mr Reeder emlékezett, hogy legutóbb Lew Steyne volt az olasz bizalmasa és gyakrabban látták vele együtt. A gyors körtelefonálás mozgásba hozta a City detektíveit, akik öt perc alatt kiszimatolták, hol van Lew.

— Hozzák ide rögtön taxiban! — rendelkezett Simpson és, visszaakasztva a kagylót, azt kérdezte Reedertől: — Mit gondol, miféle meglepetés az, amivel az örült Jack fenyegetőzik? Többszörös gyilkosság vagy szédületes arányu rablás.

— Inkább rablás — felelte mr Reeder elgondolkozva. — A gyilkosság mindig csak... izé... eszköz Flacknél, a rablás szolgálatában.

Tünődve rágta a szája szélét pár pillanatig s aztán így szólt:

— Boesásson meg, ha netán ismétlésekkel untatom.

de ismét emlékeztetem arra, hogy, ha nem csalódom: mr Flack vesszőparipája, hogy úgy mondom: az arany. Emlékszik, hogyan robbantotta föl a „Megantic“ páncéltermét... izé... az aranyért?

Eltűnődve vakargatta az állát és szemüvege fölött fürkészve nézte Simpson, aki azonban tamáskodva rázta a fejét.

— Szeretném, ha ez az örült Jack annyira megbolondulna, hogy gőzösön próbálna kiszökni az országból — mondta. — De ennél bizonyára több esze van... Hanem a Leadenhall-Bank esetét ma már nem lehet megismételni, Reeder. Nem, nem: ez idő szerint egyáltalában nincs lehetőség aranylopásra.

Mr Reederen meglátszott, hogy egészen más a meggyőződése.

— Nem telefonálna az Angol Banknak, hogy elment-e már az aranyszállitmány Ausztráliába? — kérte Simpson.

A felügyelő közelebb huzta magához a telefont, fölhívta a számot és pár percnyi zür-zavaros ide-oda kapcsolás után végre megkapta azt a nagyhatalmu személyiséget, akit keresett. Közben mr Reeder, előre görnyedve, két kezével az esernyője fogójába kapaszkodva, lehuny szemekkel, szenvedő arccal ült ott, mintha nem is érdekelné, ami körülötte történik... Végül Simpson letette a kagylót és referált a beszélgetésről:

— A szállitmánynak ma reggel kellett volna indulnia, de az „Olanic“ gőzös indulása elhalasztódott, mert a dock-munkások sztrájkolnak. Holnap azonban már munkába állnak s ekkor viszik hajóra az aranyat is... Tilburybe megy a szállitmány, páncélos teherautón. megfelelő őrséggel. Tilburyben az „Olanic“ páncéltermébe viszik; ezt a termet a modern technika legújabb vívmányainak fölhasználásával szerkesztették meg és építették föl, úgy hogy John aligha ezen fogja kezdeni a kísérletezést.

— Miért ne! — kérdezte mr Reeder hanyagul és szinte címosolyodott erre a föltevésre. — Sőt ellenkezőleg: ahogy már mondtam, éppen ez lenne az az aranyszállítmány, amelyre mr Flack vadászni fog.

— Bárcsak próféta lenne, Reeder! — mondta Simpson komoran. — Igazán óhajtanám, mert... ebbe a vállalkozásba aztán csakugyan beletörne az örült Jack bieskája!

Még mindig Flackról és az ő aranyimádatáról beszélgettek, mikor az egyik detektív előállította Lew Steynet. Nincs gonosztevő, akármily elszánt és vihar-edzett is egyébként, akit ne nyugtalanítana valami szorongó érzés, mikor belép a Scotland Yard sötét kapuján — és Lew se birta eltitkolni ezt az izgalmas aggodalmát.

— Mi baj van, mr Simpson? — kérdezte bizonytalan hangon. — Igazán semmit se követtem el.

Lopva gyűlölködő pillantást vetett Reederre, akit nagyon is jól ismert és joggal gyanakodott rá, hogy neki köszönheti ezt az előállítást.

Simpson föltette a kérdést, de mr Lew Steyne vállat vont.

— Bocsánat, mr Simpson: hát bakterje vagyok én Ravininek? — próbált méltatlankodni. — Semmit se tudok az olasz-bandáról, Ravinit pedig igazán csak futólag ismerem.

Most mr Reeder szólt közbe:

— Mult szerdán este két óráig együtt volt vele! — s ez a megállapítás kissé megzavarta Lew-t.

— Igaz, hogy volt vele valami kis dolgom — magyarázta: — egyik házának a bérletéről volt szó, de...

Lopva fürkésző szemei hirtelen megmerevedtek: meglátta az asztalon Ravini három gyűrűjét és tátva maradt a szája. Reeder észrevette ezt a megrendülést és várt.

— Mi ez? — kérdezte Lew rekedten és a gyűrűkre

mutatott. — Talán csak nem... Giorgio szerencse-gyémántjai?

— De azok, — bólintott Simpson és egészen odatolta a papiroson heverő három gyűrűt Lew elé. — Megismeri őket?

Lew fölvette az egyik gyűrűt és megforgatta a kezében.

— Hogy kerülnek ezek ide? — kérdezte gyanakodva. — Nekem maga Ravini mondta, hogy a világ minden kincséért sem válna meg tőlük.

S aztán, mintha hirtelen megértette volna, hogy mit jelentenek ezek a gyűrűk a Scotland Yard birtokában, rémülten hördült föl:

— Mi történt vele?... Talán csak nem...

— De attól félek — bólintott mr Reeder tapintatosan —, hogy Giorgio Ravini már nincs a körünkben.

— Meghalt?! — rikácsolta Lew elfulladva és sárgás arca krétafehér lett. — Hol... mikor... ki ölte meg?

— Eppen ezt szeretnők tudni mi is — mondta Simpson. — Rajta, Lew: maga nyoinra vezethet bennünket. Merre van Ravini? Ön azt híresztelte, hogy Párisba megy: de ez nem volt igaz. Nos, mondja meg, hogy hová ment valóban.. Magának tudnia kell!

A tolvaj lopva mr Reederre sandított.

Csak annyit tudok — mondta alattomosan —, hogy azt a... „madárkát“ hajszoalta.

— Micsoda madárkát? — kérdezte Simpson; de mr Reeder már tudta, hogy kiről van szó és kertelés nélkül megkérdezte:

— Miss Belman után utazott?

Lew bólintott:

— Igen, ismerte ezt a leányt... valami titkárnő a vidéken... titkárnő, vagy penzió-vezető... Láttam is a leányt, mikor elutazott. Ravini közelebbről akart vele megismerkedni és utána ment, hogy megszáll abban a penzióban. Többet nem tudok.

Mr Reedernek nem is kellett több. Lew még beszélt, mikor ő már fölvette a kagylót és megadta a titkos jelszót, mely nyomban félbeszakít minden beszélgetést és szabaddá teszi a kívánt vonalat...

Éles, rikácsoló hang felelt a hívásra:

— Igen, én vagyok: mr Daver, a tulajdonos... Miss Belman?... Sajnálom, éppen most nincs itt, de pár perc múlva visszajön... Szabad tudnom, ki beszél?

Mr Reeder ügyes diplomáciával tért ki az egyenës felelet elöl... Nagyon szeretne beszélni signor Giorgio Ravinival — mondta: — s nyugodtan hallgatta mr Daver sopánkodásait, hogy a kérdezett gentleman minden értesítés nélkül elpárolgott...

— Igen, kora hajnalban ment el... senkitöl se bucsuzott, sőt még a számláját se fizette ki. .

— Majd én leutazom és kifizetem, — mondta mr Reeder, letéve a telefonkagylót.

Országos Széchényi Könyvtár

IX. FEJEZET

— Az egyetlen dolog — magyarázta mr Daver — s azt hiszem, ebben ön is egyetért velem: az egyetlen dolog, ami érdekel bennünket, csak az, hogy mr Ravini a számlája kifizetése nélkül szökött meg tőlünk. Ezt a körülményt hangsúlyoztam annak a barátjának is, aki ma reggel telefonon érdeklődött felőle. Eltűnésének ez a legnagyobb rejtélye előttem: elment és nem fizette ki a számláját!

Hátradölt karos-székében és oly bambán bámult miss Belmanre, mintha megoldhatatlan problémát adott volna föl neki.

— Az a körülmény — elmélkedett tovább —, hogy itt hagyta a pyjamáját, amely valójában teljesen értéktelen: csak azt bizonyítja, hogy sietve távozott. Egyetért velem ebben?... Természetesen, egyetért. Hogy miért kellett ily sürgősen távoznia: egyáltalában nem bírom megérteni. Ön azt mondja, hogy mr Ravini tolvaj; lehetséges, hogy megszimatolta, hogy ráismertek... Vagy talán figyelmeztette valaki, hogy keresik?

— Se levelet nem kapott, se telefonon nem keresték, mialatt itt volt — felelte Margaret határozottan.

Mr Daver megrázta a fejét.

— Az nem jelent semmit — mondta. — Az ilyen embereknek mindig vannak cinkosaik... Sajnálom, hogy elment. Reméltem, hogy lesz alkalmam tanulmányozni

a típusát. Erről jut eszembe, hogy találtam adatokat Flackről... A hírhedt John Flackról... Tudja már, hogy megszökött az örültek fegyházából? A megdöbbenéséből látom, hogy most hallja először... oh, én jó megfigyelő vagyok; miss Belman! A gonosztevő-típus hosszas tanulmányozása kifejlesztette bennem a hatodik érzéket... a megfigyelés talentumát, mely a közönséges emberekben, gyakorlat hiányában, eltompul.

Hatalmas borítékot szedett elő íróasztala fiókjából; nagy csomó ujságkivágás volt benne, ezeket szépen kirkakta az asztalára, szétnyitotta az egyik illusztrált lapot és rábökött mutatóujjával a rajta ábrázolt öreg ember arcképére:

— Flack! — mondta röviden.

A leányt meglepte az öreg ember kora: a sovány arc, az ősz sörtebajusz és szakáll, a mélyen fekvő, okos szemek igazán nem árulták el, hogy ez az ember korának legveszedelmesebb gonosztevője.

— Az ujságkivágó vállalat szedi össze ezeket az adatokat az én megbízásomból — magyarázta mr Daver. — És van itt egy másik arckép is, amely talán jobban érdekli önt... igazán véletlen, hogy éppen most kaptam meg és reményelem, hogy ön is egyetért velem, ha megmondom, hogy miért. Ennek az arcképnek az eredetijét Reedernek hívják.

Mr Daver nem nézett föl, különben meglátta volna, hogy Margaretnek az arca lángba borul.

— Nagyon eszes, öreg gentleman — folytatta mr Daver: — az államügyészség mellett teljesít szolgálatot.

— Nem is olyan öreg — jegyezte meg Margaret hidegen.

— De öregnek látszik, — mondta mr Daver és Margaret is látta, hogy az arckép bizony nem hizelgett mr Reedernek.

— Ez a gentleman csalta törbe és bilincselte meg Flacket — folytatta mr Daver: — és a véletlen, amely-

ről az imént beszéltem... nos, sejti-e, hogy mi az a véletlen?

— Nem én — rázta a fejét Margaret.

— Mr Reeder ma idejön!

Margaretnek a szeme-szája elállt erre a hirre.

— Ma délután táviratozott — mesélte mr Daver —, hogy ma este érkezik és kért, hogy adjak neki szállást. Ha nem tanulmányoztam volna a Flack-estet, se a nevét nem tudnám, se azt, hogy kicsoda és valószínűleg el is utasítottam volna...

Most hirtelen föltekintett:

— Ön azt mondja, hogy nem is öreg: akkor hát ismeri?... Látom, hogy igen. Hát ez még érdekesebb véletlen, miss Belman. Már előre is örülök annak az élvezetnek, hogy kedvenc vesszőparipámról beszélgethetek vele. Nagyszerű szellemi torna lesz!

— Alig hiszem, hogy mr Reeder beszélget a gonosztevőkről — vélte Margaret. — Általában kerüli ezt a tárgyat.

— Majd meglátjuk! — legyintett mr Daver s a modorából látszott, hogy szentül hiszi, hogy az államügyészség mellé beosztott detektív a legnagyobb készséggel ad neki felvilágosítást, akármit kérdez is tőle.

Mr Reeder pár perccel hét óra előtt érkezett és Margaret álmélkodva látta, hogy nemesak a nyakig begombolt kabátot vetette le, hanem otthon hagyta fursa, lapostetejű keménykalapját is. E helyett divatos szürke ruhát viselt és két hatalmas utiládát hozott magával.

A találkozásnál mindketten zavarba jöttek.

— Reményilem, nem gondolja, miss... izé... Margaret, hogy tolakodó vagyok és... izé... az hozott ide. De az igazság az, hogy... izé... nagyon is rászorulok egy kis .. izé.. pihenésre, hm...

Pedig egyáltalában nem látszott meg rajta, hogy pihenésre szorul; sőt, összehasonlítva azzal a Reederrel, akit Margaret Londonban hagyott: ez a vendég

sokkal frisebbnek, fürgébbnek és — fiatalabbnak látszott.

— Bejön az irodámba? — kérdezte Margaret, kissé bizonytalanul.

Mikor odaértek, mr Reeder tiszteletteljesen kinyitotta az ajtót és Margaretnek úgy tetszett, hogy még a lélekzetét is visszafojtja. Szeretett volna hangosan fölkiacagni, de inkább némán besurrant a szobába és csak akkor szólalt meg, mikor mr Reeder is utána ment és becsukta az ajtót.

— Gyalázatosan lusta voltam, mr Reeder — mentegetőzött gyorsan. — Tudom, hogy írnom kellett volna... az egész dolog olyan lehetetlen volt... értem az izetlen szóváltást...

— A nézeteltérést — javította ki mr Reeder udvariasan. — Tudom, hogy nem vagyok modern, de, mint öreg ember...

— Aki csak negyvennyolc éves, az nem öreg! — vágott közbe Margaret duzzogva. — És miért is ne vi-selhetne ön pofa-szakállt?... Megbocsáthatatlan frivolitás volt részemről... asszonyi kíváncsiság: szerettem volna látni, hogy milyen enélkül

Mr Reeder tiltakozva emelte föl a kezét s a hangja valósággal vidám volt:

— Egyedül csak én voltam a hibás, miss Margaret. Régimódi ember vagyok: ez az igazság. Nem gondolja... izé... hogy illetlenség ez a látogatásom Lar-mes Keepen?

Körülnézett a szobában és meghalkította a hangját:

— Mikor ment el innen Ravini? — kérdezte váratlanul.

Margaret meghökkenve nézett rá:

— Ő miatta jött ide? — kérdezte.

— Hallottam, hogy itt volt — bölintott mr Reeder.

-- Valaki megmondta. Mikor ment el?

Margaret röviden elmondta neki éjszakai tapaszt-

talatainak eredményét s ahogy beszélt, mr Reeder arca egyre jobban elkomorodott.

— Emlékszik arra, ami ezt megelőzőleg történt? Látta Ravinit azon az éjszakán, mielőtt elutazott?

Margaret összeráncolta a szemöldökét és igyekezett visszaemlékezni. Aztán hirtelen mondta:

— Már emlékszem... a kertben sétált miss Crewe Olgával. Nagyon későn jött meg.

— Miss Crewe? — kérdezte Reeder izgatottan. — Miss Crewe?... Nem az az érdekes fiatal lady, akit láttam, hogy croquet-et játszik valami tiszteletes-féle urral?

Margaret csodálkozva nézett rá:

— Hát ön a réten keresztül jött a kastélyba? Azt gondoltam, hogy a homlokzat felől...

— A dombtetőn leszálltam a kocsiról — magyarázta mr Reeder gyorsan: — Az én koromban már egészségi szempontból is fontos az ilyen testmozgás. A kastély környéke egyébként gyönyörű szép... Szóval a fiatal lady... kissé sápadt, nagy fekete szemei vannak és... izé...

Fürkészve nézett Margaretre, kissé féloldalt hajtva a fejét:

— Szóval kiránduláson volt Ravinival... Hát ismerték egymást?

Margaret a fejét rázta:

— Nem hiszem, hogy Ravini már korábban is ismerte.

Aztán elmondta mr Reedernek, hogy Ravini mily izgatott volt aznap este és hogy ő sirva találta Olga Crewet, mikor benyitott hozzá.

— Sirva találta?... ah! — Mr Reeder tünődve vakargatta az állát. — És azóta találkozott már vele?

— Miss Crewe másnap nagyon későn kelt föl...

— És bizonyára fájt a feje? — vágott közbe mr Reeder hirtelen.

— Honnan tudta ezt? — álmélkodott Margaret.

De mr Reeder nem volt „informáló” kedvében; inkább ő érdeklődött és kérdezősködött:

— Hányas számú az ön szobája?

— Az enyém a 4-es... miss Crewe az 5-ösben lakik.

— És Ravini a 7-es szobában lakott, — bólintott mr Reeder: — vagyis két ajtóval odább... És én? — kérdezte hirtelen: — engem hányadik szobába tett?

— A 7-esbe — felelte Margaret habozva. — Mr Daver rendelte így. Különben ez az egyik legszebb szobánk... Figyelmeztetem, mr Reeder, hogy a háziur szenvedélyes kriminalista és alig várja már, hogy beszélgethessen önnel erről a hóbortjáról.

— Nagyon örülök — dörögte mr Reeder félhangosan és közben egészen másra gondolt. — Beszélhetnék most mr Daverrel?

A folyosó órája lassan negyedet ütött, mikor miss Belman átvezette a detektivet mr Daver szobájába. Az íróasztal szokatlanul tele volt üzleti könyvekkel, számlákkal és mr Daver éppen a pénztárkönyvet vizsgálta csontkeretes, nagy pápaszemén keresztül és kérdően nézett föl, mikor Margaret benyitott hozzá.

— Itt van mr Reeder, — mondta a leány és azonnal magukra hagyta őket.

A detektív pár pillanatig farkasszemmel nézett a bohócarcu házigazdával; aztán mr Daver nagyszerű gesztussal ülással kínálta meg látogatóját.

— Nagyon boldog pillanat ez nekem, mr Reeder — mondta és fölkelve, kétszer is mélyen meghajolt a detektív előtt. — Mint szerény tisztelője azoknak a híres tekintélyeknek, akiknek a munkáját ön bizonyára az utolsó betűig ismeri, végtelenül örülök annak a kiváltságos szerencsének, hogy szemtől-szembe állhatok önnel, akit angol Lombrosznak tartok és méltán... Bizonyára ön is egyetért velem? Igen, mindjárt gondoltam.

Mr Reeder tünődve nézegetett föl a mennyezetre.

— Lombroso? — ismételte, elnyujtva a szót. — Ez...

izé... valami olasz tudós volt, ugy-e? Mintha már hallottam volna a nevét.

Mintha nem is hallotta volna a furcsa választ, mr Daver tovább áradozott, miután ismét leült:

— Nagyon örülök, hogy eljött. Őszintén szólva, mr Reeder, nagy gondtól szabadít meg a látogatásával. Már tegnap reggel óta egyre az jár az eszemben, hogy értesítenem kellene Scotland Yardot, ezt a nagyszerű közbiztonsági intézményt, megkérve, hogy küldjön ide alkalmas nyomozó közegeket, akik földerítik e különös és izgató eltűnés rejtelseit.

Megállt egy pillanatra, a hatás kedvéért.

— Mr Giorgio Ravinire gondolok — folytatta —, aki Larmes Keep egyik vendége volt és tegnap hajnali negyed ötkor távozott innen: legalább akkor látták Silbury felé menni.

Ki látta? — kérdezte mr Reeder.

Egy silburyi ember, akinek a neve most nem jut hirtelen az eszembe. Illetőleg nem is tudom a nevét. Csak véletlenül találkoztam vele, mikor sétálni voltam a város felé.

Előrehajolt az íróasztala fölött és, bagoly módjára, kidülledt, kerek szemekkel bámult mr Reeder arcába.

— Ön bizonyára Ravini miatt jött ide? — kérdezte. — Ne is feleljen kérem: látom, hogy ezért jött! Természetesen senki sem kívánhatja öntől, hogy dobra üsse a céljait és föladatát. Nincs igazam? De azt hiszem, hogy igen.

Mr Reeder nem erősítette meg ezt a következtetést. Látszott rajta, hogy egyáltalán semmi kedve nincs a beszélgetésre, úgy hogy rendes körülmények között mr Daver meg is neheztelt volna ezért a bizalmatlanságért.

— Természetesen nem óhajtom, hogy bármiféle botrány fűződjék a kastélyhoz — mondta: — és reménylen, bizhatom az ön diszkréciójában. Az egyetlen körülmény, ami szorosan rám tartozik, az, hogy Ravini úgy ment el, hogy a számláját se fizette ki; csekély és

jelentéktelen körülmény ugyan ebben az esetleg nagyfontosságú ügyben: de önnek mégis tudnia kell. Ugy-e, meg méltóztatik érteni?... Bizonyos vagyok benne, hogy igen.

Elhallgatott és most mr Reeder szólalt meg:

— Hajnali negyed ötkor — mondta eltűnődve, mintha csak magában beszélgetne — még nem igen van világos, ugyebár?

— Lehet, hogy a tenger felől már virradt, — felelte mr Daver udvariassen.

— És Siltburybe ment?... Vitte a podgyászát is? Mr Daver némán bólintott.

— Láthatnám a szobáját? — kérdezte a detektív.

Mr Daver azonnal fölkelt és mosolyogva bólintott:

— Vártam ezt a kérdést... nagyon is helyén való kívánság... Parancsoljon velem jönni.

Mr Reeder engedelmesen ment utána a nagy hallon át, amelyben ekkor senkise volt, csak a katonás külsejű vendég, aki gyors oldalpillantást vetett rá, mikor elment mellette. Mr Daver a széles főlépcső felé tartott, mikor mr Reeder hirtelen megállt.

— Mily érdekes ez! — mondta.

Gyakran a leghetetlenebb dolgok is érdekelték mr Reedert. Most a hatalmas páncélszekrény érdekelte, mely a hallban állt és sokkal nagyobb volt, mint amekkorát magánvállalatok használni szoktak. Talán egy ölnél is magasabb és körülbelül félannyi széles volt s az emeletre vezető széles lépcsők mögött állt.

— Mi az, kérem? — fordult meg mr Daver s az arca széles mosolygásra huzódott, mikor meglátta, hogy mi keltette fel a detektív figyelmét.

— Ah, a páncélszekrényem! Itt szoktam tartani az értékes okmányaimat. Francia modell, ahogy látni méltóztatik... Hogy tulnag az én szerény vállalatomhoz? Ebben igaza van. Néha azonban vannak nagyon gazdag vendégeim is... ezeknek az ékszereit és egyéb értéktárgyait ide zárom be... Nagyon ügyes tolvajnak

kellene lennie, aki ki tudná nyitni, míg ellenben én... ezzel a kis kulccsal...

Kihuzta a zsebéből láncra fűzött kulcsait, az egyiket bedugta a nagyon kis kulcslyukba, megforgatta az ajtó fogóját és a sulyos, vastag ajtó könnyedén, nesztelenül feltárult.

Mr Reeder kíváncsian bepislogott. A két acélpolcon, egészen hátul, mindössze csak három kis pléhdoboz állt — egyébként a páncélszekrény teljesen üres volt. Az ajtó hihetetlenül vastag volt s a belső oldala egészen sima, kivéve a keresztben huzódó acélpántot, amelynek valószínűleg az volt a célja, hogy erősítse a zárt. Mindezt egy szempillantásra meglátta a detektív —, de meglátott még mást is. Azt, hogy a páncélszekrény zománcos padlója világosabb volt egy árnyalattal, mint az ugyancsak zománcos falak. Csak mr Reeder éles szeme és bámulatosan fejlett hatodik érzéke vehette észre ezt a kis különbséget. És az acélpánt, a zár mögött?... Mr Reeder körülbelül szakértő volt pénzszekrények dolgában.

— Igazi kincseskamra, szinte gazdagnak hiszem magamat, ha ránézek — mondta mr Daver mosolyogva, amint becsapta a páncélszekrény ajtaját és ment fölfelé a lépcsőn. — A pszichológiáját bizonyára megérti, mr Reeder?

Fölmenve a lépcsőkön, széles folyosóra értek; Daver, megállva a 7-es számú szoba előtt, kulccsal kinyitotta.

— Ez lesz az ön szobája is — mondta. — Az volt az érzésem, amely most már bizonyossággá érlelődött, hogy az ön látogatása nem egészen független ennek a mr Ravininak különös eltűnésétől, aki úgy hagyott itt bennünket, hogy még a számláját se fizette ki. — Elmosolyodva mentegetőzött: — Bocsásson meg, hogy egyre ezen a ponton nyargalok, de ez bizony elég közelebről érint engem.

Mr Reeder belépett a tágas szobába. Faburkolata volt a padlótól a mennyezetig és fényűző berendezése meglepte mr Reedert. Nem sok butor volt benne, de a műértő minden egyes darabot megcsodált volna. A pompás, faragott ágy Jakab király korabeli volt, ugy-szintén a toalett-asztal is, az előtte álló karos-székkal, a nagy, négyszögű szőnyeg pedig eredeti perzsa volt, Teheránból.

— Ez volt az ágy, ahol megtaláltuk a pyjamáját, — mondta mr Daver és drámai lendülettel mutatott az ágyra.

De mr Daver már odament az egyik ablakhoz, amelyik nyitva volt és kihajolt rajta. Előtte feküdt Siltbury, már félig-meddig elfödve a dombok sötét árnyékától, de a fölgyújtott lámpások már feléje pis-logtak. A Siltburybe vezető országutat eltakarta a sűrű fenyves, balkéz felől ellenben látni lehetett azt az utat, melyen az állomásról jövő kocsi fölkapaszkodott a dombra.

A detektív most kiment a széles folyosóra és végig-nézett rajta.

— Nagyon szép ez a kastély, mr Daver — mondta elismeréssel.

— Önnek is tetszik? — kiáltott föl mr Daver lelke-sülten. — Bizonyos voltam benne, hogy tetszik! Igen, igaza van: valóban gyönyörű birtok. Ön talán szent-ségtörésnek találja, hogy penziónak használok, de miss Belman, a mi kedves, fiatal barátnőnk, talán már el-mondta önnek, hogy ez is egyik hóbortom nekem. Gyü-lölöm a magányt: de épp úgy nem szeretek fáradni se azért, hogy barátokat szerezzek. És megvan hozzá a módom, az anyagi függetlenségem, hogy magam válo-gathatom meg: kit akarok vendégül látni.

Mr Reeder minden cél nélkül, merőn nézett a lépcső felé.

— Nem volt soha valami Holden nevű vendége? — kérdezte.

— Nem, soha — rázta a fejét mr Daver.

— Hát valami Willington?... Mind a kettő barátom volt és vagy nyolc évvel ezelőtt fordulhattak meg itt.

— Nem, nem! — ismételte mr Daver határozottan. — Nem emlékszem rájuk, pedig én sohase felejték el egyetlen nevet se. -- Bármikor megnézheti a vendégeink névjegyzékét, tizenkét évre visszamenőleg... Az csak nem valószínű, hogy bármi okból — mr Daver zavartan dadogott —, hogy bármi okból .. nem a saját nevükön... Nem, kérem: ez teljesen lehetetlen.

Mialatt még beszélt, kinyílt egy ajtó a folyosó tulsó végén, de nyomban ismét becsapódott. Mr Reeder, akinek sas-szemei voltak, megpillantott egy alakot, mielőtt az ajtó becsapódott.

— Kinek a szobája van ott? — kérdezte.

Ezuttal igazán és komoly zavarba jött mr Daver.

— Az ott — mondta, idegesen köhécselve —, az én lakásom Mrs Burton nyitotta ki az ajtót, a gazdaszszony... csöndes, kissé buskomor asszony, akinek sok baja, keserűsége volt az életben.

— Az élet — bökte ki mr Reeder az elcsépelte igazságot — tele van gondnal, bajjal — és mr Daver, szomorú sóhajrással bólogatva, igazat adott mr Reedernek.

Am a detektivnek, ahogy már megjegyeztük, nagyon éles sas-szeme volt; és, noha még nem találkozott a gazdaszszonnyal, mégis bizonyos volt benne, hogy az a szép fiatal arc, amelyet megpillantott, nem lehetett olyan idősebb asszonyé, akinek sok baja-gondja volt az életben.

Mikor később kényelmesen öltözködött az ebédhez, azon gondolkodott: — mi oka lehet miss Olga Crewenek, amiért oly ijedten menekült és nem akarta, hogy meglássák kijönni mr Daver lakosztályából?... Bizonyára természetes szerénység: és szerénység volt az a női erény, amelyet mr Reeder minden egyébnél többre becsült.

Éppen a nyakkendője megkötésével vesződött, mikor élénk kopogás után belépett hozzá mr Daver, aki valósággal „személyes szolgálatra“ beosztott adjutánsnak látszott, annyira a sarkában volt mindenütt mr Reedernek. Kissé lihegett, mert nagyon sietett s egész csomó ujság-kivágás volt a kezében.

— Az imént említette két gentleman nevét: mr Willington és mr Holden — mondta lelkesedve. — Valahogy ismerősnek csengett fülemben ez a két név, csak azt nem tudtam: hol, hogyan és mikor hallottam őket. Aztán addig törtem a fejemet, míg rájöttem. — Diadalmasan nyujtotta oda az ujság-kivágásokat a detektívnek: — Itt olvastam a nevüket.

Mr Reeder, némán gyönyörködve tulajdon tükörképében, végre megkötötte a nyakkendőjét.

— Itt?... ismételte gépiesen és, jól végignézve magát a tükörben, hanyagul elvette az odakinált ujság-kivágásokat.

— Ahogy ön valószínűleg már tudja, mr Reeder — magyarázta bőbeszédűen mr Daver — én is szerény tanítványa vagyok Lombrosónak, meg a többi nagy kriminalistának, akik tudományá avatták az anatómia rendellenességeinek tanulmányozását. Miss Belman egész véletlenül ráirányította figyelmemet a Flack-bandára s a legutóbbi két-három napon át csaknem állandóan ezekkel a gonosztevőkkel foglalkoztam. Így bukkantam rá a „Holden“ és „Willington“ nevekre is. Két detektív volt ez, akik Flacket nyomozták, de eltűntek és nem is kerültek elő soha. Most már, hogy megtudtam: kicsodák, világosan emlékszem a részletekre is. Volt egy harmadik gentleman is, aki szintén eltűnt...

— Ugy van. — bólintott mr Reeder.

— Ah, hát ön is emlékszik? — dörzsölte mr Daver diadalmasan a kezét. — Már hogyné emlékeznék!... Biggerthorpe ügyvéd, akit valami ürüggyel elcsaltak az irodájából s aztán soha senki se látta többé... Meg-

jegyezhetem-e — tette hozzá tréfás ingerkedéssel —, hogy ez a mr Biggerthorpe sohase fordult meg nálunk?... Vagy ön azt hiszi talán, hogy igen?

— Nem én: sőt sohase is hittem — felelte a detektív hanyag kézlegyintéssel. — Biggerthorpe? Szinte már el is felejtettem a nevét. Ugy tudom, hogy... izé... nagyon fontos terhelő tanu lett volna Flack ellen, ha megkerül... hm!

Mr Daver most hirtelen egészen közel hajolt a detektívhez és suttogó hangon szólalt meg:

— Elmondhatok önnek valamit, mr Reeder?

— Mindent, ami csak jól esik — felelte a detektív, mialatt a mellényét gombolgatta. — Szinte vágyom az érdekes, izgató történetekre. Ebben a csodálatos környezetben, ahol rég letűnt századok történelmi levegőjétől tágnul a tüdő: igazán örömmel hallgatnék... leginkább talán szóp tündérmeséket, esetleg kísérteties történeteket. Mondja csak, mr Daver: ebben a kastélyban nincsenek hazajáró lelkek? Azért kérdem, mert az én specialitásom: a kísértetek. Azt hiszem, sokkal több kísértetet láttam és tartóztattam le, mint a törvénynek bármely más élő őre. Szándékom is, hogy lexikális művet írok erről a témáról... „Kisértetek, akikkel találkoztam“, vagy: „Kalauz a szellemek világába“ lesz a címe és hatvanhárom... igen: pont hatvanhárom kötet lesz... Mit is akart mondani, kérem?

— Csak éppen azt — felelte mr Daver s a hangja rekedten, szakadozottan recsegett —, hogy, ha nem csalódom, maga Flack is aludt itt egy éjszakán. Miss Belmannek nem szóltam erről, mert nincs rá bizonyítékom, de a magam részéről szentül hiszem, hogy nem tévedek. Hét esztendővel ezelőtt — folytatta, jelentősen hunyorgatva — egy szürke-szakállas, sovány, beesett arcú férfi csöngetett éjjeli tíz órakor és szállást kért. Rengeteg pénze volt, de ez sohase befolyásolt engem. Rendes körülmények közt elutasítottam volna, mert nem jelentette magát előzőleg, de oly hideg, zimankós idő

volt, hogy sajnáltam kikergetni az őreget a hózivatarba.

— Mennyi ideig volt itt? — kérdezte mr Reeder: — és miből gondolja, hogy valóban Flack volt?

— Abból, hogy — és mr Daver hangja alig hallható suttogás lett — abból, hogy ő is éppen úgy lógott meg, mint Ravini... Kora hajnalban, fizetetlen számlával és... a pyjamáját ő is ott hagyta az ágyán!

Mr Reeder lassan, nagyon komótosan Daver felé fordította a fejét és pár pillanatig némán mérte végig.

— Ez inkább humoros történet — mondta aztán nyugodtan: — s én sokkal éhesebb vagyok, mint hogy nevetni tudnék... Mikor ebédelünk?

Mintha csak válasz lett volna a kérdésére, ebben a pillanatban megszólalt a gong.

Margaret Belman rendesen egy időben evett ugyan a többi vendégekkel, de külön asztalnál. Mélyen elpirult és komolyan zavarba jött, mikor mr Reeder egyenesen odament az asztalához és leülve a maga után vonszolt székre, terítéket kért a maga számára is. A többi három vendég külön asztaloknál ült.

— Nem valami barátságos társaság — jegyezte meg mr Reeder, mialatt széthontotta a szalvétáját és körül nézett a teremben.

— Mi a véleménye mr Daverről? — kérdezte Margaret.

J. G. Reeder könnyedén elmosolyodott:

— Nagyon mulatságos figura, — mondta és Margaret elnevette magát, de mindjárt aztán elkomolyodva kérdezte:

— Megtudott valamit Raviniről?

Mr Reeder a fejét rázta:

— Beszéltem a hall portásával — mondta halkan: — úgy látszik, hogy nagyon becsületes, egyenes fickó. Elmondta, hogy azon a reggelen, amelynek hajnalán Ravini eltűnt, nyitva találta a rácsos vasajtót; még a retesz is vissza volt huzva. Nagyon értelmes, jószemű

lickó... Kicsoda ez a mrs Burton? — kérdezte hirtelen, minden átmenet nélkül.

— A gazdasszony vagy házvezetőnő — felelte Margaret. — Folyton nyavalygó, éltesebb asszony, aki egyre azon kesereg, hogy milyen jó dolga, pompás élete volt a múltban... nem úgy, mint most „élve eltemetve Siltburyben...” ezek az ő tulajdon szavai.

Mr Reeder letette a kését és villáját.

— Uram Isten — mondta szeliden: — hát valóban olyan ez a lady, mint aki jobb napokat is látott valaha!

— Azt hiszem — felelte Margaret elmosolyodva —, hogy soha életében nem volt olyan jó dolga, mint most. Egészen közönséges asszony: hihetetlenül műveletlen, még írni se igen tud; a számadásai pedig, amiket át kell revideálnom, szégyenére válnának egy negyedik elemistának is... De azért még se lehetett koldus, sőt azt hiszem: gazdag is volt valaha. Az első nap, mikor megkaptam napi számadását, fölmentem hozzá, mert nem bírtam eligazodni az írásán... Amikor beléptem: az asztalnál ült és — a kezeiben gyönyörködött.

— A kezeiben? — csodálkozott mr Reeder.

— Úgy van: a kezeiben — ismételte Margaret: — mert az ujjai tele voltak csodaszép, kincseket érő gyűrűkkel. — És nagyon meg volt elégedve szavainak eredményével, mert mr Reeder kezéből csörömpölve hullott tányérjába a kés és villa.

— Gyűrűk?... — álmélkodott a detektív.

— Mogyoró nagyságu gyémántok és pompás, négyszögletesre csiszolt smaragdok — folytatta Margaret. — Elállt a lélegzetem, ahogy rájuk néztem... Mrs Burton rögtön a háta mögé dugta a kezeit és másnap azt akarta elhitetni velem, hogy valami szüvésznőtől kapta ajándékba a gyűrűket, aki szintén vendég volt valamikor a kastélyban: de az ékszerek, illetőleg a kövek hamisak.

— Lári-fári! — mondta mr Reeder és mosolyogva

ingatta a fejét jobbra-balra, ami nála mindig az elégedettség jele volt.

Ebéd után a detektív magához kerette mr Davert és megkérte, hogy állíttasson be a szobájába külön íróasztalt, tintával, tollal és itatós-papirossal, mert sok írni valója van.

— Ah, hát ön is nagy író, mr Reeder és kollegák vagyunk?... he-he-he! — vigyorgott mr Daver, a kezét dörzsölve. — Én is csak akkor vagyok boldog, ha toll van a kezemben. Mondja meg, kérem... mert ez szörnyen érdekel engem: mikor megy önnek legkönnyebben az írás? Kora reggel vagy késő este? Én még sohase tudtam ezt eldönteni a magam gyakorlatában.

— Én most egyfolytában dolgozni fogok éjszél utáni két óráig — felelte mr Reeder, az órájára nézve. — Évek óta így szoktam meg. Kilenctől kettőig szoktam írni, akkor cigarettára gyujtok, megiszom egy pohár tejet... Lesz olyan szives, hogy gondoskodik róla, hogy azonnal vigyenek föl a szobámba egy pohár tejet?... szóval, hogy végezzek: hajnali két órától reggeli kilencig egyfolytában alszom.

Margaret Belman érdeklődve, de némileg csodálkozva is hallgatta ezeket a félig-meddig személyes természetű, bizalmas közléseket. Mr Reeder ugyanis sohase szokott magáról beszélni és Margaret még egyetlen egy emberrel se találkozott életében, aki csak megközelítőleg is olyan zárkózott természetű lett volna, mint mr Reeder. És ime, — most egészen kigombolkodik!... Lehet, hogy a pihenés, a szabadság öröme tette közlékennyé — gondolta Margaret: — annyi bizonyos, hogy jobb kedvűnek és fiatalabbnak még sohase látta a detektivet.

Ő maga ment mrs Burtonhoz, hogy közvetítse az új vendég kívánságait. Az „özvegy“ szinte fogcsikorgatva hallgatta meg Margaretet.

— Tejet akar?... Na, éppen az ilyen flekók isznak tejet, mi?... Nem fél ez a földkerekségen semmitől!

— Ugyan mitől és miért kellene félnie? — kérdezte Margaret éles hangon: de az öregasszony ügyet se vett rá.

— Senkise szereti a detektiveket, akik mindent beleütik az orrukát! — mérgelődött mrs Burton. — El pedig éppen nem az a detektív, akit bevesz a gyomrom... tudja!

— Ki morda önnek, hogy detektív?

Mrs Burton pislogva nézett bozontos szemöldökei alól a leányra, aztán Daver irodája felé biccentett a fejével:

— Ő mondta... Detektívek a házban! És én itt ülök, mint hámba fogott rabszolga, talpalva reggeltől estig, mikor nagyuri dáma lehetnék Párisban, vagy bárhol a világon, cselédséggel, akik a parancsaimat lesik. ahelyett, hogy én szolgáljak ki másokat!... Hát nem irtózatos ez?!

Most történt harmadszor, mióta Margaret a kastélyban volt, hogy az öreg asszony ily elkeseredve kifakadt. Ugy látszott, mintha mrs Burton szeretne talán valami ürügyet vagy biztató alkalmat arra, hogy birodalmába avassa Margaretet, — de se az ürügy, se az alkalom nem kínálkozott. Mert nem is lehetett semmiféle közös érzés, törekvés, hangulat vagy érdek köztük: hiszen mrs Burton oly műveletlen, durva lelkű és alacsony észjárású nőszemély volt, hogy semmiféle érdek nem hidalhatta át köztük a lelki ellentétet, szakadékát. Mrs Burton örökké nyavalygó teremtes volt: szinte csapra jártak a könnyei, úgy hogy bármely pillanatban zokogva tudta siratni önmagát és szidni az egész világot, mert neki... mindenki csak ellensége volt!

— Ugy bánnak velem, mint a legutolsó cseléddel! — fakadt ki elfojtott dühvel: — és leggonoszabb köztük az a leány. Megkértem tegnapelőtt, hogy jöjjön be hozzam egy csésze teára, beszélgetni és, mit gondol: mit felelt?

in.

— Kiről beszél? — kérdezte Margaret kíváncsian, mert nem is gondolt arra, hogy „az a leány“ miss Olga Clewe lehetne: hiszen óriási fantázia kellett volna annak kitalálására, hogy miféle közös kapcsolat lehet a gögös és művelt Olga, meg Mrs. Burton között!... Pedig az asszony valóban Olgáról beszélt, de Margaret kíváncsi kérdésére azonnal észbe kapott és másra tért át.

— Oh, csak úgy mondtam — felelte kitérően. — Hát tejet akar ez a... vendég? Jól van: majd magam viszem föl neki.

Mr. Reeder éppen a házikabátjába bujt bele, mikor Mrs. Burton fölhozta neki a tejet. A tinta, toll és az íratós-papír már ott volt az íróasztalon, két hatalmas füzet, amit Mr. Reeder tett az asztalra, mint bizonyítékát éjszakai komoly munkájának. Udvariassan elvette az asszony kezéből a tálcát és letette az asztalra.

— Nagyon szép ez a kastély, Mrs. Burton — mondta elismerően mosolyogva. — Régóta vezeti már a háztartást? —

— Néhány esztendő óta, — felelte Mrs. Burton.

Megfordult és ment kifelé, de a küszöbön megállt egy pillanatra. Mr. Reeder rögtön tisztában volt vele: — az asszony titoktartó, de szeretet loesogni; mindenkitől elhagyatva, két kézzel kap bármily alkalmon, hogy egy-két szót válthasson akárkivel és megtörhesse unalmas életének egyhangu szürkeségét. Mr. Reeder meg is szagadta az alkalmat.

— Sok vendég van a kastélyban? — kérdezte.

— Nem, uram — rázta a fejét Mrs. Burton: — soha sincsen sok vendégünk. Mr. Daver nagyon megváltja, hogy kit ereszt be a házba.

— Ez nagyon okos dolog is... Mondja csak, kérem: merre van Mr. Daver szobája?

Az asszony kilépett a folyosóra és megmutatta az

— Oh, most már emlékszem — bólintott a detektív.
— Nagyon szép lehet a kilátás onnan. Azt hiszem, önt láttam kijönni ma este a szobából?

• — Az tévedés... én sohase megyek be hozzá — tiltakozott az asszony hevesen. — Nem engem láthatott, hanem...

Hirtelen elhallgatott és halkabban folytatta:

— ...valaki mást. Sokáig dolgozik éjszaka?

Mr Reeder részletesen megismételte éjjeli programját:

— Szeretném, ha megmondaná mr Davernek, hogy lehetőleg hagyjanak békében. Lassan, nehezen fogalmazok és a legcsekélyebb zavaró momentum is kizökkent a kerékvágásból, ami... izé... végzetes lehet a munkámra, — magyarázta, mialatt udvariasan kiki-sérte mrs Burtont. Megvárta, míg az asszony lement a lépcsőn, akkor bezárta szobája ajtaját és rátolta a rezeszt is.

Összenhuzta a nehéz függönyöket az ablak előtt s az íróasztalt oly szorosan az ablakhoz tolta, hogy lefogta vele a függönyöket, úgy hogy kívülről senki se leshetett be az ablakon. A két vastag füzetet úgy állította föl, hogy elfogták a villamos lámpás fényét és az ágya árnyékban maradt. Aztán hirtelen ledobta a ruháit, hosszú hálóköntöst vett magára, bebújt az ágyába, fülére huzta a takarót és öt perc múlva már mélyen aludt.

Margaret Belmannek az járt az eszében úgy tizenegy óra felé, hogy fölizen mr Reedernek: nincs-e valami kívánsága, — de szerencsére lemondott erről. Szerencsére, mert mr Reeder jóízűen akart aludni öt óra hosszáig — mielőtt hozzáfog a kastély „nem hivatalos” átkutatásához, — vagy: amig ráköszönt az az idő, amikor nagyon is szükséges lesz, hogy ébren legyen...

Pontban két órakor — egy másodperccel sem később — fölébredt mr Reeder, fölült az ágya szélén,

belepislogva a lámpafénybe. Kinyitotta az egyik táskáját és előszedte belőle a tea-főzőjét. Alágyujtott s mialatt a kis katlanban buzogni kezdett a víz, beszaladt a fürdőszobába és gyorsan hideg fürdőt vett. Mire teljesen felöltözve kijött, a teavíz már javában forrott.

Mr Reeder nagyon rendes ember volt, de egyuttal óvatos is. Egész életében gyanakodott a tejre. Reggelenként sétálni szokott London külvárosaiban, látta a tejeskannákat és üvegeket a házak kapui, lakások ajtai előtt és sokszor eltűnődött azon: micsoda szörnyű alkalom ez a tömeg-gyilkosságra, ha akadna vakmerő gonosztevő, aki megmérgezné az őrizetlenül heverő tejesedényeket! Egy hónap alatt megtizedelhetné London lakosságát.

Tej nélkül itta meg a teát, megevett hozzá néhány biscuit-et, gondosan megtörülgette és elrakta a teáskészletet, aztán vastag-talpu, kényelmes papucsba bújta a lábait. Rövid, tömör gummibotot vett ki a táskájából és kabátja belső zsebébe dugta a veszedelmes fegyvert, mely hozzáértő, ügyes ember kezében a revolvernél is többet ér, kivált éjszaka. Gondosan nézegette a fejbédőt is: vastag gummispongyából készült sapka volt ez, mely az arcra is ráborult, mint a pilóták sisakja és két nagy üveg szem, meg lyukas rézkupak volt rajta az orr számára. Ezt azonban visszatette, épp úgy, mint a browningot is, mert jobban bízott a gummibotban.

Legutoljára majdnem méter hosszú, üres bambuszbotot vett elő, amelyben egy másik, ugyanolyan hosszú, de vékonyabb bambuszpálca volt. A kettőt egymásba tolta, rugós kápoccsal összekapcsoltta és kész volt a horgászó-vessző, — amely azonban ezuttal egészen más célokat szolgált. A detektív ugyanis apró villamos zseblámpást akasztott a horgvessző végére, gondosan odakapcsolta s a két vékony drótszálat, melyek az áramot vezették, végig hozta a vessző végén egészen odáig, ahol kezében tartotta a fogóját, úgy hogy egyetlen

nyomással világíthatott, vagy ismét elolthatta a lámpást. Mintán kipróbálta, hogy kifogástalanul működik, még egyszer körülnézett a szobában s aztán eloltotta az asztali lámpást.

Fényes nappal kómikus figura lett volna mr Reeder, amint keresztbevetett lábakkal ült az ágyán, maga elé tartva hosszú horgászó-botját, mely csaknem a szoba közepéig ért s ott a földön nyugodott. De a sötét szobában nem volt nevetséges — hiszen nem láthatta senki! Időről-időre ide-oda mozgatta a hosszú botot, mint a horgászó, mikor újra és újra beveti horgát a vízbe. Nagyon is ébren volt: minden idegét megfeszítve figyelt: fülét nem csalta meg semmi hang... tisztában volt az éjszaka neszeivel — a lombok susogásával, a szellő halk zümmögésével —, amelyekről nagyon is élesen meg tudott különböztetni minden zajt, amit emberi tevékenység okozott.

Több mint félóránig ült így, jobbra-balra mozgatva a horogvesszőt, amikor egyszerre csak érezte, hogy hideg levegő áramlik a szobába az ajtó felől. Pedig nem hallott semmi neszt — se zárnak csettenését, se más egyebet: — és mégis tudta, hogy tárva-nyitva áll az ajtaja.

A detektív nesztelenül visszahuzta a vesszőt, átemelte az ágy fejfáján és egyenesen az ajtó felé nyújtotta ki, úgy hogy két yardnyira volt tőle a vége. Ő maga féllábbal leszállt az ágyról — ugrásra vagy leguggolásra készen, ahogy majd az események diktálják.

A bot vége szabadon mozgott: sehol se ütközött akadályba. Reeder visszafojtotta a lélekzetét és feszülten figyelt. A folyosót vastag szőnyeg borította; nem is várhatta tehát, hogy meghallja az esetleges lépések neszt... De lélekzeni mindenkinek kell — gondolta mr Reeder: — és nesz nélkül lélekzeni nagyon nehéz. Erről eszébe jutott, hogy ő maga is nagyon csöndes... halkán horkantott tehát és utána gurgulázott: ahogy

ez várható minden középkoru gentlemantól, aki első álmát alussza...

Valami megérintette a vessző végét és félrelökte. Mr Reeder azonnal megnyomta a két drót végét, mire vakító fénykéve röppent ki a kis zseblámpásból és nagy körben megvilágította a folyosó tulsó falát.

Az ajtó nyitva volt, — de sehol egy teremtet lélek se látszott!

Ekkor — bár igazi hajókötelek voltak az idegei — ludbőrös lett a detektív háta és jéghideg futott végig a gerincén. Valaki lesben állt a folyosón — várakozva a sötétben... hogy lépjen ki az az ember, aki a lámpát a kezében tartotta.

Mr Reeder — amilyen messzire csak engedte a vessző hosszúsága — hirtelen kitolta a lámpát az ajtón át a folyosóra.

— Zzzz!

Valami rásujtott a vesszőre, amely ketté tört. A lámpa földre esett, de a lencséjével fölfelé, úgy hogy most a folyosó mennyezetét világította meg. Reeder villámgyorsan kiugrott az ágyból és odasurrant a nyitott ajtó mögé, mely fődözte minden külső támadás elől. És az ajtóhasadékon át láthatott is valami keveset abból, ami esetleg a folyosón történhetik.

Mélységes, halotti csönd volt. A földszinti hallban ünnepélyes lassúsággal ketyegett a falióra, aztán hal-kan berregett és háromnegyed hármat ütött. De a folyosón nem mozdult semmi — semmire zavarta a fölfelé világító zseblámpa fénykörét —, míg egyszerre csak...

A detektív csak úgy látta, mint hirtelen elővillanó viziót: a sovány, sápadt arcot, a vad vigyorgásra torzult szőrös ajkakát, a bozontos, kuszált hajcsomót, a kopasz, fényes koponyát, a hegyes, fehér kecskeszakállt és a ragadozókéhoz hasonló kezet, mely a lámpa után kapott...

Abban a pillanatban, mikor a kéz elérte a lámpást, a detektív előugrott rejtekéből és lesujtott gumibotjával. Fájdalmas, fenekedő hörgést hallott — mintha csak fenevadra sujtott volna le — aztán kialudt a lámpás, mert a hátratántorodó vizió eltépte a vékony drótvezetékét.

A folyosón koromsötétség volt. A detektív ismét lesujtott, de nem talált és oly nagy volt az ütés lendülete, hogy magával rántotta. Féltérdre bukott és kiesett kezéből a gumibot is. Ahogy tapogatózva kereste, keze rátévedt valakinek a karjára... megragadta, szilaj erővel berántotta a szobájába és fölesavarta a villanyt.

Gömbölyű, puha kar volt — selyem ujjasban...

És, ahogy a villamos láng fölgyult, — a detektív álmélkodva nézett Olga Crewe halálsápadt arcába!

X. FEJEZET

Pár pillanatig némán meredtek egymásra: a leány rémülve, a detektív álmélkodva.

Olga Crewe!...

Aztán a detektív észbe kapott, hogy még mindig vasmarokkal szorítja a leány karját. Elbocsátotta tehát, de egy percre se vette le szemét a megkinzott kézsuklóról.

— Nagyon sajnálom — szólalt meg, csöndesen csóválva a fejét. — Honnan került ide?

A leány ajkai vonaglottak. Szólni akart, de egyetlen hang se jött ki a torkán. Jó néhány másodpercig tartott, míg le bírta győzni az idegsokkot s akkor lassan, még mindig erőlködő dadogással szólalt meg:

— Én... neszt... hai-lottam... a... folyo-són... és... és kijöttem.. A nesz... a nesztől... meg-meg-ijedtem...

Gépiesen dörzsölte a karját és Reeder látta rajta a széles, vörös sávot, ahol megmarkolta. Csoda volt, hogy össze nem roppantotta a csuklóját.

— Valami. . baj... van... talán?

Fájdalmas erőfeszítéssel nyögött ki minden szót. Ugy látszott, hogy „jól megrágja“, mielőtt a nyelvére veszi és kimondja.

— Merre van a hall világításának kapcsolója? — kérdezte most Reeder. Már nem törődött a leány karjával: ez fontosabb volt.

— Szemközt az én szobámmal — felelt a leány.

— Csavarja föl! — mondta Reeder és a leány azonnal engedelmeskedett.

A detektív csak akkor lépett ki szobájából, mikor a folyosó és a hall is világos lett, de még akkor is óvatossággal aggodalommal, mintha nem nagyon bizna a kezében tartott browningban sem.

— Valami baj van talán? — ismételte a leány, most már nyugodtabb hangon. Lassanként erőt vett magán, halálsápadt arca is kezdett színesedni, de szemeiben még ott bujdosott a rémület.

— Nem látott semmit a folyosón? — kérdezte a detektív felelet helyett.

— Nem... semmit se láttam... semmit — rázta a fejét Olga Crewe bizonytalanul. — Valami neszt hallottam és arra kijöttem...

Nyilvánvaló volt, hogy hazudik és Reeder pillanatig se kételkedett ebben. Mivel a dulakodás alig tartott két másodpercig, a leánynak ideje so lett volna arra, hogy papucsba bujtassa a lábait és magára kapja a pongyoláját. Aztán meg Reeder azt se hallotta, hogy az ajtója kinyílt volna: — következésképpen a leány néma szem- és fültanuja kellett, hogy legyen az egész orvtámadásnak.

A detektív megkereste gumibotját a folyosón és visszajött a leányhoz. Ez, félig nekidőlve az ajtófélfának, sziszegve dörzsölgette a csuklóját, közben azonban oly merőn nézett abba az irányba, amerről a detektív jött, hogy Reeder ösztönszerűen hátratekintett, — de nem látott semmit.

— Nagyon megnyomorított — panaszkodott a leány.

— Valóban?... Igazán sajnálom.

A vörös sáv már kezdett megkékülni Olga csuklóján és Reeder érdeklődve nézte. De, bár egyébként gyöngéd, részvevő lélek volt, most az egyszer igazán nem bánta meg, hogy „megnyomorította“ a leányt. Saj-

nálkozott, igaz: de nem a leányt sajnálta, hanem egészen mást!

— Azt hiszem, legjobb lesz, ha lefekszik... izé... asszonyom — mondta végül. — Az én lidércnyomásom már elmúlt és reménylem, gyorsan elmúlik az öné is, bár meglepne, ha csakugyan elmúlna. Az enyém csak pillanatnyi lidércnyomás volt: az öné ellenben... ha csak nagyon-nagyon nem tévedek... gyötörni fogja egész életén át!

A leány ráfüggesztette sötét, mélytüzű szemeit a detektivre, mialatt válaszolt:

— Én is azt hiszem, hogy lidércnyomás volt... Hogy gyötörni fog egész életemen át?... Azt hiszem, hogy...ebben is igaza van!

Hidegen biccentett, hirtelen sarkon fordult, besietett a szobájába és Reeder hallotta, hogy kétszer ráfordítja a kulcsot az ajtóra.

A detektív is visszament a szobájába és gondolkodva ült le ágya végében a karos-székre. Nem csukta be a szobája ajtaját se: amíg az ő szobájában sötét volt, a folyosón pedig égtek a körték, nem kellett félnie attól, hogy megismétlődik a gonosz „lidércnyomás.”

A gumibot — baklövés volt: ezt sajnálkozva és bosszusan állapította meg. Bántotta, hogy miért idegenkedet: a revolvertől, amelyet most kedvetlenül tett le az ágyára, de egészen közel, hogy a keze ügyében legyen. Mert nem lehetetlen, hogy a lidércnyomás...

...Hangokat hallott!

Suttogó beszélgetés... többen vannak s valami szilaj sziszegés szinte elnyomja a többi hangot. Nem a folyosón, hanem lent a hallban. A detektív lábujjhegyen az ajtóhoz osont és hallgatózott...

Valaki fojtott hangon nevetett: — vérfagyasztó, hörgő röhej volt... aztán kulcs fordult valahol a zárlatban és kiszolt valaki a folyosóra:

— Ki jár itt?...

Margaret volt. A szobája, Reeder úgy emlékezett, éppen szembe nyílt a lépcsővel. Zsebébe csusztatva a revolvert, kisurrant a folyosóra. Margaret a lépcső korlátjára támaszkodva lefelé nézett a sötét hallba. De a suttogás már elhallgatott. A leány megpillantotta szeme sarkából a detektivet és megrebbenve fordult feléje:

— Mi történt, mr Reeder? — kérdezte. — Ki csavarta föl a villanyt a folyosón? Ugy rémlett, mintha beszélgetést hallottam volna letről.

— Semmi, csak én voltam..

Derült, mosolygó arca rendes körülmények közt megnyugtatta volna a leányt, de most nem ért semmit. Margaret úgy meg volt rémülve, mint az álmából fölriadt gyermek. Beteges vágy kinozta, hogy sirva boruljon a detektiv vállára ..

— Valami történt itt — mondta remegő hangon. — Az ügyemben fekve hallottam, de nem volt bátorságom fölkelni... Borzasztóan félek, mr Reeder!

A detektiv magához intette s ahogy Margaret, csodálkozva odament hozzá, Reeder elsurrant mellette és ő ment a korláthoz. Athajolt rajta és zseblámpájával levilágított a sötét hallba.

— Nincs odalent senki! — mondta, vidáman mosolyogva.

Megnyugtatóan legyintett a kezével, de Margaret oly halotthalvány volt, hogy Reeder titokban aggódott érte.

— Pedig voltak odalent — mondta a leány határozottan. — Akkor rebbentek szét, mikor ön levilágított a lámpásával. Hallottam a siető lépések csoszogását a sima kövön ..

— Lehet, hogy mrs Burton volt — vélte a detektiv. — Azt hiszem, hogy hallottam a hangját is...

E pillanatban új szereplő lépett a színre: mr Daver jelent meg a folyosó tulsó végén. Virágos selyem házi-

kabát volt rajta, gondosan begombolva egészen az álláig.

— Mi a baj .. mi történt, miss Belman? — kérdezte.

— Ne mondja, hogy valaki be akart mászni az ablakán!... Mert félek, hogy ezt akarja jelenteni!... Szeretném remélni, hogy... Oh Istenem, mily kellemetlen eset ez a...

— Mi kellemetlen? — vágott közbe Reeder hirtelen.

— És mi is történt hát voltaképpen?

— Nem tudom, csak az a kellemetlen érzésem támadt, hogy valaki be akar törni a házba — magyarázta mr Daver.

Meglátszott rajta, hogy valóban és őszintén izgott: Margaret még fogainak a vacogását is hallani vélte.

— Hallottam, hogy valaki kaparász az ablakom kilincse körül s amikor kinéztem, esküszöm, hogy... láttam valamit!... Mily szörnyűség lett volna, ha sikerül! Szinte kedvem volna telefonálni a rendőrségnek.

— Ez pompás ötlet, — bólogatott mr Reeder, aki már megint a régi udvarias és előkelő modoru gentleman volt. — Azt hiszem, hogy aludt, amikor azt az... izé... kaparászást hallotta az ablakán?

Mr Daver habozott.

— Nem aludtam éppen — mondta: — csak félálom és félébrenlét közt szundikáltam. Valamiért különben is idegesen feküdtem le ma éjjel.

Gyorsan a nyakához kapott, mert a háziköntösének felső gombja kigombolódott. Ám ez a mozdulata nem volt elég gyors és a detektív nyomban le is csapott rá:

— Inkább talán szórakozott volt, mint ideges — mosolygott mr Reeder nyájasan: — hiszen elfeledte levetni a gallérját és a nyakkendőjét is. Persze, hogy e miatt nem birt aludni.

Mr Davernek furcsa vigyorgásra torzult az arca:

— Nem felejtettem el levetni, hanem most gyorsan felöltöztem — kezdte...

— Jobb lett volna, ha gyorsan levetkőzik — vágott közbe mr Reeder — és tréfás komolysággal folytatta: — megesett már, hogy meg is fulladtak emberek, ha kemény, fehér gallérban feküdtek le... Ilyenkor aztán busul a — megrövidült hóhér. Az a... izé... tolvaj valószínűleg az életét mentette meg önnek, mikor fölzavarta önt az álmából.

Mr Daver tátogott néhányszor, mintha szólni akarna, de aztán meggondolta magát, sarkon fordult, bement a szobájába és becsapta az ajtót.

Margaret szemrehányóan nézett mr Reederre.

— Miféle rejtély ez. mr Reeder? — kérdezte: — valóban volt itt tolvaj?... Oh, mondja meg az igazat, az Isten szerelmére! Meg fogok bolondulni, ha titkolózik!

— Az igazság — felelte mr Reeder és nagyon furcsán pislogott hozzá — az igazság nagyon közel jár ahhoz, amit ez a nyegle bohóc mondott az imént. Mert valóban van ebben a házban valaki, akinek nincs joga az itt tartózkodásra; de azt hiszem, hogy már el is ment, úgy hogy ön most már minden aggodalom nélkül lefekhetik.

Margaret kutató szemekkel fürkészte a detektív arcát.

— Ön is lefekszik? — kérdezte aztán.

— Pár perc múlva. — biztatta a detektív mosolyogva.

A leány ösztönszerűen odanyujtotta a kezét, melyet mr Reeder gyöngéden tartott fogva mindkét kezében.

— Ön igazi őrző-angyalom nekem, — mondta miss Belman mosolyogva, bár alig bírta visszafojtani a könnyeit.

— Sohase hallottam pofa-szakállas őrangyalokról, — csodálkozott a detektív és szeliden rázogatta a fejét.

Gyöngéd szemrehányás volt ez — sőt illetlen megszegényítése a fiatal leánynak: és mr Reeder mégis nevetséges örömmel dörzsölte a kezét a szellemes ötleten, amikor ismét egyedül volt a szobájában.

XI. FEJEZET

Mr Reeder becsukta az ajtót, fölkattantotta a vilányt és hozzá látott annak a rejtélynek megfejtéséhez, hogy miképpen lehetett kinyitni az ajtót kívülről, minden zaj nélkül?... Mielőtt lefeküdt, rátolta a reteszt, ráfordította a kulcsot és a kulcs még most is belülről volt a zárban. Mikor bezárta, meglepte, hogy még sohase tapasztalta, hogy kulcs ily nesztelenül fordult volna meg a zárban, se pedig, hogy a retesz oly könnyedén siklott volna be a hüvelyébe. — Ugy látszik — gondolta —, hogy nemrég olajozhatták mind a kettőt...

Amikor most tüzetesebben vizsgálta az ajtó belső oldalát, lassanként rájött a nagyon is egyszerű furfangra, mely lehetővé tette az ajtónak nesztelen kinyitását kívülről is.

Az egész ajtó nyolc egymásba eresztett táblából volt összeenyvezve és ferdén egymásba íutó faragások díszítették. Az a tábla, mely közvetlenül a zár fölött volt, kissé félrecsuszott, ha bizonyos helyen megnyomták, de a detektív sokáig vesződött, míg erre rájött és még tovább tartott, míg megtalálta a roppant érzékeny kis rugót is, mely fogta és mozgatta a kérdéses ajtó-táblát. Mikor megtalálta: az ajtó-tábla a legcsekélyebb nyomásra oldalt siklott s az így támadt nyíláson a detektív kényelmesen benyulhatott, hátra tolhatta a reteszt és megfordíthatta a kulcsot a zárban.

Ebben nem volt semmi szokatlan vagy éppen gyanus. Mr Reeder tudta, hogy nagyon sok fogadóban —

a legelőkelőbbekben is — vannak az ajtókon olyan titkos berendezések, amelyeknek segítségével bármikor ki lehet nyitni a szobákat kívülről is, ami bizonyos esetekben nagyon hasznos és szükséges lehet. Csak azon gondolkozott, hogy valjon Margaret Belman szobájának az ajtaján is van-e ilyen berendezés?

Mire rájött az ajtó titkos nyitjára, márivilágosodott. A detektív félrehuzta a függönyöket, székét odatolta az ablakhoz és jól szemügyre vette a vidéknek azt a részét, amelyet az ablakból láthatott.

Két-három olyan körülmény volt, ami izgatta, mert még nem látott egészen tisztán... Ha Larmes Keep volt a Flack-banda főhadiszállása: milyen módon és mi célból vonták be szövetségükbe Olga Crewet is? — A leányról csak annyit tudott, hogy körülbelül huszonnégy éves lehet; rendes vendég — ha ugyan nem állandó vendég — Larmes Keepben, mert legalább tíz év óta jár ide: és a detektív ismerte annyira a „földalatti London“ világát, hogy tisztában volt a leánnyal: nem volt már ujong a gonosztevők közt, akik különben se vettek be maguk közé „tapasztalatlan gyermekeket.“ A leány modora, eleganciája és műveltsége elárulta, hogy nevelőintézetben is volt, — ami legalább négy évet jelent... és mr Reeder kételkedve csóválta a fejét, amikor ezen eltűnődött.

Tisztában lévén azzal, hogy most már semmire történhetik, amíg ismét be nem sötétedik, a detektív elnyújtózott az ágyban, magára huzta a takarót és jóízűen aludt mindaddig, míg kopogás jelezte az ajtaján, hogy a szobaleány hozza a reggeli teát.

Telt arcu, piros-pozsgás fehér-cseléd volt, valamivel túl az első fiatalságon; kellemetlen jassz-nyelven beszélt, azzal a bizalmaskodó, szinte tolakodó modorral, amely a magukat nélkülözhetetlennek tartó cselédek sajátos szokása. Mr Reeder emlékezett, hogy ez a leány szolgálta ki az ebédnél is.

— Ejha! — mondta a leány: — az ur hát le se vetkőzött?

— Nagyon ritkán vetkőzőm le — felelte mr Reeder és, fölülve az ágyban, elvette a leánytól a tálcát. — Nagy időpazarlás az. Mert alig veti le ruháját az ember: máris megint öltözködni kell.

A leány fürkészve, élesen nézett rá, de mr Reeder állta a szurós szempárt és se nem hunyorgatott, se el nem mosolyodott.

— Ugy-e, az ur detektív? — szól most a leány hirtelen. — Mindenki tudja a házban, hogy az. És mit akar kiszaglászni itt?

Mr Reeder titokzatosan mosolygott. Elfojtott szorongást érzett a leány hangjában és hasznót akart csiholni ebből.

— Nem az én dolgom, kedves kisasszony — mondta — hogy dobra üssem az ön gazdájának a szándékát.

— Hát ő hozatta le az urat?... Mondhatom, jó gyomra lehet!

Mr Reeder ajkára tette a mutatóujját.

— A... gyertyák miatt? — kérdezte mohón a leány. A detektív némán bólintott.

— Hát még mindig azt hiszi, hogy a házbeliek közül emelte el valaki? — csattant föl a leány s az arca lángba borult, a szemei pedig veszedelmesen tüzeltek.

A penziónak egyik belső botránya volt itt kipattanóban s a detektívet kezdte érdekelni a dolog. Mert ha igaz, hogy a büntudat meglátszik az arcon, akkor mr Reeder tisztában lehetett azzal, hogy ki lopta el a szobában forgó gyertyákat.

— Nahát megmondhatja neki, hogy én izenem, — fakadt ki a leány rikácsolva és fenyegetőleg emelte föl a kezét...

De a detektív hirtelen közbevágtott és leintette:

— Nem, ne mondjon. kérem, semmit... Inkább tekintsen engemet a barátjának.

Látszólagos nyájassága, színlelt közvetlensége és lassúnak vélt észjárása mellett mr Reeder hihetetlen gyorsan gondolkozott, szinte soha nem tévedő logikával ítelt — és most az járt az eszében, hogy kiszéd minden információt ebből a dühös furiából, aki hirtelen kiszaladt és káromkodva csapta be maga mögött az ajtót.

Reggeli után mr Reeder lement szobájából és egyenesen bekopogtatott mr Daver irodájába: szeretne volna megtudni az eltűnt gyertyák igazi históriáját. Izgatott szóváltás hallatszott az irodából s amikor a detektív már éppen be akart nyitni, az ajtó hirtelen kicsapódott és mr Reeder egész világosan hallotta a dühösen rikácsoló női hangot:

— Gyalázatosan bánt velem az ur, annyit mondhatok! Öt esztendeig dolgoztam ebben a hodályban, mr Daver és soha egy mukkot se szóltam senkinek a maga furcsa dolgairól! És most detektivet hozatott ide az ur, hogy lesse minden lépésemet. Hát én velem ne bánjon ugy, hallja-e, mint hogyha tolvaj volnék! Ha az ur azt hiszi, hogy tisztességes dolog ez: így bánni velem, öt esztendei becsületes szolgálat után... Jól van, jól: én is tudom, hogy megfizették a munkámat... De azt is tudom, hogy kaphatnék kétszer annyit is, mert tudom a dolgomat.. Nekem is megvan a magam büszkesége, akárcsak az urnak, tudja?! És kimondom nyiltan, hogy nem akarom türni tovább az ur gyalázatos bánásmódját... Még ma éjjel elmegyek és fütyülök a fölmondásra, értil!

Mint a kilőtt ágyugolyó, ugy rohant el a dühbe gurult leányzó mr Reeder mellett, akit szinte észre se vett. Dühösen bevágta az ajtót és a detektív most megváltoztatta a szándékát. Ugy vélte: jobb lesz ha mr Daver nem tudja meg, hogy ő most kihallgatta ezt az összetüzést. Így nem gondol arra, hogy betömje a fölhaborodott szobalány száját...

Kiment tehát a kertbe, ahol gyönyörű, verőfényes

idő volt. Elégedetten, frissen és mosolyogva sétált az árnyas utakon és nyilván őt viselték meg legkevésbé az éjszakai viszontagságok, melyeknek nyomai bizony meglátszottak a többi vendégeken. Találkozott a nagyon tisztelendő mr Deannel és az ezredessel, aki bágyadtan cipelte a golf-szerszámokat; mind a ketten mogorván dörögtek „jó reggelt.“ Az ezredes arca nagyon gyűrött — vélte a detektív: — úgy látszik... „lidérenyomása“ volt; az esperes ur vasvilla-szemekkel mérte végig, mikor elment mellette.

Föl és alá sétálva a kastély homlokzata előtt, mr Reeder kritikus szemekkel vizsgálta az épületet. A kastély körvonalai határozottak voltak: szabályos, egyenes vonalak, pontosan szögbe futó falak, melyeknek tömör, komoly jellegét nem enyhítették a Tudor-stílusban vágott ablakok sem, amelyek bizonyára jóval későbbben készültek.

Megkerülve a kastély egyik sarkát, most odaért a kertben, ahová az ő szobájának az ablaka nyílt. A tisztás mögött sűrű rhododendron-bozót terült el, amely lehetett hasznos is, de bizonyos körülmények közt komoly veszedelmet is jelenthetett.

Közvetlenül az ablaka alatt volt a társalgó egyik sarka: ennek megörült mr Reeder, mert a tapasztalat arra tanította, hogy legjobb az olyan hálószoa, amely közösen használt helyiség fölött van.

Most visszaballagott arra, amerről jött és a kastély másik sarkát vette szemügyre. Az a három ablak a fehér csipkefüggönyökkel nyilvánvalóan mr Daver magánlakása. A régi fal egészen fekete volt alatta, de a fölfutó vadszőlő zöld indái csaknem teljesen eltakarták — és mr Reeder tünődve állt meg a széles, ablaktalan kötömeg előtt: hogy mi lehet mögötte?...

Mikor ismét a kastély homlokzata elé ért, megpillantotta miss Margaret Belmont. A leány a főbejárat legfelső lépcsőfokán állt és, ernyőt csinálva szemei fölé a kezéből, vizsgálódva nézett körül, mintha keresne

valakit. Mihelyt meglátta mr Reedert, azonnal hozzá sietett.

— Oh, de jó hogy itt van végre! — sóhajtott megkönnyebbülve. — Nem tudtam elgondolni: mi történhetett önnel, hogy nem jött le reggelizni.

A detektív látta, hogy a leány kissé sápadt. Látszott rajta, hogy nem aludt olyan jól és nyugodtan, mint mr Reeder.

— Ugy szólván egész éjjel be sem hunytam a szememet — szólt, szinte felelve a ki se mondott kérdésre. — Mi történt mégis, mr Reeder? Valóban be akart törni valaki a házba?... Tolvaj, vagy...

— Azt hiszem, hogy megpróbálták és alighanem sikerült is — felelte mr Reeder óvatosan. — Tolvajlások és betörések történnek néha... izé... a legjobb fogadókban is, miss... izé... Margaret. Értesítette mr Daver a rendőrséget?

Margaret a fejét rázta.

— Én bizony nem tudom. Bizonyos, hogy egész délelőtt egyre telefonált. Éppen most akartam bemenni hozzá, de be van zárva az ajtaja; azt ellenben hallottam, hogy most is telefonál... És, mr Reeder, ön el se mondta nekem azt a szörnyű dolgot, ami aznap éjjel történt Londonban, mikor én elutaztam! Csak ma reggel olvastam az ujságban.

— Miféle szörnyű dolog? — kérdezte J. G. Reeder meglepetve. Ő már el is feledte azt az éjszakai merényletet.

— Ah, már tudom! — bólintott elmosolyodva: — azt a kis puskás-tréfát gondolja?

— Tréfa? — csapta össze a kezét Margaret szörnyülködve.

— A gonosztevőknek sajátosan perverz humoruk van — magyarázta mr Reeder könnyedén. — Az egész dolog... izé .. furfangosan kieszelt tréfa volt, hogy rám ijesszenek vele. Az ilyesmivel csak kísérleteznek: próbára teszik az embert, hogy kitapasztalják: mek-

kora az intelligenciája... hogy kitalálja-e a tréfa nyitját és tud-e védekezni ellene?

— De ki csinálta? — kérdezte Margaret.

Mr Reeder szórakozottan tekintgetett szét a verőfényes kertben, mintha untatná ez a jelentéktelen kérdés.

— Fiatalkorunk — mondta hirtelen és, ahogy szemének az irányát követte, Margaret is meglátta Olga Crewet.

A leányon sötétszürke kötött kosztüm volt, a fején széles karimájú fekete kalap, mely egészen beárnyékolta az arcát. Félig mosolyogva üdvözölte a detektivet és semmiféle zavarnak a nyoma se látszott rajta.

— Jó reggelt, mr Reeder. Azt hiszem, mi már ma reggel előtt is találkoztunk — mondta és tréfás jókedvvel dörzsölgette a karját.

Mr Reeder csupa bocsánatkérés volt.

— Még most se tudom, hogy voltaképpen mi történt — folytatta Olga Crewe; és Margaret Belman csak most tudta meg, hogy mi történt a folyosón mielőtt ő kijött a szobájából.

— Sohase hittem volna, hogy ön ilyen erős! — mondotta Olga Crewe: — ide nézzen! — Föltúrta a ruhája ujját és megmutatta a széles kék-fekete foltot, a csuklójától fölfelé.

Halk nevetéssel hallgattatta el a detektiv sajnálkozását és rejtett gunnyal fordult Margarethez:

— Megmutatta már mr Reedernek a kastély nevezetességeit?... Már szinte vártam, hogy a fürdőmedencénél találom magukat.

— Nem is tudtam, hogy fürdőmedence is van itt — mondta mr Reeder. — Hanem, a tegnap éjszakai kaland után ez a... hm... izé... pompás kastély olyan furcsa nekem, hogy... izé: ha már fürdésről van szó, azt hiszem, hogy legközelebb... izé... vérben kell fürödnöm itt.

A tréfa — talán inkább vágás — nem tetszett Olga Crewenek. Hirtelen behunyta a szemeit és meghorzongott.

— Mily borzalmas ötletei vannak! — mondta szemrehányóan. — Menjünk, miss Belman: jöjjön ön is.

Margaretet bántotta ez a félig-meddig parancsoló hang, de azért ő is ment velük. Mikor már a kastély mögött voltak, Olga megállt és a rhododendron-bozót felé mutatott:

— Meg kell néznie a sziklába vájt kutat. Bizonyára érdeklik a régiségek? — kérdezte a bozót felé mutatva.

— Sokkal inkább érdekelnek az új dolgok, különösen az új tapasztalatok — felelte mr Reeder vigan. — És az új ismeretségek, az új emberek valósággal lebilincselnek!

Az előbbi riadt mosolygás ismét megjelent Crewe Olga arcán:

— Nos, akkor itt pompásan mulathat, mr Reeder — mondta —, mert olyan emberekkel találkozhatnak, akiket még soha életében nem látott.

A detektív összeráncolta homlokát és vontatva felelt:

— Igen, ketten vannak itt a házban, akikkel még sohase találkoztam...

A leány hirtelen megfordult és merően ránézett:

-- Csak ketten? — kérdezte — Velem még sohase találkozott azelőtt?

— Láttam önt — felelte mr Reeder lassan: — de... nem találkoztunk.

Ekkorra már odaértek a szikla-kuthoz és mr Reeder szép lassan elolvasta a fölirást, mielőtt megpróbálta lábával azt a vaslapot, mely befödte a kut száját.

— Már évek óta le van zárva — magyarázta a leány. — Én nem mernék hozzányulni — folytatta hevesen, amint Reeder megfogta a vaslapot és, hátrahajtva, mint a söröskancsó födelét, a kut kávája fölé hajlolt, hogy belenézzen.

A vaslap, ahogy fölhajtotta, nem is nyikorgott; a tengelye és az eresztekei meg voltak olajozva, úgy hogy egész könnyen járt és nyoma se volt rajta a rozsdának.

— Hány szekér földet és kötörmeléket szórtak bele ebbe a kutba, hogy feltöltsék? — kérdezte.

Margaret hangosan fölolvasta az adatokat a fatábláról.

— Hm! — csóválta a fejét mr Reeder. Benyult a zsebébe, kivett egy két-shillinges ezüstpénzt, gondosan a kut közepéig nyújtotta s aztán eleresztette a pénzdarabot.

Figyelt, — jó darabig figyelt s végre fölhallatszott letről a feneket ért pénzdarab halk pengése.

— Kilenc másodperc! — mondta a detektív és mérőn Olga Crewe szemeibe nézett. — Adva van a szabadon eső test esési sebessége és a hang terjedési sebessége meg az idő: számítsa ki, milyen mély ez a kut?

Lejött a kut mellől, leporolta a térdeit és gondosan letakarta a vaslappal a kut kávéját.

— A feneke szikla, az bizonyos — mondta: — de viz nincs benne egy csöpp se. Most ki fogom számítani, hogy hány szekér föld és törmelék kell még, hogy teljesen és színig megtöltsük ezt a kutat... Érdekes és izgató délelőtti foglalkozás lesz ez nekem, aki valamikor matematikai zseni voltam a középiskolában.

Olga Crewe szótlanul vezette ki a detektívet a bozótból. Csak akkor szólalt meg, mikor a tisztásra értek:

— Azt hiszem, miss Belman, hogy a többi látnivalót ön is megmutathatja mr Reedernek. Én kissé bágyadt vagyok ma reggel.

Megbiccentette a fejét, ott hagyta őket és egyenesen a ház felé tartott. Mr Reeder utána nézett és a szemében bámulat tükröződött.

— A rouge, természetesen, nagyon megváltoztatja az arcot — mondta félhalkan, inkább magával beszélgetve: — de a hangot sokkal nehezebb megváltoztatni... Ezt a legjobb színész is gyakran elhibázza.

Margaret megütődve bámult rá:

— Nekem beszél, mr Reeder? — kérdezte.

— Oh, csak magammal beszélgettem — mentegetőzött a detektív alázatos, bocsánatkérő hangon. — Rossz szokásom ez... izé... félek, hogy vele jár... izé... az életkorommal.

— De miss Crewe sohase használ rouget.

— Hát ugyan ki használ rouget... falon? — kérdezte mr Reeder és botjával a sziklafal taraján huzódó falra mutatott. — Hová vezet az? És mi van a tulsó felén?

— Rögtöni halál — felelte Margaret fölkapagva.

Jó negyedóráig könyököltek az alacsony falon, lenézegetve a keskeny partsávra a szédületes magasságból. A kis csatorna, mely a barlangba vezetett, érdekelte a detektívet. Megkérdezte, hogy milyen mély lehet? Margaret azt mondta, hogy nem lehet mély, de mr Reedernek más volt a véleménye.

— A sziklabarlangok mind nagyon romantikusak mondta: — és azt hiszem, hogy az a csatorna, odalent, nagyon is mély és messzire benyulik a barlangba. Gondolom, hogy át is kellene kutatnom. Csak az a kérdés: hogyan férhetek hozzá?

Vizsgálódva nézegetett jobbra-balra. A keskeny partsáv mélyen alattuk volt, a kis öböl szélén, melyet félkörben fogott körül három felől a meredek szikla, míg a negyedik oldalon éles, hegyes szirtek meredeztek föl a tengerből, amelyek messzire kinyultak a szemhatár felé. Mr Reeder arrafelé mutatott:

— Hatvan mérföldnyire ott van Franciaország.

Megvolt az a rossz szokása, hogy átmenet nélkül ugrált egyik tárgyról a másikra.

— Azt hiszem — mondta —, hogy ma délután kissé átkutatom a környéket. Ez a kis séta bizonyára fölfrissít.

Már visszafelé mentek a kastélyba, mikor eszébe jutott a fürdőmedence és látni akarta azt is.

— Igazán nem tudom, hogy mr Daver miért nem ereszti le belőle a vizet — mondta Margaret. — Rengő-
teg pénzbe kerül. Éppen tegnap néztem át a város víz-
díj-számláját: szédületes összeget kell fizetnünk ha-
vonta az elhasznált vizért.

— Mikor csinálták?

— Éppen ez a meglepő — felelte Margaret. —
Tizenkét évvel ezelőtt készült, amikor az ilyen magán-
fürdő csodaszámba vett ritkaság és fényűzés volt
Angliában.

A medence kerülék formájú volt és az egyik felét
mesterségesen ásták és kövezték ki. A nagyobbik fele
azonban természetes sziklamélyedés volt és a feneke
tisztá terméskő. Ezen a végén hatalmas sziklatömb
emelkedett, amelynek lapos teteje az ugródeszkát he-
lyettesítette. Mr Reeder körüljárta a medencét és éle-
sen vizsgálta a tisztá, átlátszó vizet. Legmélyebb volt
a sziklás oldalon és a detektív itt időzött legtovább.
Észrevette, hogy bizonyos mélységben — hogy milyen
mélyen, azt nem tudta megmondani — a hatalmas szik-
lában üreg volt, amely befelé nyult, mint valami csa-
torna, amely fölé védőleg borult a sziklatető.

— Nagyon érdekes — szólalt meg végre mr Reeder.
— Azt hiszem, visszamegyek a házba és fölveszem a
fürdőruhámat. Szerencsére elhoztam magammal.
Hiába: jó, ha mindenre gondol az ember!

— Nem is tudtam, hogy maga uszóbajnok? — mo-
solygott Margaret.

— Csak kontár vagyok, mint sok más egyében is
— felelte a detektív, szerényen mosolyogva.

Fölment a szobájába, ahol levetkőzött, fölvette az
uszóruháját és fölhozta rá a felső kabátját. Olga Crewe
és mr Daver átmentek Silburybe; a detektív nagy
megelégedéssel látta, hogy a penzió autója lassan
ereszkedik alá a dombról és eltűnik a fölvert porfel-
hőben.

Mikor mr Reeder vizbongrás előtt levetette a felső kabátját, valami komikusan ijesztő volt rajta; a derekán ugyanis vastag bőrvet viselt, amelyen bőrtokban hosszú pengéjű vadászkés volt és rajta fityegett, vizálló kaucsuk-tokban az a kis kézi villamos lámpa is, amelyet mindig magával hordott. Alapos óvatossággal próbálta ki a vizet: először csak a lábait mártogatta meg benne és — brr! — megborzongott, hogy hideg, de aztán hősiesszántsággal fejést ugrott a sziklatetőről.

Miután fölbukott, körülusztta és alaposan megnézte a hatalmas sziklatömböt. Aztán hirtelen alábukott és víz alatt uszva ért az üreghez, amelyet a partról látott. Kéz-lábbal lökte magát előre a keskeny csatornában, amely körülbelül fél öl széles és másfél öl hosszú lehetett. Akkor vége volt és a detektív sziklafalba ütközött. Mivel maga fölött csak vizet érzett, megpróbált fölbukni és — a következő pillanatban a feje már kint is volt a vízből!

Megkapaszkodva félkézzel a sziklafal érdes dudorodásaiban, másik kezével leakasztotta övéről a vizálló kaucsuk-tokot, kivette belőle a kis villamos lámpást és megnyomta a rugót. Világosság áradt szét az üregben és a detektív meglepetve látta, hogy természetalkotta sziklaszobában van, melynek széles, magas, boltozatos a teteje. Mindjárt tudta, hogy annak a hatalmas sziklatömbnek a belsejében van, mely a fürdőmedence egyik végében emelkedik.

Ahogy körülnézett, látta, hogy a sziklaszoba hátsó végében körülbelül 4—5 láb magas és 3—4 láb széles, folyosószerű nyílás van. Amikor odauszott, látta, hogy ez a sziklába vágott folyosó lejtősen vezet lefelé. Természetesen elindult benne és kissé görnyedve ment vagy 60—70 lépésnyire és közben megfigyelte, hogy — bár maga a természet vájta ezt a sziklafolyosót, ki tudja: hány ezer évvel ezelőtt — emberi kéz szélesítette ki és tette járhatóvá. Lehet, hogy kezdetben csak víz-

mosás volt, de aki rábukkant és föl akarta használni, mint rejteketat, keményen dolgozott rajta. Lépten-nyomon meglátszott a csákány, a feszítővas és a véső munkája, sőt itt-ott a robbantás kétségtelen jelei is mutatkoztak.

Ez egyelőre éppen elég volt a detektívnek; megfordult tehát és visszatért a vizalatti üreghez. Kézilámpását visszazárta a tokjába és fölakasztotta az övére, aztán teleszívta a tüdejét levegővel, lebukott a víz feléire és visszamászott a csatornán át a medencébe, amelynek vizéből prüsszkölve és zihálva bukott föl, — majdnem közvetlenül Margaret lábai előtt, aki halálra rémülten állt ott és kétségbeesetten csapta össze a kezait.

— Oh, mr Reeder — lihegte: — hol volt, az Isten szerelmére?... Tudja-e, hogy majd megőrültem a rémülettől! Hallottam a csobbanását, amint a vízbe ugrott s amikor idejöttem és láttam, hogy a medence üres, azt hittem, hogy... Oh, majd meghasadt a szívem!.. De hol volt hát, kérem?... Hol volt?!... Hiszen annyi ideig nem maradhatott víz alatt... az lehetetlen!

— Megengedi, hogy fölvegyem a felső kabátomat?... kérdezte mr Reeder szerényen és csak akkor folytatta, mikor állig begombolkozott: — Meggyőződtem róla — mondta ünnepélyesen —, hogy a fürdőmedence megéri-e azt a horribilis pénzt, amihe kerül.

Margaret csodálkozva nézett rá; a detektív könnyedén legyintett a kezével és tovább beszélt:

— Minden színházban, ahogy bizonyára ön is tudja, miss... izé... Margaret, szükséges, hogy legyenek úgynevezett vészkijáratok. Ma reggel én már két ilyen vészkijáratot láttam ebben a házban, de azt hiszem, hogy a legfontosabbat valamennyi közt eddig még nem találtam meg... Micsoda ember ez! Bizonyos, hogy az örülség határos a zsenialitással!

A lunchnél a többiektől egészen külön ült a detektív, aki, legalább látszólag, egyáltalában nem törődött

a vendégekkel. A két golfozó — Hothling ezredes és Dean esperes — már ott voltak és közös asztalnál ültek; miss Crewe ellenben, aki később jött és mosolyogva köszönt oda a detektívnek, nem messze tőle, vele szemközt ült le egy kis asztalhoz.

— Nyugtalan és ideges — állapította meg magában a detektív. — Már másodszor ejti ki kezéből a villát. Nemsokára fölkel és háttal fog ülni felém... Vajon milyen ürügyet vagy mentséget talál rá?

Miss Crewe nyilvánvalóan nem találta szükségesnek a mentegetőzést. Egyszerűen odaintette az egyik szobalányt, áttétette a tányérját és poharát az asztal másik felére és szó nélkül hátat fordított mr Reedernek, aki nagyon meg volt elégedve önmagával és ezzel a fordulattal.

Daver éppen akkor surrant be az ebédlőbe, amikor mr Reeder már az almát hámozta. Kezeit dörzsölve, mosolyogva köszöntötte a detektívet:

— Jó napot, mr Reeder. Kiheverte már a lidércnyomást? Ah, látom, hogy már tul van rajta. Vas idegek... Tiszta szivemből irigylem és bámulom. En ugyanis, megvallom: gyalázatosan gyáva vagyok s a tolvajnak már a pusztá gondolata is megrémít. Talán el se hiszi, hogy ma reggel összezörrentem az egyik szobalánnyal és még most is reszketek az izgalomtól! Önt nem hozza ki sodrából az ilyesmi? Látom: persze, hogy nem! Miss Belman mondta, hogy ma reggel megfürdött a medencében. Reményilem fölfrissítette a fürdő? Látom, hogy igen!

— Legyen szerencsém feketekávára, — invitálta a detektív udvariasan, de mr Daver mosolyogva köszönte meg a szíves meghívást:

— Ezer bocsánatot kérek, de nem lehet: nagyon-nagyon sok a dolgom. Ki se mondhatom, mennyire hálás vagyok miss Belmannek, amiért figyelmessé tett korunknak egyik legvonzóbb egyéniségére. Vonzó?... inkább mondhatnám, hogy félelmetes. De

micsoda ember! — csapta össze a kezét mr Daver, önkéntelenül is ismételve a detektív szavait. — Megpróbáltam kideríteni életének kezdő szakaszát... Nem, nem, köszönöm; nem ülök le: inkább állok, hiszen ugyanis mindjárt mennem kell. Tud ön valamit ennek a Flacknek az ifjukoráról? Nős ember volt talán?

Mr Reeder bólintott. Sejtelve se volt ugyan arról, hogy John Flack nős volt-e vagy sem, de úgy vélte, hogy nem árulhatja el ezt a tudatlanságát. Találomra rábólintott tehát, — nem is álmodva, hogy milyen hatása lesz Daverre ennek az egyszerű gesztusnak. Mert a sárgapofájú bohócnak valósággal leesett az álla és tátva maradt a szája.

— Meg-nő-sült? — dadogta, levegőért kapkodva. — Ki mondta meg önnek, hogy megnősült?... Hol és mikor nősült meg?

— Ez olyan kérdés — válaszolta mr Reeder ünnepléses komolysággal —, amelyről nem óhajtok nyilatkozni.

— Megnősült?! — ismételte Daver, izgatottan dörzsölve a feje bubját, de nem firtatta tovább a dolgot. Néhány banális megjegyzést kockáztatott az időről s aztán kibotorkált az ebédlőből.

Ebéd után mr Reeder betelepedett a hallba, látszólag elmerülve az illusztrált ujságokba, valójában pedig lesve az alkalmat, amelyről tudta, hogy előbb vagy utóbb kínálkozni fog. A cselédség ott sürgött-forgott a szemei előtt és most sorra vette őket. Az asztalnál szobalányok szolgáltak föl s ezek kis földszintes házakban laktak, a kastély-kertnek Silbury felé eső részében. A férfi-cselédek, beleértve a portást is, minden gyanu fölött álltak és semmi közük se lehetett a bandához. A portás kiszolgált őrmester volt: a melle tele katonai érdempénzekkel; a segédje butaképű parasztleány Silburyből: az egyetlen cseléd, aki nem a kastélyban, hanem a faluban lakott.

Se a férfi-, se a női cselédek nem sokat ígértek, mivel aligha tudhattak valamit. Az egyetlen, aki talán beszélhetett volna, ha akar: az a dühös szobalány volt, akit gyertyalópással gyanúsítottak. Ez volt mr Reeder egyetlen reménye, — bár attól tartott, hogy ha szoba áll is vele: a leány inkább csak a rajta esett sérelemről fog fecsegni.

Onnan, ahol ült, a detektív kiláthatott a kastély kertjébe. Három óra tájban az ezredes, az esperes és Olga Crewe kimentek a főkapun és gyalog indultak sétálni, nyilvánvalóan Siltbury felé. Mr Reeder most megnyomta a csengőt és nagy megelégedésére a főlháborodott szobalány jelentkezett. A detektív teát rendelt és odavetőleg jegyezte meg:

— Kellemes hely ez a kastély..

— Parancsára, uram, — bólintott a leány megvető hangon

— Ugy látom — folytatta mr Reeder, kitekintgetve az ablakon —, hogy a szolgálat nem terhes, a koszt jó, a vidék gyönyörű. Aki idejön, örömmel marad itt és nehéz szívvél távozik, ha mennie kell...

A leánynak nem egészen ez volt a véleménye.

— Az emeleten nem nehéz a szolgálat — mondta — és az ebédlőben sincsen sok dolog. De nagyon unalmas, csöndes élet ez. Mielőtt idejöttem, nagy fogadóban voltam. Most is olyan helyre kíváncsozom és, mennél hamarabb szabadulok innen, annál jobb lesz!

Tovább magyarázta aztán, hogy nem kevesli a fizetést se, de hiányzik neki valami — az „élet“ —, amit nem lehet megfizetni pénzzel.

— Halálra unja magát itt az ember! — jelentette ki elkeseredve.

Panaszkodott, hogy nincsen semmiféle szórakozás. A férfivendégeket általában jobban szereti, mert nem oly szeszélyesek és követelők, mint a nők.

— Miss Crewe — fakadt ki epésen — egymaga sokkal több dolgot ad, mint valamennyi férfivendég

együttvéve. Csupa szeszély: semmi se elég jó neki. Egyik szobát a másik után cseréli. Miért kell neki éppen most külön szoba? Miért nem lakhatik együtt a férjével?

— A fér... — Mr Reedernek torkán akadt a szó, annyira meglepte ez a kijelentés; de rögtön elnyomta álmélkodását és, közömbösséget színelve, kérdezte: — Talán nem férnek össze?

— Oh, a multban elég jól összefértek! — vonogatta vállát a leány. — Ha nem volnának megesküdve. még érteném a titkolózást, hogy el akarják hitetni, hogy semmi közük egymáshoz. Mert bujkálnak, mindegyik a maga szobájában, mintha idegnek lennének és alig ismernék egymást. Ha már megunták egymást, miért nem válnak el?... Mire való ez a porhintés a világ szemébe?

— És mióta tart ez az... izé .. porhintés? — érdeklődött mr Reeder.

— Talán tiz-tizenkét napja — mérgelődött a szobalány. — Pedig tudom, hogy megesküdtek, mert láttam a házasságlevelüket... Hat év óta házasok. Miss Crewe szekrényében van az irás...

A szobalány hirtelen meghökkenve hallgatott el és gyanakodva nézett a detektivre.

— El se kellett volna mondanom ezt önnek — szolt észbe kapva. — Nem akarok bajt csinálni senkinek és nem is haragszom rájuk, bár rosszabbul bánnak velem, mint a kutyával... Ezt a dolgot senkise tudja rajtam kívül. Én is csak véletlenül jöttem rá, mert két évig a szobalánya voltam.

— Hat éve, hogy férjhez ment? — csodálkozott mr Reeder.

Még mindig nem akarta hinni. De aztán hirtelen szembefordult a leánnyal és merően az arcába nézett:

— Akar keresni ötven fontot? — kérdezte. — Ennyit kap tőlem azonnal, ha csak egy pillanatra megmutatja azt a házasságlevelet.

A lány arca lángba borult; látszott rajta, hogy a kapzsiság és a gyanu erős harcot viv benne.

— Ön talán csak törbe akar csalni? — habozott agódva; majd hirtelen megrázta a fejét: — Nem akarok kellenetlenséget okozni neki.

— Nézze, én detektív vagyok — mondta most mr Reeder — és az Állami Anyakönyvi Hivatal megbizából vagyok itt, mert kétségeink vannak, hogy ez a házasság valóban érvényes-e. Én magam is átkutathatnám ennek a fiatal ladynek a szobáját, hogy megtaláljam a kérdéses okmányt, de én se akarok neki kellenetlenséget okozni, mert hátha mégis érvényes az a házasság. Éppen ezért gondoltam arra, hogy ön a segítségemre lehetne, ha nem utasítja vissza az ötven fontot...

A leány még mindig habozott, de végül azt mondta, hogy: — „majd meglátja“... Félóra múlva azonban visszajött a hallba azzal, hogy az okmány eltűnt. Megtalálta ugyan a borítékot, amelyben az okmány azelőtt volt, de ez a boríték most már üres...

Mr Reeder nem is kérdezte a vőlegény nevét, mert körülbelül bizonyos volt benne, hogy ismeri ezt a szerencsés embert. Annál inkább érdekelte a menyasszony apjának a neve s ezt meg is kérdezte:

— Nem emlékszik legalább arra, hogy a menyasszony apjának mi a neve és a foglalkozása?

— John Crewe, kereskedő — felelte a leány rögtön. — Az anyja neve pedig Hannah... Miss Crewe megesküdtetett a Bibliára, hogy soha senkinek nem árulom el, hogy ő már férjhez ment.

— Na és tudja ezt még valaki önön kívül? — kérdezte a detektív. — Ha jól emlékszem, az imént azt mondta, hogy senki?

A leány habozott.

— De még valaki tudja — mondta aztán: mrs Burton. Ő szintén tud mindent.

— Köszönöm, — mondta mr Reeder és, előszedvén a pénztárcáját, két fontot adott a leánynak. — Most még csak azt szeretném, ha meg tudná mondani: mi volt a férj foglalkozása?

A leány fölbiggyesztette az ajkát:

— Titkár... de, hogy miért hívják titkárnak: igazán nem tudom, hiszen, ahogy látni tetszik, ő az ur itten, mert minden az övé.

— Persze, persze, — bólintott mr Reeder és elbocsátotta a leányt. Azután taxiért telefonált Siltburybe.

— Kirándul, mr Reeder? — kérdezte tőle Margaret, amíg az előcsarnokban sétálgatott, a bérautóra várakozva.

— Néhány apróságot veszek emlékebe londoni barátaimnak — nevetett a detektív: — tudja, mennyire szoktak örülni az ismerősök minden csekélységnek, ami vidékről jön!

De nem Siltburybe ment a bérautón, hanem azon az uton kocsizott végig, mely párhuzamosan szaladt a tengerparttal és végül olyan süppedékes futóhomokba vitte, hogy alig lehetett kiszabadítani belőle az öreg taxit.

— Megmondtam, uram, hogy ez az út nem vezet sehová, — kesergett a soffőr, izzadt homlokát törülgetve.

— Hát akkor mi se megyünk tovább — vigasztalta mr Reeder és maga is nekifeküdt a rozoga kocsinak, melyet aztán kettesben ismét visszatoltak a járható utra.

— Siltburyt nem nagyon látogatják a londoni kirándulók — ahogy visszafelé menet a soffőr mesélte —, mert a tengerpart kövecses, a fürdőzők pedig a homokos strandot szeretik... Ámbár itt is vannak pompás homokos strandok, csak hogy nem lehet hozzájuk férni.

Letértek balkézre, a községi utra, mely a Siltbury-hez vezető országut felé kanyarodott és mr Reeder, aki

a soffőr mellett ült, negyedóra múlva a jobboldali sziklás domboldalra mutatott:

— Miféle barlangok azok? — kérdezte.

— Kőbánya volt itt valamikor — felelte a soffőr —, de már nem itt fejtik a követ. Sok ilyen barlang van erre. Ugy össze-vissza furták, robbantották az egész dombvidéket, hogy olyan, mint a méhkas. Egyik barlang a másikat éri benne, ezek aztán egymásba szaladnak, földalatti folyosók és üregek szelik egymást keresztül-kasul, úgy hogy el lehet tévedni bennük. Az öreg Kimpon fejtette itt a követ sok esztendőn át, de aztán belebukott. Van itt akkora barlang is, hogy negylovas kocsival be lehet hajtani a száján. Vagy husz évvel ezelőtt három gentleman ki akarta kutatni a barlangokat; be is mentek, de soha többé nem látta őket senki.

— És kié most ez a kőbánya? — kérdezte a detektív.

Nem nagyon érdekelte ugyan a dolog, de régi szokása volt, hogy amikor nagyon fontos és izgató problémán törte a fejét, mindig oda-odavetett valami frázist és, ha nem is törődött a feleletekkel, amelyekre nem is figyelt, az a haszna mégis megvolt, hogy az emberi hang — a beszéd muzsikája — zsongítólag hatott az idegeire. Ez a megszokás vezette most is, mikor megkérdezte, hogy kié a kőbánya.

— Mr Daveré — felelte a soffőr. — Mindjárt azután vette meg, hogy az a három gentleman elpusztult a barlangokban és kerítéssel zárta el a barlangok száját. Rögtön megláthatja, mihelyt odaérünk.

Szeliden emelkedő dombra kapaszkodott fel az autó. Mihelyt a tetejére értek, a soffőr lefelé mutatott az országútra, amelytől vagy kétszáz yardnyira hatalmas, sötét üreg látszott, de a száját egész szélességében és majdnem egész magasságában is, vastag deszkákból összerakott, erős kerítés zárta el.

— Még szöges drótháló is van a barlang szája előtt — magyarázta a soffőr. — És ez az egész darab föld, a

kőbányával együtt, le egészen a tengerig, mind mr Daveré. Azelőtt, körülbelül száz acre területen, gazdálkodott is és akkoriban szekerek, ekék, boronák meg más ilyen gazdasági gépek és szerszámok voltak a barlangban.

— És mikor hagyta abba a gazdálkodást? — kérdezte mr Reeder.

— Lehet vagy hat éve — felelte a soffőr és mr Reeder elégedetten bólintott: egyenesen ezt a feleletet várta. — Azelőtt gyakrabban láttam mr Davert — folytatta a soffőr. — Akkoriban ugyanis bérkocsis voltam és majdnem mindig én hordoztam őt. Nagyon szorgalmas ember volt. Ugy dolgozott, mint akármelyik béres, napkeltétől napszálltáig. Már kora hajnalban kint volt a farmon, délutánonként pedig berándult a városba és ott lőtött-futott, végezte a dolgát. És minden vonat érkezését személyesen várta a pályaudvaron. Mert akkoriban sokkal több volt ám a vendég a penzióban, mint most. Csak úgy hemzsegték itt: egyik a másiknak adta a kilincset. Sokszor maga mr Daver ment értük Londonba és ilyenkor csoportosan hozta a vendégeket. Miss Crewet, aki akkor még iskolába járt, mindig ő maga hozta és vitte, valahányszor jött vagy ment.

— E szerint ön jól ismeri miss Crewet?

— Oh, hogyne! — felelte a soffőr: — nagyon sokszor láttam, de beszélni nem igen beszélgettem vele. mert nagyon rátartós volt már kiskorában is.

A detektív kiszállt az autóból és fölgyalogolt a bekerített barlanghoz a keskeny uton, mely kanyarogva vezetett odáig. Az ut meszes kövekből épült műut volt és meglátszott rajta, hogy még mindig gondozzák, mert csak nemrég tölthették föl. Mr Reeder meg is említette ezt a soffőrnek, aki szintén tudott erről, sőt elmondta azt is, hogy mr Daver két öreg utkaparót tart, akiknek kötelességük, hogy állandóan jó karban tartsák az utat: — de, hogy miért, azt senkise tudja..

— És most hová megyünk innen, uram? — kérdezte a soffőr, mikor mr Reeder ismét beült a taxiba.

— Valami nyugodt helyre, ahonnan telefonálhatok — felelte a detektív.

A soffőr fecsegéséből és abból, amit tulajdon szemével látott, sok fontos adatot szűrte le a detektív. Mindenek előtt kétségtelen volt, hogy mr Daver sorsa jelentékenyen jobbra fordult az utolsó hat év alatt. A szorgalmas emberből, aki „versenyt dolgozott a béreseivel“, független gentleman lett, úgy hogy még a gazdálkodást is abbahagyta... Ez a dátum: „hat évvel ezelőtt“ megoldotta Larmes Keep titkát és mr Daver fölkapaszkodását az uborka-fára. Az örült Flack akkor került be a broadmoori fegyencek örültek-házába...

Mr Reeder hosszasan beszélgetett telefonon Simpson felügyelővel és részletesen közölt vele mindent. Mikor elvégezte a jelentést, Simpson mellékesen említette neki, hogy:

— Az aranyat még mindig nem küldték el Ausztráliába. Valami zavargás, sztrájk volt a dockban és ezért nem indíthatták el. Reménylem, nem gondolja, hogy ezt a zavargást is Flack szította, mert még nem tudta megfelelően előkészíteni a tervezett aranyrablást?

A detektív, akinek fejéből már ki is ment az egész arany-kombináció, óvatosan kitérő feleletet adott és visszament Larmes Keepre, ahová időközben már a többi vendégek is megjöttek. A hall portása újságolta neki, hogy holnapra nagyobb kiránduló csoportot várnak, de — mivel ugyanezt már tegnap is jelentette — mr Reeder nem igen vette komolyan a dolgot. Meg volt ugyan győződve, hogy a portás nem akarja félrevezetni, de semmi jelét nem látta az előkészületeknek és a kastélyban különben se igen volt hely nagyobb társaság elszállásolására.

Szeretett volna még néhány szót váltani azzal a szobalánnyal, akitől megvette miss Crewe házasságának titkát, — de sehol se látta. Óvatos tapogatózására

azt a feleletet kapta, hogy a leány még délután kilépett a szolgálatból és már el is utazott.

Mr Reeder fölment a szobájába és szorgalmasan tanulmányozta azt a két vaskos füzetet, amelyeket Londonból hozott magával. Hivatalos jelentések voltak ezek Flack bandájának viselt dolgairól. A „banda” szó talán nem is egészen helyén való a Flack esetében, mert ez a „vezér” mindig úgy válogatta össze a munkatársait, mint ahogy az impreszáriók szokták összetoborozni társulataikat: — külön-külön a legalkalmasabbakat, minden egyes művészi turnéra vagy vállalkozásra. A rendőrség egész sereg olyan embert ismert, akik időről-időre segédkeztek John Flacknek a különböző rablások elkövetésében. Néhányan börtönbe is kerültek — s a különös az volt, hogy amikor leülték büntetésüket, hiába igyekeztek ismét összeköttetésbe jutni a bőkezű és vakmerő vezérrel: a bandita hallani se akart többé róluk. Mások nyomtalanul eltűntek s ezekről az volt a hit, hogy álnéven élnek külföldön. még pedig kényelmes, gondtalan jólétben.

Reeder sorra vett minden egyes esetet és pontosan kijegyzett minden összeget, amit ez a zseniális rabló összeharácsolt husz esztendei garázdálkodása alatt. A végösszeg szédületes volt. Flack lázasan dolgozott és, bár bőkezűen fizette munkatársait, ő maga keveset költött. Valahol tehát rengeteg vagyona lehetett elrejtve. Rengeteg vagyona — még pedig aranyban, mert Flack csak aranyat rabolt. És ez a rejtekhely — legalább mr Reeder úgy vélte — nem is lehet nagyon messze innen..

De kiért dolgozott John Flack ily lázas erőfeszítéssel? — Milyen célból halmozta föl ezt a tömérdek aranyat? — Pusztán csak a fősvény ember kapzsisága dolgozott benne — vagy pedig az örült beteges rögeszméje hajtotta uj és uj tolvajlásokra, fantasztikus viziók felé? .

Flack mohósága közmondásos volt. Semmire volt neki elég. Alighogy kirabolta a Leadenhall-bankot, rá

egy hétre már — még pedig egészen ujonnan szervezett bandával — az utolsó fillérig kifosztotta a London Trust Syndicate pénztárát, oly sinán és zökkenő nélkül, hogy még a rendőrség is elálméklodott rajta: hiszen alig volt két napja a rablás kitervelésére és bandájának az összeállítására!

Mr Reeder elzárta a két füzetet és lement szobájából, hogy megkeresse Margaret Belmant. A döntő csapás rohamosan közeledett és lelki nyugalmának megőrzése szempontjából nagyon fontos volt, hogy a fiatal leány kívül legyen minden veszélyen és haladéktalanul utazzék el a kastélyból.

A lépcsőn lefelé menet találkozott mr Daverrel, aki éppen fölfelé jött és mr Reedernek pompás ötletet sugallt ez a véletlen találkozás.

— Éppen önt kerestem, mr Daver — mondta nyájasan: — szeretném megkérni egy nagy szivességre.

Daver ráncos arca boldog vigyorgásra torzult.

— Oh, kedves mr Reeder! — kiáltott föl lelkesedve: — Szivességet óhajt? Parancsoljon, kérem!

— Sokat gondolkoztam a tegnapi éjjeli eseten, — mondta mr Reeder.

— A tolvajt gondolja? — kérdezte Daver hirtelen.

— A tolvajt — bölintott mr Reeder. — Meg akarom táncoltatni ezt a tolakodó gazfickót, ha lehet. Szerencsére ujjlenyomatokat találtam az ajtóm külső tábláján. . .

Davernek az arca hirtelen elkomorodott.

— ...Csakhogy ezeket az ujjlenyomatokat meg kell rögzíteni — folytatta a detektív: — illetőleg le kell másolni, hogy megvizsgálhassuk és összehasonlíthassuk a Scotland Yardban őrzött lenyomatokkal. Ehhez pedig különböző műszerek szükségesek. amelyeket, sajnos, nem hoztam magammal. Arra szeretném hát kérni: nem küldhetne-e valakit Londonba, hogy lehozza nekem ezeket a műszereket?

— Hogyne, ezer örömmel! — felelte mr Daver készségesen, bár hangja meghazudtolta a szives készséget. — Egyik emberem...

— Én miss Belmanre gondoltam — vágott közbe a detektív. — Ő régi ismerősöm és, mint intelligens lady, bizonyára gondosan vigyáz is majd a nagyon finom és érzékeny műszerekre.

Daver szótlánul tűnődött néhány pillanatig.

— Nem jobb lenne, ha az én emberem... és az utolsó vonattal...

— Sokkal jobb, ha miss Belman megy — vágott közbe ismét a detektív: — vonattal mehetne és autón jöhetne vissza.

Daver gondolkozva vakargatta az állát. De a detektív megadta neki a kegyelemdőfést.

— Utóvégre azt is megtehetném — mondta —, hogy sürgönyzők Scotland Yardba: küldjenek le két embert a műszerekkel...

— Nem, nem — kapott észbe Daver hirtelen. — Hadd menjen csak miss Belman. Nincs ellene semmi kifogásom. Én magam mondom meg neki.

Mr Reeder megnézte az óráját:

— A legközelebbi vonat 8 óra 35 perckor megy és, azt hiszem, ez a legutolsó. Miss Belman tehát még ebédelhet is indulás előtt.

A detektív maga mondta meg az ujságot ebéd után miss Belmannek, akit nagyon meglepett a fordulat.

— Természetes, hogy elmegyek Londonba, ha őu kívánja — mondta. — De nem gondolja, mr Reeder, hogy más is elhozhatná önnek ezeket a műszereket? Nem jobb lenne, ha úgy küldetné le Londonból...

De, meglátván a detektív szemének furcsa kifejezését, hirtelen megállt és halk hangon kérdezte:

— Miért kívánja, hogy én...

— Megteszi ezt nekem, miss... izé .. miss Margaret, ha... izé... nagyon szépen kérem? — kérdezte mr Reeder alázatosan.

Odament a társalgó íróasztalához és gyorsan irt néhány sort, mialatt Margaret taxiért telefonált. Már sötétedett, mikor a zárt autó megállt a kastély főbejárata előtt és J. G. Reeder, aki lekisérté Margaretet, kinyitotta a kocsiját.

— Valaki már ül a kocsiban — sugta halkán: — ne ijedjen meg, kérem és ne sikoltson. Rendőrtiszt... ő kíséri önt Londonig.

— De miért... hogyan... dadogta Margaret.

— És ön Londonban marad ma éjjel — sugta tovább mr Reeder. -- Holnap reggelre én is ott leszek.. reménylem.

XII. FEJEZET

Mr Reeder a szobájában volt és szép rendesen kite-regette esti öltözékét a toilette-asztalra, azon tűnődve: — mily sok időpazarlásba kerül az a gyalró szokás, hogy külön kell felöltözni a vacsorához is!... Merengésből halk, alázatos kopogtatás rázta föl. Figyelmes füllel hallgatózva fordult arra — kezében a megviselt hajkefe — és nyájasan szólalt meg:

— Tessék, kérem!

Mr Daver dugta be kicsiny bohóc-fejét az alig kinyitott ajtórésen; csuparanc arcán bocsánatkérés és aggodalom tükröződött váltakozva.

— Zavarom talán? — kérdezte. — Igazán végtelenül sajnálom, hogy alkalmatlankodnom kell, de mivel miss Belman nincs kéznél: ugy-e, meg méltóztatik bocsátani?... Bizonyos vagyok benne, hogy igen.

— Kerüljön beljebb, kérem, mr Daver! — invitálta mr Reeder, aki maga volt a megtestesült udvariasság. — Éppen lefeküdni készültem. Nagyon fáradt vagyok. Tetszik tudni, ez az erős tengeri levegő.

Mr Daver arca szemmel láthatóan megnyult.

— Akkor, úgy látszik, hiába jöttem — mondta csalódottan. — Mert, kérem szépen — és besurrant a szobába, gondosan becsukva maga mögött az ajtót. mintha nagy és fontos titkot akarna közölni, amit senkinek se szabad meghallania: — három vendégem nagyon sze-

retne bridgezni és engem kértek meg, hogy kérdezzem meg önt: nem lenne-e hajlandó beülni negyediknek?

— Oh, hogyne: ezer örömmel! — vállalkozott mr Reeder udvarias készséggel. — Nem vagyok ugyan elsőrendű játékos, de ha az urak beérik velem, öt perc múlva ott leszek.

Mr Daver hajlongva hálálkodott és elégedetten dörzsölte a kezeit. Ahogy kiment és becsukta az ajtót, mr Reeder óvatosan ráfordította a kulcsot és pár pillanatig feszülten hallgatózott. Aztán kinyitotta egyik utitáskáját, hosszú kötélletrát vett ki belőle s a nyitott ablakon át ledobta a kertbe. a másik végét, pedig az ágy lábához kötözte. Lábujjhegyen ment vissza az ablakhoz és, kihajolva a sötét éjszakába, halkán leszólt a magasból... Pár másodperc múlva letről megrántották a kötélletrát, mire a detektív mind a két kezével megmarkolta és egész testével hátrahajolt, hogy tartani bírja a létrán fölfelé iparkodó ember súlyát.

A titokzatos éjjeli látogató nesztelenül ugrott be az ablakon, mire mr Reeder lassan fölhozta és ismét utitáskájába zárta a kötélletrát. Aztán odament a szoba másik végébe és fölnyitotta a falba épített tágas szekrény ajtaját.

— Ez nagyon jó kis fészek, Brill — mondta mosolyogva. — Sajnos, most vagy két óra hosszára magára kell hagynom önt, de reményilem, hogy távollétemben senki se fogja zavarni. A lámpát égve hagyom, így nem marad egészen sötétben.

— All right, sir! — felelte vigan a detektív, aki egyenesen a Scotland Yardból jött és bebujt a fali-szekrénybe.

Három perccel később mr Reeder már indult lefelé a lépcsőkön a bridge-pártira. A három játékos némán, látható izgalommal ült a hallban és várta a negyediket. Egyikük se szólt, de erősen összeszorított ajkuk, barázdált homlokuk és tágra nyílt szemük elárulta a nagy feszültséget, mely megülte mindhármuk agyát. Mere-

ven ültek az asztal körül, de egyszerre megelevenedtek, mintha villamos áram suhant volna át rajtuk. mihelyt mr Reeder a terembe lépett...

Szinte egyszerre szólaltak meg mind a hárman, — a negyedik személy felé fordulva, aki nem ült köztük, hanem az asztal végénél állt. Mrs Burton volt, a fonynyadt arcú, gyászos özvegy, aki, mint sötét árnyék olvadt bele a hall homályos háttérébe, mikor, a detektiv beléptekor, nesztelenül kiment a teremből. A két férfi tüntető udvariassággal állt föl az asztaltól és megköszönte mr Reedernek, hogy kisegíti őket „szíves közreműködésével”; aztán kisorsolták a partnereket és mr Reeder szembekerült a katonás külsejű Hothling ezredessel, míg balján a sápadt Olga Crewe ült, jobbján pedig a viharvert arcú, nagyon tiszteletre méltó Dean esperes.

— És milyen tétekben játszunk? — kérdezte mély hangján az ezredes, megpödörve hatalmas bajuszát, acélszürke szemeit merően bekapcsolva mr Reeder arcába.

— Azt gondolom, hogy kis alapon — felelte a detektiv szerényen: — tetszik tudni nem vagyok jó játékos...

— Six-penceben százát — ajánlotta mr Dean: — többet el se bírna a magamfajta szegény esperes.

— Se a magamfajta nyugdíjas veterán — dörmögte bólintva az ezredes; és six-pences alapon folyt a játék.

Két játszmat játszottak szinte halotti csöndben. A detektiv érezte a lázas izgalommal telített feszültséget, de semmivel se árulta el, hogy észrevette társainak belső lelki harcát. Az ezredes volt legidegesebb és kesernyésen mosolyogva mentegetőzött is, hogy — katonaviselt ember létére — ennyire kihozta sodrából a játék.

— Pedig a nóta is mondja: „katona élet, gyöngy-élet!” — jegyezte meg mr Reeder mosolyogva

Kétszer-háromszor észrevette, hogy Olga Crewe remekelő kezében táncolnak a kártyák, — csak az espe

res volt nyugodt: hidegvérrel, hibátlanul játszott és egyetlen arcizma sem árulta el, hogy nyugtalan.

A harmadik játszmában az ezredes hibát hibára halmozott és mr Reeder ennek folytán gyalázatosan elvesztette a partit. Mintha megunt volna a játékot, hátratolta székét az asztaltól és pathetikus hangon fölsóhajtott:

— Milyen furcsa is a világ!... Akárcsak a kártyajáték: olyan az élet is!

Akik jobban ismerték mr Reedert, tudták már, hogy a detektív akkor legveszedelmesebb, mikor fló-zófálni kezd. De három partnere az asztal körül csak ezt a köznapi üres frázist hallotta, nem is sejtve, hogy mi következik a banális előszó után.

— Vannak játékosok — morfondírozott mr Reeder. fölfelé révedezve a magas mennyezetre —, akik csak akkor boldogok, ha minden ász a kezükben van. Én viszont annak örülök, ha kezemben tarthatok minden filkót.

— Ön nagyon számító játékos, mr Reeder.

Ezt a megjegyzést Olga Crewe tette, de a hangja rekedt, a beszédje habozó volt, mintha nagy erőfeszítésbe került volna a megjegyzés.

— Egy-két játékhoz valóban értek — hagyta rá mr Reeder. — Részben talán azért, mert nagyon jó a memóriám: sobase felejttem el a filkókat...

Csönd lett. A célzás ezuttal sokkal világosabb volt, semhogy félre lehetett volna érteni.

— Amikor még fiatalabb voltam — folytatta mr Reeder, senkire se nézve — ismertem egy vörös filkót, aki nagyon csinos filkó volt és azzal kezdte... izé... a karrierjét, mint coeur-filkó, hogy bigámiát követett el, aztán megfordult, mint hamiskártyás, valamennyi játékbarlangban és végre belekeveredett a hírhedt denveri bankrablásba. Sok évig nem láttam ezután, de a cimborái egymás közt „ezredes“-nek hívják, mert

katonás külsejü, daliás gentleman és pompás társalgó is máskülönben...

Amig beszélt, rá se nézett az „ezredes“-re és így azt se láthatta, hogy ennek az arca hogyan sáppad el.

— Nem láttam, amióta bajuszt növesztett — mélázott tovább a detektív: — de azért bármikor megismer-ném acélszürke, szurós szemcíről s arról a mély seb-forradásról, melyet a tarkóján visel; valami szerencsét-len éjjeli verekedésnek az emléke ez. Mondják, hogy pompásan megtanulta a késdobást.. hajszálnyi pont-tossággal hajigálja célba a kést és Dél-Amerikában tanulta ezt a mesterséget: a coeur-filkó. akiből bicskás ezredes lett... izé!

Az ezredes úgy ült a helyén, mint a szobor: egyetlen arcizma se mozdult. bár egyébként halálsáppadt volt.

— Ugy hallom — folytatta mr Reeder és tekintete odarévedezett Olga Crewe arcára —, hogy ez a filkó oly magas társadalmi pozícióba könyökölte föl magát, hogy most már a legelőkelőbb szállodákban, pen-ziókban lakik és nem fél a rendőri razziáktól sem.

Meg se rebbent a leány sötét szeme, amint hidegen farkas-szemet nézett a detektívvél. Csak erősen össze-szorított, vérpiros ajkai vonaglottak meg, mielőtt erőlködve, vontatottan megszólalt:

— Mily érdekes dolgokat tud ön, mr Reeder! . Igaz, amit mr Daver mond, hogy ön összeköttetésben van a rendőrséggel?

— Oh, csak esetlegesen... nem közvetlenül.

— Ismer még más filkókat is, mr Reeder?

Az esperes kérdezte ezt, hideg, kimért hangon és a detektív széles mosolygással fordult feléje:

— Ismerem, például, a gyémántos filkót — mondta nyájasan. — Nagyon találó jelző ez, mert a gazdája öt évig hizott abból, hogy összevásárolta a lopott gyémántokat Dél Afrikában és utána öt évig aszott a fok-városi fegyház mocsártelepein. Így lett belőle kapás

filkő, sőt csákányos filkő, akit, ha jól emlékszem, kegyetlenül meg is vesszőztek, mikor egy izben orozva megtámadta a fegyőrt. Nem sokkal aztán, hogy kiszabadult, részt vett egy johannesburgi bankrablásban: de azt már nem tudom bizonyosan, hogy bekerült-e ezért a transwaali Pretoria-fegyházba vagy sikerült megszöknie. Arra azonban egész határozottan emlékszem, hogy, mint veszedelmes bankóhamisító, megfordult a kezem alatt is... Ejnye.. izé... mi is volt csak a neve?... Hm!

Elgondolkozva nézett az esperes arcába, aki bronzpofával állta a detektív fürkésző tekintetét.

— Igen... Gregory Dones! — bökte ki végre mr Reeder, elégedetten mosolyogva: — ez volt a neve... Gregory Dones! Most már jól emlékszem rá: a bal felső karján tetovált angyal van, mintha jelképezné a mély vallásos meggyőződést és az erény kultuszát, mely idővel az Anyaszentegyház szolgálóinak táborába vezérelte őt.

A nagyon tiszteletreméltó Dean esperes felkelt az asztaltól és kimarkolt egy csomó pénzt a zsebéből:

— A játszmat ugyan elvesztette ön, de azt hiszem, hogy pontokban mégis nyert — mondta. — Mivel tartozom önnek mr Reeder?

— Azt ön sohase fizetheti meg — rázta a fejét mr Reeder. — Hagyjuk ezt egyelőre, Gregory, mert ha lezárjuk a számadásunkat: higgye el, nem lesz benne öröme!

Az esperes vállat vont és gunyosan mosolyogva indult kifelé a teremből. Az ezredes is fölkelte és lomhán utána kullogott. A detektív a szeme sarkából figyelte őket és látta, amint eltűnnek a lépcsőházban.

— Valamennyi filkója... férfi mr Reeder? — kérdezte most Olga Crewe hirtelen.

— Legalább is reményilem, miss Crewe, — bólintott a detektív komolyan.

A leány kihívó daccal nézett rá.

— Szóval, engem nem ismer? — kérdezte nyersen. Majd szilaj szenvedéllyel csattant föl: — Bár ismerne, Isten engem!... Szeretném, ha engem is ismerne, mr Reeder!

Fölugrott és szinte futva menekült a hallból.

Mr Reeder is fölkelt és fürkészve tekintgetett jobbra-balra. A hall homályos hátterében, melyet még sötétebbé tettek a nehéz függönyök, melyek a kijárást takarták, mint elmosódó árnyék, jelent meg valaki, — mintha csak átsuhant volna egy szempillantás alatt.

— Mrs Burton — gondolta a detektív.

Ideje volt, hogy fölmenjen a szobájába. De alig lépett kettőt-hármat, hirtelen kialudt a hallban minden körte. Az ilyen válságos pillanatokban mr Reeder fürgébb volt, mint a mókus. Villámgyorsan megfordult, a legközelebbi falhoz szaladt és, hátát a falnak vetve, némán várakozott. Nemsokára hallotta mr Daver nyafogó hangját:

— Ki az ördög oltotta el a lámpákat?... Merre van ön, mr Reeder?

— Itt vagyok! — kiáltotta mr Reeder harsányan s egyidejűleg hirtelen leguggolt. Éppen idején, mert éles süvöltést, utána tompa ütést hallott — és, két arasszal a feje fölött, belevágódott valami a deszkaburkolatba.

Mr Reeder hörögve jajdult fel és gyorsan, nesztelenül mászott négykézláb mr Daver hangja irányában. Ez most ismét megszólalt:

— Mi volt ez?... Valami történt önnel, mr Reeder?

A detektív most már nem felelt, csak mászott, — egyre közelebb mászott arrafelé, ahol Daver állt. S aztán, amikor a villamoskörték épp oly hirtelen kigyultak, mint amily váratlanul kialudtak: mr Reeder szép nyugodtan talpra állt — közvetlenül Daver orra előtt és nyájasan belevigyorgott a rémült bohócporfába.

Daver hörögve tántorodott vissza, fehér fogai vacogva verődtek össze a borzalmas torz vicsorgatásban és kiülő, nagy szemei majd kiugrottak az üregükből.

Hápgva kapkodott levegőért, tátogva erőlködött megszólalni, de hang nem törhetett ki összeszorult torkából. Szemei révedezve jártak Reederről a faburkolatos falig — mintha félne, hogy Reeder is meglátja, amit ő: a falba furódott, hosszú, hegyes kést.

— Hadd gondolkozzam csak — szólalt meg a detektív, oly kedvesen mosolyogva, mintha csak jól sikerült tréfáról lenne szó. — Az ezredes mesterkedett, vagy talán a jeles és tiszteletreméltó esperes?

Átment a termen a falhoz és némi erőfeszítéssel kiráncigálta belőle a kést. Hosszu, széles, beretvaéles penge volt.

— Gyilkos fegyver, — bólogatott mr Reeder elismerően.

Most végre megjött a Daver hangja is.

— Gyilkos fegyver — visszhangozta rekedten. — Önt... akarták vele... Oh, mily szörnyűség, mr Reeder! — sopánkodott rémulten.

A detektív csüggedt arccal, szomoruan kérdezte:

— Az ön ötlete volt?

Daver nem tudott válaszolni. Félájultan roskadt bele az egyik karos-székbe és Reeder ott hagyta őt. Lassan fölment a szőnyeges lépcsőn az emeleti folyosóra. Jobb keze a kabátja zsebében volt és erősen markolta a lövésre kész, fölhúzott revolvert.

A szobája ajtaja előtt megállt, kulccsal kinyitotta és hirtelen belökte —, de nem lépett be rajta. Ágya fejénél a villamos lámpás éppen úgy égett, ahogy hagyta, mikor kártyázni lement. Most fölcsavarta a csillár lángjait is és csak ekkor lépett be.

Gyorsan becsukta, kulccsal is bezárta az ajtót és egyenesen a faliszekrényhez sietett.

— Kijöhet. Brill — mondta: — reménylem, senkise volt itt, amióta...

Semmi válasz. A detektív hirtelen fölrántotta a faliszekrény ajtaját és benézett rajta.

A szekrény üres volt!...

— All right! — hökkent meg mr Reeder: s ez a ki-törés azt jelentette, hogy éppen semmi sincs rendben.

Dulakodásnak nyoma se volt: a legparányibb jelei se mutatta, hogy Brill detektív nem önként, a maga jó-szántából jött ki a szekrényből és mászott ki. esetleg az ablakon, amely tárva-nyitva állt.

Mr Reeder lábujjhegyen osont a falhoz, ahol a csillár villamos csapja volt és eloltotta a lángokat, aztán végignyújtózott az ágyon és eloltotta az ágyfejnél égő lámpást is, pár pillanat múlva pedig hason csuszott az ablakig és óvatosan lesett ki rajta, hogy nem lát-e va-lamit?... De a csillagtalán éjszaka koromsötét volt és senkit, semmit nem látott. A kert csendes volt, mint a temető.

Az események kissé gyorsabban torlódtak, mint ő tervezte: — bár ennek jó részben ő maga volt az oka. Ő maga nyomta, szorította, kényszerítette védekezésre a Flack-bandát: s ezek most megmutatták, hogy... támadni is tudnak.

Mr Reeder éppen az utitáskáját akarta kinyitni, mikor halk koccanást hallott: mintha acél-acéllal csör-rent volna össze. Kivülről kulcsot dugtak a zárba s a detektív oldalt surranva, az ajtóra szögezte revolve-rét... Várta, hogy benyit valaki: de semmisse történt. Óvatosan közeledett az ajtóhoz és villamos zseblám-pája világánál csakhamar rájött, hogy mi történt. Kivülről kulcsot dugtak a zárba és elfordították, úgy hogy most belülről se kinyitni, se bezárni nem lehetett, mert a kivülről betolt kulcs tolla fogta a zárt.

— Csak annak örülök — gondolkozott mr Reeder, talán örömében hangosan —, hogy miss... izé... Mar-garet már uton van London felé!

Tünődve szorította össze ajkait. — Vajjon nem örülne-e ő is, ha szintén utban lehetne London felé?... Nem volt egészen bizonyos benne, de nem is akarta eldönteni.

Egy dologgal azonban meg volt elégedve: — A Flack-banda nem sok időt enged neki a cselekvésre... ezt a rövid időt tehát a lehető legjobban ki kell használnia.

Amennyire megítélhette, az utitáskáiban nem kórtársztak. Az egyiket fölnyitotta. kivette belőle a kötél-létrát, de félre dobta a földre. Ellenben hosszú, kemény kartonpapirból készült hengert vett elő, amellyel négy-kéz-láb mászott az ablakhoz. Térdelve és egészen az ablakfalhoz lapulva erősítette bele a papirhengert az egyik nagy kínai virágvázába, mely a széles ablakpárkányon állt. Jól belegyömöszölte s akkor gyufát gyújtva, de még mindig lebukva az ablakpárkány alá, fölnyult a gyufával a papirhenger tetejére. ahol kis kanóc állt ki belőle.

Eppen csak hogy le tudta rántani a kezét: mert ahogy a gyújtó a kanóchoz ért, ugyanabban a pillanatban fűtülve csapott be a szobába valami és éles csattanással vágódott bele a szoba faburkolatába. Durranás azonban nem hallatszott, — tehát légpisztollyal lőttek . és a golyók süvöltözve pattogtak, hullottak a szobába, mint a záporosó, — de a papirhenger már égett, sziporkázott, vakító lángja kirobbant és nappali fényt árasztott a kertre — s a tüzkéve, mely biborvörös, szikrákat hányva szökkent föl a magasba, mérföldekre látható volt a sötét éjszakában.

Futó lépések zürzavaros dobogása hallatszott a kertben, de mr Reeder nem mert kinézni az ablakon, bár tudta, hogy a segítség már jön. Ám, amikor a rendőrökkel megrakott teherautó robogva nyargalt a kastély elé — a vendégeknek már nyomuk se volt.

A szolgálakat nem számítva, mindössze ketten voltak csak Larmees Keepen, mikor a rendőrök megkezdték a kastély rendszeres átkutatását. Csak mr Daver és a buskomor mrs Burton maradtak ott... „Hothling ezredes“ és a tiszteletre méltó „Dean esperes“ oly nyomtalanul tűntek el, mintha a föld nyelte volna el őket.

Az óriástermetű Bill Gordon vallatóra fogta Davert.

— Itt van a Flack-banda főhadiszállása és ezt ön is tudja — kezdte szigoruan. — Figyelmeztetem a saját érdekében, hogy mentse tulajdon bőrét és tegyen őszinte vallomást.

— De én nem ismerem azt az embert! — nyavalygott mr Daver: — soha életemben nem is láttam!... Ennél szörnyűbb csapás nem ért még, amióta élek! Hát felelős lehetek én a vendégeimért és az ő tetteikért? Ön komoly és logikus ember? Persze, hogy az: látom!... Én nem tudtam, hogy kik voltak ezek a vendégek; és, hogyha valóban Flack cinkosai voltak is: nekem sejtelnem se volt erről. Tessék, kutassa át a kastélyt a padláستól a pincéig: és vigyen azonnal börtönbe, ha a legcsekélyebb gyanus dolgot találja is. Különösen is megkérem: nagyon megkérem erre... Hát nem őszinte és becsületes ajánlat ez?... Látom, hogy ön is így gondolkodik, persze!

Hiába volt itt minden faggatás: se Daver, se mrs Burton, se a szolgák, — szóval senkise tudott semmit, amiből meg lehetett volna állapítani az eltűnt vendégek személyazonosságát. Miss Crewe már hosszabb ideje minden évben öt-hat hónapot töltött a kastélyban, Siltbury rendőrkapitánya pedig, mikor telefonon megkérdezték, hivatalosan igazolta mr Daver állításait: hogy tudniillik Larmes Keep kastély már huszonöt év óta az ő tulajdona és hogy mr Daver kifogástalan gentleman, akinek a multja szeplőtelen. Rendben voltak a telekkönyvi okmányai is: és a hall hatalmas pénzszekrényében őrzött három doboz is tele volt mindenféle hivatalos aktával, amelyek mind igazolták mr Daver jóhiszemű ártatlanságát.

Bill Gordon komolyan tanácskozott mr Reederrel a hallban, forró feketekávé mellett, hajnali három órakor.

— Bizonyos — mérgelődött Bill Gordon —, hogy az

a két megszökött gazfickó, meg a Crewe-leány is, beletartoznak Flack John bandájába és valószínűleg ők készítették elő annak az örült rablónak a szökését is. De, hogy merre és hogyan tűntek el innen: azt csak a jó Isten tudja! hat emberem állt lesben az ut két felén, amióta bealkonyodott és mind a hat égre-földre esküdözik, hogy egyetlen teremtet lélek se távozott a kastélyból.

— És Brill se mondott semmit? — kérdezte mr Reeder, akinek most hirtelen eszébe jutott az eltűnt detektív.

— Brill? — hökkent meg Bill Gordon. — Hiszen ő neki itt kell lennie!... Hát nem ön rendelte az ablaka alá?

Mr Reeder csüggedten hajtotta le a fejét. Pár rövid szóval elmondta, hogy mi történt, aztán együtt fölmentek a 7-es számú szobába. A faliszekrényben nem volt a legcsekélyebb nyom se, amelyből az eltűnt detektív hollétére következtethettek volna. Végigkopogtatták a fal faburkolatát, de sehol se kongott tompán, mintha titkos folyosó rejlének mögötte, bár mr Reeder szerint ez nem volt lehetetlen, mivel a kastély még a „romantikus“ középkorban épült.

Két embert küldtek ki, hogy nyomozzák a kertben az eltűnt detektívet, Reeder és a „vastag“ Gordon pedig visszatértek a fekete-kávéhoz, a hallba.

— Az ön teóriája legnagyobb részében bevált — ismerte be Gordon: — csak Davernek a cinkossága nem sült ki.

— Pedig Daver mégis az — jelentette ki mr Reeder határozottan. — Nem ő hajigálja a késeket: de ő eszelte ki és rendezte a jelenetet. És miss Belmant is azért csábította ide...

— Hogy tusz legyen, akivel önt sakkban tartja! — vágott közbe a vastag Bill indulatosan és idegesen vakargatta a fejét. — Ez a pokoli gondolat is csak az örült Jack koponyájában születhetett meg. De miért

akarta még külön is agyonlőni önt? Miért nem érte be azzal, hogy hatalmában tartja miss Belmant Larnes Keepen?

Erre mr Reeder se talált magyarázatot hamarjában. De egyelőre nem is keresett: — hiszen örültem volt dolga, akinek minden ötletét és cselekedetét beteges szeszély sugallta... Hogyan is lehetett józan logikát várni John Flacktól?

Tünődve simitotta hátra gyér haját és tétován mondta:

— Rejtélyes, izgató dolgok ezek, amiket nem lehet magyarázni. Azt hiszem, jobb lesz, ha lefekszem...

Mélyen és nyugodtan aludt — hiszen ágya fejénél a Scotland Yard egyik detektívje virrasztott —, mikor a vastag Bill, mint a bomba, bömbölve rohant be a szobába:

— Keljen föl, Reeder!...

— Nos, mi baj? — kérdezte a detektív, fölülve ágyában.

— Hogy mi a baj? — üvöltötte Bill Gordon. — Hogy az arannyal megrakott páncél-autó ma hajnalban öt órakor elindult az Angol Banktól Tilburybe és azóta nyoma veszett!

XIII. FEJEZET

Az történt, hogy az Angol Bank igazgatósága az utolsó pillanatban elhatározta, hogy mégis elindítja Ausztráliába az aranyküldeményt. Az első szállitmány 53.000 angol font volt, amelyet napszálltakor indítottak el, külön páncél-autón, melyet a woolwichi arzenálból kértek kölcsön, ahogy ezt a nemzeti bank minden ilyen alkalommal szokta.

A páncél-autót nyolc, állig fölfegyverzett detektív kísérte és a katonai soffőr is föl volt fegyverezve. A nagy lóerejű Lassavar-autó éjjélután két órakor érkezett vissza Londonba és a bank udvarában rakták föl rá, teljes hivatalos ellenőrzés mellett, a második aranyszállitmányt, amely már 73.000 font sterling volt. Azután, mikor a jól beszögezett, megpántolt és leölmozott ládák már mind bent voltak a páncél-autó belsejében, fölszállt az autóra a Scotland Yardnak nyolc válogatott, kipróbált detektívje és a kocsi kigördült a bank udvaráról.

A nyolc detektív mindegyikét személyesen ismerte a Scotland Yardnak az a főtisztje, akire az aranyszállítás szervezése volt bízva és ő vizsgálta meg mindegyiknek a revolverét is, hogy kifogástalanul működik-e?... Aztán a páncél-autó végigment a Commercial Roadon, ahol a negyednek detektív-főfelügyelője még látta és további útján találkozott vele az a kerék-

páros őrzőjárat is, mely a Ripple- és a Barking-utak keresztezésénél teljesített szolgálatot.

Az országut pár száz yardnyira Rainham falutól vezet Tilburyba és ezen a ponton — alig pár mérföldnyire Tilburytól — tűnt el a páncélos autó. Két motor-kerékpáros rendőr, akik telefonértesítést kaptak Ripple Roadról, hogy az autó már áthaladt ezen a ponton, felsőbb utasításra az aranyszállítmány elé sietett; de, mivel az autóval nem találkoztak és hiába is vártak rá: nyugtalan aggodalmukban telefonáltak Tilburybe.

Csendes, nyugodt idő volt, az éjszakai köd ráfeküdt az egész vidékre, megtöltve a völgyeket és az utszakasznak különösen azokat a mélyebben fekvő részeit, melyek a folyóhoz közelebb estek. Reggeli nyolc óra tájban azonban a délkeleti szél kezdte szétszórni ezt a ködöt, amely csaknem teljesen eltisztult, mikor a Tilburyból elindult nyomozó-osztag rábukkant a tragédia első bizonyosságára. De ez a bizonyíték épp oly titokzatos és érthetetlen volt, mint magának az aranyszállító autónak az eltűnése.

Rozzant Ford-kocsi állt az uton, félig keresztbe fordulva és féloldalt belefárolva az utszéli árokba. Ugy látszik, hogy a ködben félresiklott, de csodás véletlen folytán nem rohant bele a távirópóznába. Se föl nem fordult, se meg nem sérült, — de a vezetője, aki még most is két kézzel fogta a volánt, már halott volt. A rögtön megejtett orvosi vizsgálat semmiféle sérülést nem talált az emberen, akiről kiderült, hogy rainhami farmer. Az arcáról és egyéb külső jelekből ítélve, úgy látszott, mint hogyha hirtelen szélütés érte volna, utjában hazafelé.

Közvetlenül a Ford-autó mögött az ut hirtelen lejtősödik és mély bevágásba ér, magas föld-partok közepén. Ennek az utszakasznak Coles-völgy a neve és legmélyebb pontja fölött gyalogjáró fahíd hidalja át és köti össze annak a farmnak két felét, amelyet az országut átszel.

A Lalott farmert és autóját már elvontatták, mikor Reeder és Simpson odaérkeztek. Az aranyszállító autóról még mindig nem volt semmi hír, de a környékbeli rendőrség, amely nyomon követte a páncél-autó kerékvágását, két fölfedezésre jutott. Ugy látszott, hogy az autóról, miközben áthaladt a mély bevágáson, első kerekeivel nekiment az út magas partjának, mert a sárga agyagban nagy, hosszukás hasadék volt, amit nyilvánvalóan az autóról szántott bele.

— A páncél-autó alighanem ki akart térni a Ford-kocsi elől — vélte Simpson — és azért ment neki a partnak. Itt vannak a keréknyomok és látni való, hogyan csuszta félre a kerekek a heves fékezés folytán. Valószínű, hogy a farmer már nem is élt akkor.

— Megállapították a páncél-autó nyomait, hogy innen merre és meddig mennek? — kérdezte Reeder.

Simpson bólintott és odaintette az essexi rendőr őrmestert, aki föl is rajzolta az autóról utirányát a térképre.

— Ugy látszik, hogy északnak fordultak, Becontree felé — mondta az őrmester. — Az egyik becontreei rendőr jelentette is, hogy látott egy hatalmas teherautót kibukkanni a ködből. Ez is hadi-autó volt, de ponyva fődte és London felé ment. Katona-szöfőr vezette.

Mr Reeder éppen cigarettára gyújtott és komoly figyelemmel nézte a kezében tartott viasz-gyújtót.

— Ez igazán érdekes! — mondta és ledobta a gyújtót, amely nyomban elaludt, mihelyt a földre esett.

Es most különös dolog történt. Mr Reeder, kissé meggörnyedve, gyufát gyufa után gyújtott meg és figyelmesen vizsgálta, hogyan alszik el egyik a másik után...

— Nem elég világos a nappal, mr Reeder? — kérdezte Simpson ingerülten.

A detektiv fölegyenesedett és elmosolyodott. De ez csak egy pillanatig tartott: a következő percben már

mélységes, szinte szomorú komolyság tükröződött az arcán.

— Szegény ember! — sóhajtott sajnálkozva. — Szegény ember!

— Kiről beszél? — kérdezte Simpson meghökkenve.

De Mr Reeder nem felelt erre, ellenben fölmutatott a magas partra, ahol egy rozsdás, régi típusú öntözőkocsi állt, aminőt még ma is használnak itt-ott egyes angol községek. Aztán szótlánul fölmászott a partra, gondosan megnézegette az öntöző-kocsinak minden részét, szorgalmasan gyűjtögetve a viasz-gyűjtőket.

— Üres? — kérdezte Simpson.

— Azt hiszem, az, — felelte Reeder, aki éppen az ütött-kopott vászon-harisnyát vizsgálta, mely a vas vizeztartóból nyult ki és csaknem az utig leért.

A detektív lassan mászott le a partról az utra és csüggedt szomorú hangon kérdezte:

— Gondolt-e már arra, Simpson: mily könnyű elleplezni, megváltoztatni a katonai páncél-autó jellegét?... Elég ráborítani egy ponyvát, ahogy az őrmester mondtta: és mehet vissza Londonba!

— Azt hiszi, hogy ez volt az arany szállító autó?

— Bizonyos vagyok benne, — bólintott Mr Reeder.

— És... hol támadták meg? — kérdezte Simpson hitetlenül.

Mr Reeder odamutatott a partra, ahol a páncél-autó nagy darabot lehasított az agyagos partból:

— Ott! — mondta egyszerűen, de Simpson bosszusan megrándította a vállát.

— Lári-fári! — tört ki ingerülten. — Senkise hallott lövöldözést: már pedig csak nem akarja elhitetni velem, hogy az embereink kényre-kegyre megadták magukat?... Ötször annyi támadóval is elbántak volna: és semmiféle jelentés sincs arról, hogy idegenek jártak volna erre ma éjjel!

— Mégis itt támadták meg és foglalták el az autót — felelte mr Reeder nyugodtan. — Azt hiszem, legokosabb lesz, ha utána nézünk annak a ponyvás autónak... Kérjünk meg a becontreei rendőrt és kérjünk tőle tüzetes leírást az autóról.

Negyedóra mulva már ott voltak a kis essexi községben és részletesen kikérdezték a rendőrt, aki a ponyvás autót látta.

— Pár perccel előbb ment arra, mint a szolgálati ideje letelt — jelentette a rendőr. — A köd nagyon sűrű volt s ő már jóval előbb hallotta a motor berregését, mint az autót látta. Jellegzetes hadi teherautó volt, amennyire a ködben megjegyezhetette: az autó szürke volt, nagy fekete ponyva borította, ezen hatalmas két fehér betű: „W. D.” („War Department”, azaz „Hadi Szer-tár”) s az oldalán nagy fehér nyíl: a kormány jele. Az autót katona vezette és mellette ült a társa: szintén katona. Mivel a ponyva le volt kötözve, nem láthatta, hogy mi van az autóban. Mikor az autó elment mellette, a katona üdvözlést intett feléje a kezével: s ő nem is törődött a dologgal mindaddig, míg csak híre nem futott az aranyrablásnak.

— Mit gondol — kérdezte most Reeder: — meg volt terhelve az autó?

— Minden esetre, uram, mert nagyon lassan, döcögve ment — felelte a rendőr. — Sok ilyen katonai teherautó jár erre, Shoeburyness felől.

Simpson rögtön telefonált a barkingi rendőrállomásra, ahol szintén látták ugyanezt a katonai autót. De ott se vetettek rá ügyet, mert a dockok környékén gyakran megfordulnak az ilyen kocsik. Ugyanezt az autót vagy — hozzá hasonlót — láttak befutni a Black-wall-alagutba is: de már a greenwichi rendőrség, a Themse déli partján, nem emlékezett rá, úgy hogy innentől kezdve teljesen nyoma veszett az autónak.

— Azt hiszem, hogy csak üres árnyékot kergetünk — vélte Simpson. — Ha az ön teóriája helyes, Reeder...

eh, de nem lehet helyes! El se képzelhető, hogy oly hirtelen, váratlanul és észrevétlenül lephették meg az embereinket, hogy azok még csak rá se lőhettek volna a támadókra. Lövést pedig sehol, senki se hallott!

— Nem is volt lövöldözés — rázta a fejét mr Reeder csöndesen.

— Akkor hát hova lettek az embereink? — kérdezte Simpson dühösen.

— Meghaltak, — felelte mr Reeder csöndesen.

Csak Scotland Yardban, a nagy Ötös Tanács előtt fejtette ki mr Reeder a teóriáját, melyet még a bűntettekkel szemben ugyancsak megedzett férfiak is megborzadva hallgattak.

— Flack zseniális vegyész — magyarázta mr Reeder: — ezt már több ízben és nyomatékkal hangsúlyoztam. Ahol az országut a mély bevágáshoz ér, fönt a parton: ezt mr Simpson is látta: egy régimódi öntözőkocsi állt. A nyomozás kiderítette, hogy ez az öntözőkocsi sohase volt azé a farmeré, akinek a földjén áll. A kocsi viztartójába, amely vastag öntött vas, nagyon könnyű beszivattyuzni és négy-öt atmoszféra nyomással összepréselni rengeteg mennyiségű mérges gázt, amelyet tetszés szerint lehet aztán kibocsátani a viztartó aljából kivezető vászon-harisnyán. Ha ez a gáz nehezebb, mint a levegő — és ilyen gyilkos gáz a széndioxidon kívül is sok van —, akkor, az olyan szélcsöndes időben, aminő a mai éjszaka is volt, egész szépen és kényelmesen meg lehet vele tölteni azt a mély bevágású utszakaszt, ahol a halott farmert találtuk a Ford-kocsin...

— Ugy jöttem rá erre — folytatta mr Reeder —, hogy amikor cigarettára gyújtottam, a viasz-gyújtó, amely pedig rendesen végig elég rögtön elaludt, mintha elfujták volna, mielőtt lecsett a földre. Ekkor kipróbáltam a teóriámat és egymásután gyújtogattam a gyújtókat, amelyek azonban, mielőtt 6—8 centiméternyire voltak csak a földtől, nyomban elaludtak. A

gyilkos gázt tehát, mivel nehezebb volt, mint a levegő, még a szél se tudta teljesen kifujni a bevágás mélyebb részeiből.

— Ön szerint tehát... — szólt közbe a vastag Gordon.

— A katasztrófa így történhetett — magyarázta mr Reeder. — A rainhami farmer, aki kora hajnalban indulhatott Ford-kocsiján a város felé, mikor lefutott a mély bevágásba, rögtön elvesztette az eszméletét. A kocsija még futhatott vagy 20–30 yardnyira, de mivel a farmer már nem kormányozhatta, belefarolt az árokba és ott, féloldalt fordulva, megrekedt. A páncél-autó, amely a városból jövet éppen szemközt szaladt a keresztben álló autóval, a nagy köd miatt csak az utolsó pillanatban vette észre az akadályt. Hogy kikerülje, hirtelen oldalt kanyarodott, de ekkor már szintén belekerült a mérges gáz zónájába, úgy hogy a sofőr elvesztette az eszméletét és nem bírta egyenesre fordítani a kormányt. Az autó tehát nekiment a partnak és ez az egy-két perc untig elég volt arra, hogy a sofőr és detektívek mind megfulladjanak. Flack és a cinkosai pedig gázálarcban leszaladtak a partról, beültek az autóba, megfordították s ahogy kijutottak a mély bevágásból, ponyvával lekötözték az autót és visszafelé indultak vele... Most már csak azt kell kinyomozni, hogy hová mentek.

Csönd lett. Az Ötös Tanács tagjai némán meredtek egymásra és egyik se merte megtörni a nyomasztó csendet. Végre mr Reeder fölkel és fáradtan kinyújtózkodva szólalt meg:

— Azt hiszem, most meglátogatom miss Belmont, hogy megnyugtassam... Melyik fogadóba szállásolta el őt, mr Simpson?

— Miss Belmont? — csodálkozott Simpson. — De hiszen én nem is láttam miss Belmont!

XIV. FEJEZET

Margaret Belman kóválygó fejjel ült be a kocsiba, mely Larmes Keep rácsos kapuja előtt várt reá. Az ajtó rögtön becsapódott és a kocsi elindult. A leány megpillantotta a férfit, aki már bent ült; a sarokba húzódva, néma mosolygással köszöntötte és csak akkor szólalt meg, mikor a kocsi már némi távolságban járt a kastélytól.

— Gray a nevem — mondta. — Mr Reedernek nem volt rá alkalmja, hogy bemutasson. Gray őrmester vagyok.

— Mit jelent ez a dolog, mr Gray? — kérdezte Margaret. — Miféle műszer az, amit le kell hoznom...

Gray zavartan köhögött. Ő nem tud semmiféle műszerről. Mr Reeder neki csak azt az utasítást adta, hogy ültesse be miss Belmant abba az autóba, mely a domb tulsó felén várakozik.

— Mr Reeder azt óhajtja, hogy ön autón menjen Londonba — magyarázta Gray. — Nem tetszett látni valahol Brillt?

— Brill? — kérdezte Margaret tünődve. — Kicsoda ez a Brill?

Gray megmagyarázta: Két detektív volt kirendelve őrségnek a kertbe; az egyik ő volt, a másik pedig Brill.

— De hát mi történt? — kérdezte Margaret aggódva. — Talán valami baj van Larmes Keepen?

Voltaképpen nem is volt rá szüksége, hogy ezt megkérdezze. Abból a tekintetből, amellyel mr Reeder elbucsuzott tőle, kiolvashatta, hogy nagy baj van készlőben.

— Én bizony nem tudom, miss — köntőrfalazott Gray. — Csak annyit tudok, hogy a detektiv-főfelügyelő idelent van tizenkét emberrel és ez nagy dolgot jelent. Azt hiszem, mr Reeder ezért is óhajtotta, hogy ön ne legyen itt.

Margaret nemcsak „hitte“, hanem most már egész bizonyosan „tudta“ is ezt és a szíve nyugtalanul, szorongva dobogott.

— Mi volt hát a Larmes Keep kastély rejtélye? Összefüggésben volt-e Ravini eltűnésével?... Margaret igyekezett nyugodtan és logikusan gondolkozni, de az események oly össze-visszaságban kavargtak a fejében, hogy képtelen volt erre.

A kocsist most hirtelen megállt a domb alján és Gray kiugrott belőle. Nem messzire látta az autót két reflektorát; maga a kocsi kissé oldalt állt az országuton.

— Önnél van a levél, miss Belman? — kérdezte Gray. — Az autót egyenesen a Scotland Yardba viszi. ahol mr Simpson visel majd gondot önre.

Elkísérte Margaretet a kocsihoz, kinyitotta az ajtaját és állva maradt az országuton, míg az autót lámpásai eltűntek az út kanyarulata mögött.

Kényelmes, tágas kocsi volt és Margaret hátradőlt egyik sarkában, lábaira terítette a pokrócot: elhelyezkedett a két órás utra. Mivel a levegő kissé fűledt volt, le akarta bocsátani az ablakot; próbálta az egyiket, aztán a másikat, — de sehogyse sikerült. Csak most vette észre, hogy az ablakokon nincs üveg, csak zsalu, ezek pedig szilárdan be vannak szögezve. Most fölsziszszent: valami megszúrta a kezét... Éles fa-szilánk volt s ahogy kitapogathatta, látta, hogy keresztbe szögelt lécz volt, mely a zsallat az ajtóhoz rögzítette. Most már nyugtalanul kereste az ajtó kilincsét, — de seholse

lelte. Végigtapogatta mind a két ajtót: — egyiken se volt belülről kilincs!

Izgatott mozgolódását észrevette a sofőr is, aki most félretolta az üveglemezt és nyersen bekiáltott a nyíláson:

— Üljön a helyén nyugodtan, hallja! Ez nem Reeder autója. Az ő kocsiját hazaküldtem.

Gunyos vigyorgásba csuklott a durva hang, úgy hogy Margaret vére megfagyott tőle.

— Maga most velem jön! — rikácsolta a sofőr. — Nem tudja még, ki vagyok?... Reeder már tudja! Őt akartam lefülelni ma éjjel. De egyelőre jó lesz maga is, kedvesem.

Visszatolta az üveglemezt, letért az országutról és valami döcögős dülönton hajtott tovább. — Nyilván kerülni akarja a forgalmasabb utvonalat — gondolta Margaret, aki most óvatosabb lett és nesztelenül végigtapogatta a kocsi belsejét! Fődeles autó volt, lebecsátható fődéllel és bőrháttal.

— Ha késem volna... — gondolta Margaret.

Hirtelen eszébe jutott a mentőötlet... Gyorsan fölállt és kitapogatta a vasráját, amelyre ki volt feszítve a kocsi fődele. Minden erejét összeszedve, fölfelé nyomta ezt a ráját, ahol a csuklója volt s amikor érezte, hogy enged, lassan, óvatosan, eresztette le hátrafelé, hogy a sofőr észre ne vegye. A szíve lázasan kalimpált, mikor a résen át arcába csapott a hűvös esti levegő és most már diadalmas, ujjongó örömmel eresztette egészen hátra az autó födelét.

A kocsi nyitva volt és ez volt a szabadulás útja. Sietnie kellett, míg a sofőr észre nem vesz valamit. Az autó gyorsan ment: óránként körülbelül harminc angol mértföldet szaladt, — de Margaretnek meg kellett kockáztatnia az ugrást. Fölmászott a lebecsátott fődélre, erősen megkapaszkodott mindkét kezével a szélébe és — eleresztette magát...

Fölbukfencezett és kétszer is megfordult a porban, de — csodás módon — néhány apró karcolás árán szabadult. Rögtön talpra ugrott és, minden izében remegve, szétnézett, hogy merre meneküljön?... Baloldalt magas kerítés zárta el az utat, jobbra ellenben csak alacsony sövénykerítés volt és Margaret éppen átmászott rajta, mikor hallotta, hogy az autó hirtelen fékez és megáll.

Ekkor ő már tul volt a sövényen és lélekszakadva szaladt, — azt se nézve, hogy merre fut. Nem szántóföld volt, amerre menekült, inkább elhanyagolt közlegelő, buckás föld, melyen itt-ott szerb-tövisbokrok, kutyatej és egyéb giz-gaz burjánzott a zsombékos talajon. Ugy rémlett neki, hogy valaki kiabál utána: — de ő ügyet se vetett rá, csak futott előre a vak sötétben.

A tenger nem lehetett nagyon messze: érezni lehetett a párás, sós levegőt. Ahogy Margaret meg-megállt egy-egy pillanatra, hogy lélekzetet vegyen, hallotta is a habok morajló zúgását, ahogy a tengerár csapdosta a parti szirteket. De a szíve oly rémesen zakatolt, hogy szinte minden más neszt elfojtott.

— Merre van?!... Jöjjön vissza, maga őrült! — rikácsolta mögötte a soffőr.

A hang nem volt messze tőle és Margaret, ahogy hátranézett, alig husz-huszonöt yardnyira látott feléje közeledni valami sötét árnyékot. Föl akart sikoltani rémületében, de még idejében elfojtotta a hangját és ösztönszerűen lebukott egy magasabb bokor mögé. De rögtön elállt a szíverése, mert a sötét alak kezében fény villant föl... a villamos zseblámpás sárgás világa kutatva söpörte végig a sötét bokrokat.

Margaret látta, hogy üldözője rögtön fölfedezi a buvóhelyét. Fölugrott tehát és vaktában rohant előre, hol jobbra, hol balra fordulva, abban a reményben, hogy így az üldözője elveszti talán a nyomát. Néhány percig nyorgalt így, őrült sebességgel, amikor hirtelen lejtősödni kezdett lábai alatt a talaj, — ami szinte

megkétszerezte futásának a sebességét. Eppen idején, mert az üldözője már észrevette és örült ugrásokkal, rikácsolva, dühös szitkokkal eredt a nyomába. Még egy perc és már utoléri!...

Erejének végső megfeszítésével, szilaj szökéssel ugrott előre a leány — és lábai alól eltűnt a föld! Mielőtt megérthette volna, hogy mi történt, már hanyat-homlok zuhant lefelé. Most nekivágódott valami bokornak, össze-vissza szurkálta magát s az ütés fájdalmától majdnem elájult. Meredek lejtőn gurult lefelé, görcsösen kapkodott maga körül, megfogózni igyekezvén a bokrokban, fücsomókban és kövekben, amelyek útjába akadtak, — de hiába... s amikor már, elvesztvén minden reményét, nem is törődött többé semmivel, reáhemperedett egy lapos sziklasíkra, amelynek egészen a pereméig csuszott, úgy hogy egyik lába már lelógott a semmibe — kétszáz lábnyi mélység fölött!

Szerencsére koromsötét volt és Margaret Belman nem is sejtette, mily közel járt a halálhoz!

Mikor virradatkor szétnézett, iszonyodva borzadt össze. Alatta hullámozott a tenger s a sziklafal aljától keskeny strand választotta el a vizet. A kis öbölben nyoma se volt emberi lakásnak vagy életnek, ami nem is volt különös, mert az öböl csakis a tenger felől volt megközelíthető. Valahol észak felé, de túl a sziklás dombokon, kellett lennie Siltburynek, — vélte Margaret. Alatta, mint merőleges fal, meredezett a szédületes szikla, fölötte a meredek lejtő, amelyen idáig gurult — s amelyre, úgy remélte, ismét fölkapaszkodhatik.

És közben elvesztette egyik cipőjét, de rövid keresés után szerencsésen megtalálta. — oly közel a szikla-plató széléhez, hogy szédülten borzadt össze, mikor lehajolt érte, hogy fölvegye.

A szikla-plató körülbelül ötven yard hosszú volt, félhold alakban állt ki a lejtőből és csaknem egész felületét vadszőlő-bokrok borították. Tucatszámra voltak benne madárfészkek, amiből Margaret azt következ-

tette, hogy ezt a helyet a legmerészebb sziklamászók se látogatták.

— Milyen messze lehet Larmes Keeptől? — tündött magában. De csakhamar megrezzenve ocsudott föl ebből a meddő töprengésből. — Mi köze lehet már neki Larmes Keephez?... Sokkal fontosabb probléma volt ennél, hogy az éhenhalás veszedelme fenyegetil

Legelső feladata az volt, hogy megszabaduljon erről a platóról. Megvolt ugyan a szabadulásra az az eshetősége, hogy észreveszik a tenger felől: de ez nagyon is kétséges volt. Az a kevés kiránduló, aki vitorlázni járt Siltburyből, sohase lavirozott nyugat felé; a halászbárkák pedig mindig délnek vitorláztak. Hasra feküdve, egészen a plató széléig csuszott és onnan vizsgálta a lejtőt, — hátha talál járható utat, lefelé a tengerig: de hiába kémlelődött!... közben nagyon éhes lett és sorra vizsgálta a madárfészkeket, — de egyetlen egyben sem talált tojást.

Nem tehetett mást, mint hogy tüzetesen átkutatja az egész platót. Nyugat felé teljesen reménytelen volt a kilátás, de a keleti oldalon sűrű bokrok fődtek a kevésbbé meredek lejtőt, mely ismét szikla-platóban végződött. — Ez azonban már keskenyebb volt, mint az, amelyiken most állt.

Lesiklani ezen a lejtőn nem volt nehéz föladat: sokkal nehezebbnek látszott megállni majd lesiklás közben, hogy keresztül ne bukják a platón. Végtelen fáradtsággal letört két vastag törpe-fűzbotot, hogy ezeknek segítségével lehetőleg csökkentse majd lesiklásának sebességét s aztán, hanyatt fekve, a lábaival előre, kezdett lecsuszni...

Ahol a lejtő felülete homokos és agyagos volt, vagy bokrok voltak rajta, amelyekben megkapaszkodhatott, szépen ment is ez a csuszkálás; de közben voltak olyan részletek is, ahol csak pusztá, sima szikla volt, mert a szél és eső lemosta róla a homokot s ezeken a helyeken

nem segítettek a botok se, — úgy hogy Margaret veszedelmes gyorsasággal siklott rajtuk lefelé.

Egyszerre aztán iszonyodva vette észre, hogy eltért eredeti irányától és, akárhogyan erőlködik is, a lejtő egyre balra viszi a platótól. Hiába feszítette meg minden erejét: nem birt visszatérni jobb felé! Erre felé már nem igen voltak bokrok, ellenben meglátszottak a nyomaival valami földcsuszamlásnak, ami nemrég történhetett és lehet, hogy lenyulik egészen a tengerig, de az is lehet, hogy hirtelen megállt valahol, valami kiugró szirtfok vagy meredek sziklaplató élén.

Most már hanyatt-homlok siklott lefelé a szerencsétlen leány. Hol a hátán, hol az oldalán, majd fejfelé előre felé gurult egyre gyorsabban a meredek lejtőn és a pozdorjává tört botok se segítettek rajta. A platót, ahova le akart ereszkedni, már túlhaladta és már nem is gurult, hanem ide-oda ütődve zuhant lefelé.

Aztán következett — a földindulás. A lejtő hirtelen kanyarodott egy hatalmas sziklatömb körül, mely csaknem vízszintesen nyult ki a levegőbe, a tenger fölé. Itt állt meg a legutóbbi földcsuszamlás és a törmelék, mely akkor féluton elmaradt s amelyet most Margaret zuhanása megbolygatott, nagy robajjal ismét megindult. Tonnás szikladarabok, rengeteg kötőrmelék, fojtó por- és homokfelhő kavardott fel Margaret körül és hajszálon mult, hogy a roppant szökésekkel lefelé gördülő kövek valamelyike agyba nem ütötte a földcsuszamlás központjába került leányt...

Margaret már félig eszméletlen volt, mikor egyszerre csak, minden átmenet nélkül, elfogyott alóla a föld s a zuhanas sebességének ereje messzire kilökte őt — mint ágyugolyót — a szédületes mélység fölé. Még csak annyit látott, hogy zölden hullámszik alatta valami s a következő másodperchen összecsaptak feje fölött a habok.

A hideg víz rögtön eszméltre térítette fél-ájultságából. Kézzeivel-lábaijal vergődött, kapálózott, — de mégis

szinte örökkévalóságnak tetszett, míg fölküzködött a víz színére. Hörögve, lihegve kapkodott levegőért s ahogy a szivverése rendesebb lett, azonnal a part felé igyekezett. Szerencsére jó uszó volt és a sárga-homos strand alig lehetett ötven yardnyira... de ezt az ötven yardot a tenger árapálya ellen kellett megtennie! Hogy meddig tartott a küzködés, nem tudta; de, amikor végre partot ért és kimászott a strandra, teljesen kimerülve roskadt össze és mozdulni se birt.

Féjtől bokáig sajgott minden tagja; a kezei és lábai össze-vissza karcolta. sebezve vérzetek, a tüdeje zihált, mint a fujtató, a nyelve szinte a szájpadról ragadt, annyira szomjazott — és ekkor, mint mennyei muzsika, ütötte meg a fülét a magasból lecsurgó víz csobogása. Nem messze tőle forrás fakadt és csurgott alá a sziklafalból; roskadozva, félig a térdein csuszva mászott oda és két tenyerét összefogva ivott, — ivott: szücsölte az élető vizet, — maga se tudta, meddig! Az éhséget még csak bírta tűrni valahogy: de a szomjuság megölte volna. Most, hogy ivott, érezte, hogy napokig is bírni fogja a koplalást: — addig pedig talán csak ráakadnak?... Hiszen mr Reeder bizonyára kerestetni fogja!

Remélte azonban, hogy saját erejéből is megmenekülhet: hiszen, úgy vélte, nyitva áll előtte a menekülés útja! Tengermosta alagut vezetett a hatalmas sziklatömegben át egy másik öbölbe. Siltbury ugyan sehol se volt látható és Margaretnek sejtelve se volt, hogy mily messzire lehet az emberlakta vidéktől: de nem is törődött ezzel. Még egyszer odament a forráshoz és ismét ivott; aztán lehuzta a cipőjét meg a harisnyáját és nekivágott az alagutnak.

A második öböl, ahová most ért, sokkal szélesebb volt és hosszabb volt a strandja is. De, akármerre nézett: kijárást innen se talált. A sziklafal szinte merőleges is volt és semmivel se volt alacsonyabb, mint a másik öbölben. Valami reménység mégis ébredt a szívében, mert nem messzire megpillantott egy rozszant,

félíg elrothadt csónakot, mely messzire ki volt huzva a strandra. Itt tehát már jártak emberek...

Körülbelül reggeli nyolc óra lehetett; Margaret, természetesen, bőrig át volt ázva, de a langyos szeptemberi napon hamarosan megszáradtak a rongyai: — mert a ruhái valóban rongyokban lógtak le róla. Ilyenformának képzelte a puszta szigetre vetődött, hajótörött matróz sorsát és a végtelen csönd, a teljes elhagyatottság nyomasztó érzése kinzó szorongással ülte meg az agyát.

Végig gyalogolt a hosszú strandon s amikor a sziklafalhoz ért, mely mélyen benyult a tengerbe, mint az öböl határfala, látta, hogy a következő öbölbe csak úgy juthat el, ha uszva megkerüli a tengerbe nyúló sziklafalat. Ruha nélkül ugyan egész kényelmesen meguszhatta vona ezt a kerülőt, de mégse hagyhatta el a ruháit: hiszen ezen a sziklafalon túl alighanem emberekkel találkozik már!... Derekára kötötte hát a cipőit meg a ruháját és bátran belegázolt a tengerbe, — aztán uszott, uszott egészen addig, míg a szirtok közt átvergődve, bejutott a harmadik öbölbe és nehéz küzködés után kimászott a strandra.

A homokos part itt keskenyebb és rövidebb volt, a sziklafal pedig jóval magasabb. De túl az öblöt elzáró sziklafalon már megpillantotta Silbury szélső házait és ez a kép hihetetlenül felfokozta a bátorságát. Most körüljárta a kis öblöt s egyszerre csak megrezenve állt meg. Az útját mély tengerág zárta el, amely, mintha folyó, huzódott be a sziklafal alá valami barlangba.

— Ezt a helyet ő már látta!... De hol és mikor? — Aztán fölillant emlékezetében a kép és megdőbbsen álmélkodással kiáltott föl.

Ez volt az a barlang, amelyről Olga beszélt neki: — a barlang, amely benyult Larmes Keep alá!... Ernyőt csinálva kezéből a szeme fölé, Margaret fölnevetett. Nem tévedett: ime, ott van a kis földcsuszamlás

valamivel odább a leomlott köfal omladékai és fölötte a deszkakerítés, amellyel pótolták.

És most megpillantott valamit, ami hevesebb dobogásba hozta a szívét. A mély tenger-ág partján, a puha homokban, világosan látszott egy lábnyom: széles orru férficipő, gumisarokkal. És a lábnyom egészen friss volt. S ahogy Margaret a barlang felé nézett a tenger-ág partján, végig a barlang bejáratáig látta egymás után sorakozva a világos lábnyomokat: bal, jobb, — egyik a másik mögött.

— Valami turista, aki megnézi a barlangot — gondolta Margaret. — Ha kijön: majd elmondja neki, hogy mi történt vele... de különben el se kell mondania: ugyis látja majd!

Leült a barlang előtt és várt. Sokáig várt, — de nem jött senki. Margaret fölkelt és próbált bekémlelni a barlang belsejébe. De sötét volt — nem látott semmit. Azt gondolta, hogy ha beljebb megy, a szeme talán hozzászokik a sötétséghez és akkor jobbban láthat. Lassan, óvatosan tett néhány lépést befelé és megállt; de a szemei még mindig nem szokták meg a sötétséget és nem látott semmit.

Most még beljebb ment és megkerült egy szikla-kiugrást... és ekkor, valahonnan a háta mögül, hirtelen elkapta a derekát egy izmos kar, a száját pedig hatalmas tenyér fogta be. Margaret a rémület őrzöngő erőfeszítésével küzdött, — de a férfi vasmarokkal fogta s a kimerült leány végül is ájultan roskadt támaszója karjaiba.

XV. FEJEZET

Mr Reedert mindenki úgy ismerte, mint higgadt, nyugodt embert, akinek nincsenek idegei és semmiféle izgalom nem hozhatja ki a sodrából. Simpson felügyelő életében most tapasztalta először, hogy az államügyészség detektívfőnökének nyájas ridegsége mögött szilaj féktelenség lappang. Heves hangon kérdezett valamit Simpsonsótól, aki erre csodálkozva felelt:

— Hát igen: az autó visszajött. A soffőr azt monddta, hogy parancsot kapott, hogy azonnal térjen vissza Londonba. Azt hittem, hogy ön megváltottatta a tervét... De foglalkoznánk talán inkább ezzel az aranyrablással, Reeder?

Mr Reeder olyan szemmel mérte végig Simpsonsót, hogy ez önkéntelenül összerezett.

— Foglalkozzék vele a hóhér! — hördült fel mr Reeder fogcsikorgatva.

Simpson most látta először J. G. Reedert a maga őseredeti mivoltában és megszedült tőle.

— Most visszamegyek és kivallatom azt a majompofájú kriminalistát — mondta mr Reeder — és kipróbálom rajta az igazmondásnak azokat az eszközeit, melyek feledésbe mentek az inkvizíció óta!

És, mielőtt Simpson felelhetett volna, mr Reeder már kint volt a szobából és szinte repült a lépcsőkön lefelé.

Mr Daver az íróasztalánál ült lunch után és idegösen malmozott az ujjaival, mikor mr Reeder kopogtatás nélkül belökte az ajtót és betoppant a szobába. Daver nem ismerte meg rögtön a detektivet, annyira megváltozott az arca és a modora. Orrán nem fityegett a szemüveg, arcát eltorzította az indulat, a modora nem volt szerény s a hangja se volt nyájas, mint rendszeren.

— Magát keresem, Daver! — zúgott fenyegetően a hangja.

— Mr Reeder?! — lihegte szorongva a sárga arcu bohóc és egyszeriben halálsápadt lett.

Reeder bevágta maga mögött az ajtót, széket rugott maga elé, Daverrel szemközt és leült.

— Hol van miss Belman? — kérdezte.

— Miss Belman? — dadogta Daver és rémület tükröződött minden vonásán. — Irgalmas Isten, mr Reeder: ha valaki, hát ön csak tudhatja! Hiszen ön küldte Londonba a műszerért! És éppen kérni akartam, hogy tanítson meg...

— Hol... van... miss... Belman! — ismételte mr Reeder. — Ki vele, Daver, ha nem akarja, hogy...

— Esküszöm, kedves mr Reeder...

— Reeder áthajolt az asztalon és megnyomta a vilamos csengő gombját.

— Óhajt... valamit? — dadogta Daver.

— Beszélni óhajtok mrs Flackkel... akit ön mrs Burtonnak hív: de nekem ő csak mrs Flack.

Daver arca oly vértelen lett, mint a halotté. Tíz évvel öregedett egy szempillantás alatt.

— Kevesen tudják, hogy John Flack megnősült — mondta mr Reeder: — és még kevesebben tudják, hogy lánya is van. — Az a kérdés: tudja-e John Flack mindazt, amit én tudok?

Sötét tűzben égő szemeit fenyegetően függesztette rá Daverre, aki teljesen összezsugorodott a vésses tekintet alatt.

— Tudja-e John Flack — folytatta a detektív —, hogy amikor ő bekerült Broadmoorba, kígyó-simaságu titkárja, ez a tányérnyaló varangy és élősd szolgalelek az ő nyomdokaiba akart lépni, mint a Flack-banda vezére és zsarolással, fenyegetésekkel rákényszerítette az örült John Flack leányát, hogy legyen a felesége?

Örjöngő félelemmel, hörögve könyörgött neki Daver:

— A mindenható Isten nevében... ne oly hangosan!
De mr Reeder könyörtelenül folytatta:

— Mielőtt Flack a fegyházba került, leányára bízta híres bűnügyi lexikonát. Ő volt az egyetlen, akiben bízott: a felesége gyöngé rabszolga volt, akit mindig megvetett. Mr Daver, a titkárja, egy évvel aztán, hogy Flacket lecsukták, megkaparintotta ezeket a könyveket. Megszervezte saját kis bandáját Flack régi főhadiszállásán, amelyet névlegesen meg is vett. Attól a pillanattól kezdve, amikor ön megtudta, hogy John Flack meg akar szökni... és ebben a szökésben önnek segítenie kellett... ön állandóan halálos félelemben élt, hogy John Flack megtudja: mily aljas módon ki játszotta és megcsalta ön őt... Merje mondani, hogy hazudom: és azonnal leütöm, mint a veszett kutyát! Most pedig feleljen: hol van miss Belman?

— Nem tudom! — tagadta Daver makacsul. — Flack autóval várt rá: ez minden, amit tudok.

Volt valami a hangjában, szemének alattomos villogásában, ami fölingerelte Reedert. Fogcsikorgatva nyult át az asztal fölött, megfogta a bohóc gallérját, irtózatosan megrázta és úgy maga felé rántotta, hogy Daver feje nagyot koppanva vágódott az asztalra. Ennek a bámulatos akrobatái teljesítménynek bámulatos eredménye is lett. Daver pár pillanatig úgy feküdt arccal az asztalon, mintha meghalt volna, majd hirtelen kirántotta gallérját Reeder vasmarkából, egyetlen ugrással az ajtónál termett, kirohant rajta és becsapta maga mögött. Mire Reeder fölrugta utjából az elébe

lökött széket és kinyitotta az ajtót, — Daver már nem volt sehol.

A hallban egyetlen lelket se talált a detektív. Szolga nem volt sehol. Ahogy később megtudta, még aznap reggel elbocsátották az egész cselédséget egyhavi fizetéssel és valamennyit az első vonattal elexpediálták Siltburyből is. Mr Reeder kiszaladt a főkapun át a kertbe, de Daver ott se volt. Az egyik detektív, aki őrségen volt a kertben, odaszaladt hozzá, de már csak a házban érte utól, amikor mr Reeder az emeletre akart fölmenni.

— Senki se jött ki a házból a kertbe — mondta a detektív, mikor Reeder megkérdezte, hogy nem látta-e Davert.

— Hányan vannak itt a kertben? — kérdezte Reeder. — Négyen?... Hozza föl valamennyit a házba. Zárjanak be minden ajtót, hogy senkise mehessen ki és hozzanak feszítővasat is. Házkutatást tartunk, karhatalommal, még hogy ha fegyelmet kapok is érte. Brillről még semmi hír?

— Még semmi, uram — felelte a detektív, szomorúan rázva a fejét. — Szegény öreg Brill! Félek, hogy végeztek vele. A fiatal hölgy, reményilem, szerencsésen megérkezett Londonba?

Mr Reeder ingerülten ráfordult:

— A fiatal hölgy?... Nos, mit tud róla?... Talán önre volt bízva, Gray?

— Én kísértem az autóig, sir...

Reeder azonnal galléron fogta az őrmestert és bevezette a ház előcsarnokába.

— Most mondjon el mindent, amit csak tud... Először is: milyen autóba ültette?... A márkát... Az autó márkáját értem!

— Igazán nem tudom, mr Reeder — felelte Gray őrmester meglepetve. — Egészen közönséges kocsí volt, azaz a különbséggel, hogy az ablakai be voltak szö-

gezve; de azt hittem, hogy ez az ön különös intézkedésére történt.

— Egész pontosan mondja el: milyen volt a külseje?
-- sürgette mr Reeder az őrmestert.

A detektív részletesen leírta az autó külsejét, már amennyire az esti szürkületben, futólag láthatta. Azt leszámítva, hogy az ablakai be voltak szögezve, nem látott rajta semmi különösét, de úgy véli, hogy lebecsúszható födelű túra-autó volt...

Ez édes-kevés volt és szemernyivel se csökkentette Reeder aggodalmait. Mikor Gray őrmester visszajött az embereivel és bezáratta a főkaput, mr Reeder fölvezette őket az első emeletre. A rendőrség már alapos házkutatást végzett aznap reggel, de Daver szobáit egyelőre csak felületesen nézték át. Mr Daver lakása a folyosó legvégén volt és mikor a rendőrök odaértek, be volt zárva. Két percig se tartott, míg kinyitották a hámoszobás lakást.

A szalonban sok könyv volt, a közepén álló asztalon halomban heverték a számlák és levelek, de nyoma se volt semmiféle olyan okmányoknak, amely elárulta volna, hogy összeköttetésben áll a Flack-bandával. A hálószoba nagy fényüzéssel volt berendezve, de ebben is hiába kutattak: semmiféle olyan bizonyítékot nem találtak benne, aminőt mr Reeder keresett.

A lakás a régi kastély egyik sarkát foglalta el és mr Reeder már éppen ment belőle kifelé, mikor megfordulva, megakadt a szeme a szoba sarkában álló barna bőrdivánon. Visszament és el akarta huzni a faltól, de nem bírta megmozdítani; nyilván bele volt eresztve a padlóba. Megrugta az oldalát és a diván tompán, üresen kongott.

— Mi lehet ebben a divánban? — kérdezte tünődve.

Hosszas keresés után Gray megtalálta a diván rejtett rugóját s amikor megnyomta, fölnyílt a teteje, — hanem a diván ládája teljesen üres volt.

— Az a bosszantó ebben a furcsa házban, uram — mondta Gray, miközben a lépcsőn lefelé mentek —, hogy az ember lépten-nyomon azt hiszi: no most fontos bizonyítékra bukkantam... s aztán kiderül, hogy tévedés volt.

Reeder nem is felelt; egyre növekvő izgalma végképpen elfoglalta. Csak pár perc múlva szólalt meg, szórakozottan:

— Nagyon sok furcsa dolog van ebben a házban...

De a mondat közepén torkán akadt a szó. Vért-fagyasztó sikoltás hasított bele a ház néma csöndjébe a rémes hangtól mind megdermedve torpantak meg. Ily szörnyen csak az üvölthetett, aki szemtől-szemben áll a halállal.

— Segítség!... Reeder... Segítség!

A rémes sikoltás abból a szobából hallatszott, ahonnan éppen kijöttek és mr Reeder megismerte Daver hangját.

— Oh... Isten... I-is-te-e-en!...

Odafönt erősen becsaptak egy ajtót — Reeder hármásával ugrálta át a lépcsőket, a detektivek mindenütt a sarkában. Jól emlékezett, hogy Daver lakosztályának az ajtaját félig nyitva hagyta: és most, amíg ő a lépcsőn a félemeletig lement, valaki nemcsak becsapta, hanem be is zárta az ajtót.

— Hamar a feszítővasat! — parancsolta Reeder.

Bent a szobában halotti csönd volt. A detektivek a küszöb alá tolták a feszítővas görbe végét, aztán hirtelen lenyomták. Az ajtó nagy recsegéssel fordult ki sarkaiból s a detektivek berontottak a szobába, — de mindjárt a küszöbön földbe gyökerezett a lábuk. Mindnyájuk tekintete az ágyra meredt s aztán tétován néztek egymásra, mintha nem mernének hinni tulajdon szemüknek...

Az ágy selyemtakaróján, keze-lába szétvetve, mint a békác, hanyatt feküdt Daver és üveges szemei kimeredve bámultak föl, a mennyezetre. Mr Reeder már

tudta, hogy Daver halott, még mielőtt látta volna oldalában a szörnyű sebet, melyből kiállt a hosszú pengéjű késnek barna nyele.

A detektív ráhajtott a fülét az áldozat szívére, megtapogatta még meleg pulzusát, — de jól tudta, hogy ez már hiábavaló. Aztán gyorsan megmotozta a halottat. Mellényének belső zsebében vastag bankó-csomót talált.

— Mind ezres bankó — mondta: — összesen kilencvenöt darab... És mi van ebben?

Kis bőrtárca volt, benne első osztályú hajójegy Southamptonból Newyorkig, de „Sturgeon“ névre és mellette rendes utlevél, ugyanerre a névre, az Egyesült Államok londoni konzulátusának szabályszerű vizumával.

— Készen volt a szökésre, de nagyon sokáig késlekedett vele — jegyezte meg mr Reeder. — Szegény ördög!

— De honnan került ide, sir? — kérdezte Gray. — Holtan nem hozhatták ide, hiszen...

— Oh nagyon is élt még, mikor az imént segítségért kiáltott — mondta Reeder röviden. — Akkor gyilkolták meg, mikor sikoltozott. De kell lennie valanti titkos utnak ebbe a szobába, amelyet még nem találunk meg... Hát ez mi volt?...

Tompa dörrenés hallatszott, mintha nehéz ajtót csaptak volna be valahol — és a dörrenés a fal mögül hallatszott... Mr Reeder rögtön nekiesett a feszítővassal a falnak, a diván mögött, de a falburkolat mögött tömör téglafal volt. Leszakított még két-három fatáblát, — de azok mögött is tömör falat talált. Most fölnyitotta a divánt, betörte a fenekét, de alatta gránit-utánzatú cement-padozat volt. — rejtek-ajtónak semmi nyoma.

— Hát itt nincs semmi — bosszankodott mr Reeder. — Menjen le, Gray és telefonáljon Simpsonnak. Jelentse, hogy mi történt.

Mikor egyedül maradt, odament a halotthoz és tü-

zetesebben megvizsgálta. Emlékezett, hogy Daver hosszú aranyláncot viselt, amelynek egyik vége a nadrágzsebében volt, a másik vége pedig mellényének egyik gombjához volt kapcsolva. Ez az aranylánc eltűnt, a mellény gomblyuka pedig el volt tépve. A halott hátulsó nadrágzsebében egész csomó összegyűrt papíros volt egy megviselt bőrtárcában: följegyzések, szám-lák, csekkszelvények, apróbb jegyzetek, stb., részben ceruzával írva, szabálytalan, alig olvasható betűkkel. Az egyik valami vegyi formula volt, a másik rövid utasítás.

„Ház Reeder lakásával szemben kibérelhető. Kibérelni vagy kulcsát megszerezni. Értesítés a szokott helyen.“

A legtöbb ilyen jegyzet olvashatatlan volt, vagy ha el is lehetett olvasni, mr Reeder nem értette meg. De végül talált egy gyűrött papirdarabot, amelynek lát-tára minden vér a szívébe csurgott vissza, úgy hogy szédülten tántorodott meg. Gyűrött ujság-szeletre írva ezt a pár sort olvasta:

„Belman lezuhant a sziklatetőről, hat mértföld-nyire Larmes Keptől nyugatra. Kerestesse meg a holttestét, mielőtt a rendőrség ráakad.“

Mr Reeder körül forogni kezdett a szoba...

XVI. FEJEZET

Margaret Belman, mikor eszméletre tért, félrecső kis sziklafülkében feküdt, kint a szabad levegőn, jól elrejtve a barlang bejáratától. Tépett ingujjban, leron-gyolt nadrágban állt mellette egy férfi és szorongva leste az arcát. Mihelyt a leány kinyitotta szemét, a férfi nyomban ajkára tette a mutató-ujját, csöndre intve őt. A haja kócos, fésületlen volt, az arca tele volt mély karcolásokkal és aludt vérrel, — de volt az arcában valami gyöngéd figyelem, ami megnyugtatta Margaretet, kivált mikor a férfi letérdelt melléje és halkán odasugta neki:

— Legyen nyugodt! Nagyon sajnálom, hogy megijesztettem, de féltem, hogy sikoltani fog, ha meglát. Azt hiszem, hogy ijesztő az arcom!

Az arca nagyon ijesztő volt, de a mosolygása megnyugtató.

— Kicsoda ön? — kérdezte Margaret, szintén autogva.

— Brill detektív vagyok.

— És hogy került ide?

— Szeretném, ha meg tudnám mondani — felelte a detektív elkeseredve. — Ön miss Belman, ugyebár?

Margaret bólintott. Brill, fölemelve a fejét, hallgatózott és, nekidőlve a sziklának, óvatosan kidugta a fejét, szétnézve jobbra-balra. Körülbelül öt percig leskelő-

dött és ezalatt Margaret is talpra állt. Nagyon gyöngye volt; a térdéi remegtek, egész teste fájt, sajgott és megint gyötörte a szomjuság, a torka égett és nyelve odaragadt a szájpadlásához

Brill nyilvánvalóan meg volt elégedve a kémszemlével, mert amikor visszahúzódott Margaret mellé, kissé hangosabban beszélt. — Mr Reeder a szobájában hagyott engem, bezárva a fali-szekrényben — mondta. — Nem sokkal aztán, hogy elment, úgy rémlett, mintha az ő hangját hallanám az ablakon át... a suttogó hangot nehezen lehet megkülönböztetni... azt mondta: jöjjen le gyorsan a kertbe, mert szüksége van rám. Én hát siettem s alig hogy az ablak alá értem... Krach! — jelentősen megtapogatta a fejét és fölszisszent. — Ez minden, amire emlékszem, egészen addig, míg arra ébredtem fel, hogy fuldoklom... Persze, bemenekültem a barlangba és ott is maradtam egészen reggelig.

— Miért a barlangban? — csodálkozott Margaret.

— Mert a tengerár dagály idején előnti az egész strandot és csak a barlangban lehet menedéket találni. Oda nem ér föl a víz... de mostanában nagy a nyüzsgés odabent, azért hagytam ott.

Margaret álmélkodva bámult rá:

— Nyüzsgős?... Miféle nyüzsgés?

— Halkabban! — intette Brill, mert Margaret kissé hangosabban beszélt.

A detektív ismét hallgatózott, majd suttogva szólt meg:

— Csak azt szeretném tudni, hogyan és merre jönnek le... Daver és az az örült, vén sátán.

Margaret érezte, hogy halálsápadt lesz.

— Talán... Flacket... gondolja? — kérdezte elfuladva.

A detektív bólintott.

— Alig egy órája, hogy Flack itt járt, — mondta: — s a jó Isten tudja, hogyan jött le ide! Azt hiszem, hogy a mieink már körülfogták a házat!

— A rendőrség? — kérdezte Margaret álmélkodva

— Persze! — bólintott Brill. — Ez a kastély a Flack-banda főhadiszállása... Ön még nem tudta ezt, látom. Pedig azt hittem, hogy Reeder... bocsánat: mr Reeder... mindent megmondott önnek.

A fiatal detektív beszédes fickó volt, de most kétszeresen az, mert örült, hogy él... és erre meg is volt az oka.

— Egész reggel ki-bejártam a barlangban — mesélte: — bujkálnom kellett előlük lépten-nyomon. Őrszemet állítottak fel — Siltbury felé intett a kezével: — csodálatos szervezet ez! Ma hajnalban megállítottak egy aranyszállítmányt és szerencsésen el is rabolták... hallottam, amint az a vén örült elmesélte a leányának. És az a nevezetes, hogy ő nem is volt ott, mikor az aranyszállítmányt elrabolták és mégis úgy ment minden, mint a karikacsapás. Csodálatos, hogy minden gazember igazi lelkesedéssel szolgálja ezt a vén Flacket. Mindig a legügyesebb, legelszántabb betörőkkel dolgozott és Ravini volt az egyetlen ember, aki elárulta őt.

— Nem tudja, mi történt mr Ravinival? — kérdezte Margaret.

— Azt hiszem, hogy megölték — felelte a detektív. — Sok minden van itt a barlangban, amit még nem láttam: de egyet-mást azért már észre vettem. Van odabent egy petroleum-motoros hajó... gyönyörű yacht és mondom... csitt!

Villámgyorsan visszahúzódott a sziklafal mögé, mert odabent beszélgettek és a hangok egyre közeledtek. Lehet, hogy a barlang sajátos akusztikája tette, de úgy tetszett nekik, mintha a párbeszéd közvetlenül mellettük, alig egy-két lépésnyire folyna. Brill megismerte az örült Flack nyers, rikácsoló hangját és az arca vigyorgásra torzult, de ez vésztiósló vigyorgás volt.

— Valami baj van, rettenetes baj! — krákogta az öreg. — Látom rajtad, Olga. Miért vagy ily szomorú? Beszélj, mi a baj?

— Semmi, apám.

Margit megismerte Olga Crewé hangját.

— Nagyon jó és nagyon türelmes voltál, angyalom — beszélt az öreg — és nem is szöktem volna meg, ha nem hajtott volna a vágy, hogy végképpen biztosítsam a jövődet. Mert nagyon nagyralátó terveim vannak veled, Olga!

Csönd lett. Majd megszólalt a leány:

— Köszönöm, apám.

Megérzett Olga hangján a leány csüggedtsége, de úgy látszott, hogy a vén gyilkos ezt nem veszi észre.

— Az ország legszebb férfia lesz a férjed, kedvesem — ábrándozott a vén Flack. — Olyan kastélyod lesz, hogy királyi hercegek is irigyelni fogják. Fehér márványból építtetem, aranyozott kupolákkal... te leszel az ország leggazdagabb asszonya, Olga. Ezt terveltem ki számodra. Minden éjszaka, amíg álmatlanul vergődtem abban a földi pokolban, folyton ezt hajtogattam titkon: „Ki kell törnöm innen, hogy megalapozzam Olga jövőjét...” Látod, ezért szöktem meg: csakis ezért, angyalom. Egész életemen át csak te érted dolgoztam.

— Anyám azt mondja... — kezdte a leány.

— Eh! — vágott közbe John Flack megvetően. — Közönséges teremtés, egy csöpp fantázia nélkül: szakácsnőnek született szolgálélek!... Hogy jól gondodat viselte? Rendben van: ez a szerencséje! Sohase bocsátottam volna meg neki, ha elhanyagol téged... Hát Daver? Kellő tisztelettel és alázattal szolgált neked? Mindig adott annyi pénzt, amennyire szükséged volt?

— Igen, apám.

Margaretnek úgy tetszett, hogy elcsuklik a leány hangja.

— Daver jó szolgálta: gazdaggá is teszem — rikácsolta az öreg. — Csatorna-töltelék, de hűséges. Meghagytam neki, hogy legyen a házőrző ebed és meg vagyok vele elégedve. Csak még egy kicsit légy türelmes, angyalom. Már látom, hogy beteljesül minden álmom.

A vén őrült hangja ellágyult és oly gyöngéden csendgett, tele szeretettel és büszkeséggel, mintha egészen más valaki beszélt volna. De aztán ismét megkeményedett és nyers lett a szava:

— Az ezredes megjön ma éjjel. Megbízható ember... Gregory is az. Királyi bőkezűséggel fizetem meg őket... Ki kell még bírnod egy kis ideig, Olga. Aztán vége lesz minden kellemetlenségnek. Leszámolok Reederrel is. Holnap hajnalban indulunk a dagállal...

A hangok távolodtak és végül már érthetetlen dörögésben haltak el. Brill most már ismét mosolyogva nézett a leányra.

— Hát lehet ezzel birni? — kérdezte, őszinte csodálkozással. — Örült: tetőtől talpig őrült, de nincs nála nagyobb eszü ember egész Londonban! Maga mr Reeder is ezt mondja... Oh, Isten: tiz évi fizetésemet és előléptetésemet odaadnám egy revolverért!

— És most mit csinálunk? — kérdezte Margaret, hosszabb szünet után.

— Egyelőre itt maradunk, míg csak a tengerdagály be nem kerget bennünket a barlangba. Akkor be kell mennünk, mert a hullámverés a sziklákhöz paskolna bennünket.

— A sziklákon sehol sincs út fölfelé?

Brill csüggedten rázta a fejét:

— Ut csak a barlangon át vezet kifelé: bár megtalálnánk! És nem is egy ut: talán egy tucat is! Mondom önnek, miss Belman: olyan ez a szikla, mint a méhkas. Keresztül-kasul furkálták alagutakkal s egy szép napon úgy összeomlik, mint a kártyavár!... Halottam, mikor Daver ezt mondta s a vén Flack is ráhagyta, hogy úgy van... Örült? Szeretném, ha nekem annyi eszem lenne!... Azt mondta, hogy leszámol Reederrel!... Hát, kérem: a temetők tele vannak olyan fickókkal, akik mind fogadkoztak, hogy leszámolnak Reederrel!

XVII. FEJEZET

Egész örökkévalóságnak tetszett, míg megjött a tengerdagály és a hullámok kezdték elárasztani a homokos strandot. E várakozás alatt Margaret többnyire egyedül volt a sziklafülkében, mert Brill minduntalan el-eltűnt és „földerítő kirándulásokat” tett a barlangban. Margaret is szeretne volna elkísérni, de a detektív nem engedte: ketten már nehezebben rejtőzhetnek vagy menekülhetnek volna veszedelem esetén, mint ő egy-maga.

— Várjuk meg a dagályt — mondta Brill. — Mert addig koromsötét van a barlangban; de, mihelyt elárasztja a tenger, a víztükör visszaverődő fénye zöldes világosságot áraszt a barlangban, úgy hogy elég jól lehet majd látni az utat, amerre megyünk.

— Van odabent valaki? — kérdezte Margaret.

— Két fickót minden esetre láttam — felelte Brill: — ezek a yacht körül dolgoztak. A yacht most féloldalt és szárazon fekszik, a barlangba nyuló tengerág medrében; de a víz fölemeli, mihelyt a dagály elönti a barlangot.

A hullámok már körülnyaldosták a sziklákat, mikor Brill kijött a barlangból és intett Margaretnek.

— Mindig maradjon a fal mellett — sugta halkan — és jól fogja meg a csuklómat.

Margaret bólintott és óvatosan utána ment. Balra fordultak és mentek előre a csaknem vízszintes uton. Mielőtt a barlangba értek, Brill figyelmeztette a leányt, hogy semmi körülmények közt ne beszéljen, még suttogva se, hanem csak úgy, hogy tölcseért csinálva a kezéből, lehelletként sugja fülébe a szavakat. Mert a barlang akusztikája olyan, hogy a legcsekélyebb neszt is sokszorosan megnagyítja.

Sokáig mentek, folyton balra tartva és Margaretnek úgy tetszett, hogy járt, csinált uton mennek. Csak nagy-sokára kezdte észrevenni a vizvájta barlang kolosszális méreteit. Jó idő múlva Brill hátranyult és megfogta Margaret jobb kezét, jelezve ezzel, hogy most már jobbra fordulnak.

Még odakint, mialatt a dagályra vártak, Brill nagyjából fölvázolta a barlang alaprajzát a homokba és biztosította Margaretet, hogy azon az uton, amerre menni fognak, seholse találjanak majd akadályt. Most megszorította a leány kezét, ami intés volt arra, hogy meg kell állaniuk. Brill ugyanis itt hagyta a cipőit és most lehajolt értük. Innentől kezdve hol föl, hol lefelé vezetett az ut; Margaret lassanként látni kezdett és a közeli környezetet eléggé jól meg tudta különböztetni, de a barlang távolabbi része annál feketébb sötétségbe borult. Most ismét megállt a detektív; gyöngéden balra tolta Margaretet egy tágasabb sziklafülkébe és megsimogatva a vállát, lenyomta, hogy üljön le pihenni.

Körülbelül egy óráig várakoztak itt, míg az első hullámfodor zizegve beáradt a barlangba és ekkor — mintha csak varázslat működött volna: — a barlang egész belsejét kísérteties, zöldes fény világította meg. Hogy milyen magas a barlang, azt nem állapíthatták meg onnan, ahol éppen ültek; mert pont azon a helyen egészen alacsony volt a barlang boltozata. A tulsó oldal körülbelül ötven yardnyira lehetett tőlük s ott már függőlegesen emelkedett fölfelé a sziklafal — szinte vége-láthatatlan magasságba.

Innon már jól lehetett látni a petroleum-motoros yachtot. Szürkére festett, hosszú és karcsu hajó volt: a födélzetén semmi árbóc, — hogy mennél kevésbbé legyen észrevehető a tengeren. Most az oldalán hevert és Margaret látta, amint egy ember nagy óvatosan végigmegy a rézsut dőlt fedélzeten s aztán eltűnik a legénység födélközi lakásában.

Minél több víz tódult be a barlangba, annál élénkebb és erősebb lett a kísérteties zöld fény. Margaret tölcseért formált két kezéből, egészen odahajolt Brillhez és bele lehelte a fülébe:

— Itt maradunk vagy megpróbáljuk, megtalálni az utat kifelé?

— Nos, próbáljuk meg — sugta vissza Brill hasonló módon.

Fölkeltek s a detektiv némán indult előre. Most már nem is kellett kézen fogva vezetnie Margaretet, mert elég világos volt a barlangban. Az utat, amerre mentek, kétségtelenül emberi kéz vágta a sziklában. Minden tiz-tizenkét yardnyira széles, faragott kőlépcső volt az uton, mely lassu lejtéssel vitt fölfelé. Egész bátran mehettek előre, mert jobbfelől vagy másfélől magas fal rejtette el őket a yachton foglalkozó hajósok szemei elől.

Körülbelül száz yardnyival följebb azonban ez a sziklafal beleolvadt abba a hatalmas falba, amely ezen a helyen a barlang határa volt, úgy hogy most minden oldalról zárt folyosóban voltak és úgy látszott, hogy már nem mehetnek tovább előre. Koromsötétség fogta körül őket és Brill tanácstalanul állt meg. Halkan oda-sugta a leánynak, hogy üljön le nyugodtan és óvatosan tapogatózva keresett valami kijárást.

Pár perc múlva visszajött, megfogta Margaret kezét és jobb felé fordult, kezével állandóan tapogatva a sziklafalat. Az út erre már sokkal nehezebb volt és a göröngyös faragatlan sziklán fájdalmas volt a járás. Margaret már közel volt az összeroskadáshoz, mikor

egyszerre csak ismét látta, jó távolságban, a zöldes világosságot, Ugy látszott, hogy a furcsa, tekervőnyes folyosó átvezet a barlang tulsó felére, de, mielőtt erre az utra tértek, Brill intett, hogy álljanak meg.

— Jó lesz, ha most leülünk kissé pihenni — sugta. — Talán a cipőjét is fölhuzhatná.

A harisnyája még nedves volt ugyan és a cipője úgy tele szivta magát vízzel, mint a spongeya, de azért Margaret örömmel huzta föl, mert legalább az éles szikla nem sértette, sebezte a lábait. Mialatt ezzel vesződött, Brill előre kuszott, a folyosó torkolata felé, hogy megnézzze, merre juthatnának ki.

A tenger, amely már elárasztotta a barlangot, körülbelül ötven lábnyira hullámozott alatta s körülbelül tiz-tizenöt lépésnyire onnan, ahol állt, széles sziklapárkány volt, amelyről lépcső vezetett le egészen a víz szintjéig. A lépcsőket emberkéz vágta a termésköbe, — de mindössze csak két láb szélesek voltak, minden támaszték vagy karfa nélkül: még csak kifeszített kötél se szegélyezte a meredek lejáratot. Ugyanilyen lépcsősor vezetett fölfelé is, a pokolsötét magasságba és nem volt lehetetlen, hogy a barlangból ezen az uton lehet kijutni a föld színére, mert Brill megleste már, hogy néhányan fölfelé indultak rajta és eltűntek. Valószínű tehát, hogy ez volt a titkos kijáró: csak az a kérdés, hogy nem vezet-e egyenesen a banditák karjaiba?...

Brill tisztában volt azzal, hogy istenkisértés lenne, rúkényyszeríteni a fáradságtól elkinzott, éhségtől kimerült leányt, hogy megkisértse a fölmenetelt ezen a keskeny, szédületes lépcsőn, — mert hiszen az is kétséges, hogy az eredmény megéri-e a hajmeresztő kockázatot?... Ellenben a lépcsők mögött is volt valami út, a sziklapárkányon át a tulsó oldalon és Brill elhatározta, hogy odavezeti Margaretet. Az alkalom kedvező volt: sehol nem hallatszott semmiféle nesz, csak a két hajóslegény dolgozott a yacht fődélzetén, de ezek ugy

el voltak merülve a munkájukba, hogy semmi egyéb-
bel nem törődtek s odafönt, ahol a két szökevény állt,
különben is oly sötét volt, hogy nem láthatták meg
őket.

A detektív tehát kézen fogta Margaretet és átvezette
a sziklapárkányra. A leány, mikor megpillantotta a
keskeny, meredek lépcsőket, iszonyodva borzadt vissza,
mert azt hitte, hogy Brill erre akarja vezetni.

— Én nem tudok fölmenni erre — mutatott aut-
togva a hajmeresztő lépcsőfokokra.

— Azt hiszem — felelte Brill elgondolkozva —,
hogy a tulsó oldalon kell lennie valami párkánynak,
mely egész szélességben áthidalja a barlangot és alig-
hanem onnan löktek le engemet, mikor a tengerágba
zuhantam. Mert akkor is tengerdagály ideje lehetett,
különben nem vízbe zuhantam volna, hanem homokra,
a barlang fenekére, ahol menten kitört volna a nyakam.

— És más ut nem vezet ki a barlangból? — kérdezte
Margaret.

— Lehet, hogy vezet, de én nem tudok róla — rázta
a fejét Brill. — Csak futólag birtam átkutatni a bar-
langot, de úgy sejtem, hogy a tulsó végében is van
valami alagut. Ezt érdemes volna megnézni... most
senkise jár errefelé, a hajótól meg sokkal messzebbre
vagyunk, mint hogy megláthatnának.

Pár pillanatig feszülten figyeltek s miután semmi
gyanus dolgot nem vettek észre, Brill elindult, a leány
utána és így mentek át a sziklapárkányon, amely rö-
g-
tön kezdett kiszélesedni, mihelyt elhagyták a meredek
lépcsőket.

Margaret Belman sohase felelte el ezt a lidércnyo-
másos sétát a félhomályos zöldes fényben, a keskeny
sziklapárkányon, melyet balkéz felől függőleges, mere-
dek sziklafal zárt el, míg a jobboldalon feneketlen
mélység tátongott...

Most átértek a barlang tulsó felére, ahol egyszerre
négy alagutnak a nyílása tátongott előttük. Az egyik

mintha egyenes folytatása lett volna annak az utnak, amelyen jöttek, a másik, amely könnyen meg volt közelíthető, körülbelül negyven lábnyira volt tőlük jobbkéz felé és még két másik folyosó, amelyek azonban innen, úgy látszik, nem voltak elérhetők.

A detektív leültette Margaretet, hogy pihenjen, ő maga pedig nekiindult az első alagutnak, hogy kikémlelje. Félóráig volt oda s mikor visszajött csüggedten számolt be a teljes kudarcról.

— Az egész sziklát keresztül-kasul furkálták alagutakkal és folyosókkal — mondta. — Nem mertem messzebbre menni, mert félttem, hogy világosság nélkül eltévedek.

A második folyosó már több sikerrel kecségetett. Ennek a feneke már sima volt és meg volt az az előnye is, hogy egyenes vonalban vezetett előre, mint a barlang nyílásának folytatása; a viznek zöldes visszfénye tehát jó darabon meg is világította. Brill most ezen indult el.

— Érdemes lesz megpróbálni — mondta halkan és Margaret, némán bólintva, követte.

Nem mentek messzire, amikor Brill észrevett valamit, ami eddig kikerülte a figyelmét: — rendes távolságokban fülkék voltak a sziklafalban. Legtöbbnek a nyílása el volt torlaszolva egymásra rakott kövekkel, de nemsokára talált egyet, amelynek a nyílása szabad volt és ebbe benézett. Négyyszögletes cella-formája volt. de olyan szabályos és arányos, hogy kétségtelenül emberkéz vágta a sziklába. Ez a nyitott fülke üres volt, de Brill elhatározta, hogy most már megnézi a legközelebbi zárt fülkét, hogy mi van benne?

— Bizonyos, hogy nem ok és cél nélkül vágták a sziklába ezeket a cellákat, — magyarázta Margaretnek és fojtott izgalom rezgett a hangjában.

Minél előbbre jutottak, annál jobban halványodott a zöldes világosság. Most már folyton tapogatták a falat, amerre mentek, míg elérték a legközelebbi cellát

Egymásra rakott lapos kövek zárták el a bejáratát és Brill ugyancsak belefáradt a munkába, míg szabaddá tette a nyilást. Margaret nem segíthetett neki ebben; leült a földre, háttal nekitámaszkodott a sziklának és nyugtalan álomba ringatta a nagy kimerültség. Már éhes se volt szegény, csak a szomjuság gyötörte kimondhatatlanul. Arra ébredt föl, hogy Brill erősen rázza a vállát.

— Odabent voltam — suttogta Brill és hangja reszketett a nagy izgalomtól. — Nyujtsa ki mind a két kezét, szépen összetéve, a tenyereivel fölfelé...

Margaret gépiesen engedelmeskedett és ujjongó megrezzenéssel érezte, hogy folyadék csurog a tenyeréből. Lehajtott a fejét és mohón szürcsölte az italt... A bor erős aromája majdnem megköhögötte.

— Pezsgő — suttogta Brill. — Ne igyék sokat, kérem, mert mámoros lesz tőle!

Margaret ismét ivott: soha nem érezte még ekkora gyönyörűséggel, hogy milyen mennyei ital a bor.

— Élelmiszer-raktár van odabent — magyarázta Brill: — konzerves ládák és dobozok, meg több száz üveg pezsgő. Tartsa a kezét!

Ismét pezsgőt öntött Margaret tenyerébe s bár az ital legnagyobb része kicsurgott a leány kezéből az ujjain keresztül, az a kevés, amit sikerült fölszippan-tania, igazi csodát művelt vele.

— Várjon itt — mondta Brill és megint visszament a cellába.

Margaret most már nagyon éber lett; fürkészve nézett Brill után, aki eltűnt szemei előtt az üreg sötét szájában. Tíz perc, talán negyedóra is elmúlt, amikor Margaret repeső szívvel látta, hogy kivilágosodik a cella, amelybe Brill az imént bement s mindjárt rá tompa reccsenést hallott, mint mikor leszögezett ládát nyitnak föl — és néhány pillanat múlva előbukkant a detektív sötét sziluettje a cella világos háttérének kerekében.

— Kétszersült — mondta: — szerencsére vignetta volt a ládán.

— És miféle világosság az? — kérdezte Margaret, mig mohón ropogtatta a csokoládés kétszersültet.

— Kis villamos lámpás... véletlenül találtam meg a csapját, amint a falon tapogatóztam. A cella tele van mindenféle eseséggel. Inni valót is hoztam.

Kerek piéh-dobozt adott Margaretnek és rávezette kezét a lyukra, ahol betörte a doboz tetejét.

— Tejkonzerv — mondta: — svájci gyártmány... cukros.

Margaret mohón ivott és le se vette szájáról a dobozt, mig az utolsó cseppet is meg nem itta.

— Ugy látszik, ezt a sok eseséget mind a yacht számára hordták itt össze. De most visszamegyek: hátha találok mást is... talán zseblámpást: hiszen a cella tele van mindenfélével!

Most sokkal tovább maradt odabent és Margaret egyszerre csak látta, hogy a cella még jobban kivilágosodik és pár pillanat múlva Brill szalad kifelé, valamit a kezébe nyom és boldogan suttozja:

— Tartalék-zseblámpa. Egész láda van odabent, tele villamos zseblámpással és megraktam a zsebemet elem-pótlóval is, úgy hogy egy egész hónapra el vagyunk látva világítással.

Halkan odakoccintott a falhoz valamit, ami ércesen csengett:

— Ládafölnyitó vas — mondta: — és nagyon hasznos fegyver... Csak azt tudnám, hogy melyik cellában vannak a revolverek?!

Most már kényelmesen vizsgálhatták át a folyosót. Nagy segítségükre volt ebben a zseblámpás, mert a folyosó hirtelen jobbra kanyarodott és oda már nem ért el a különben is elfakult, zölde világosság. Brill megnyomta a villamos zseblámpás gombját és előre világított vele. A folyosó most ismét balra kanyarodott és Brill fölmutatott a sima sziklafalakra:

— Ez mind a víz munkája — magyarázta. — Valamikor régen földalatti folyó vájhatta ezt az alagutat.

A folyosó jobbra-balra kanyarogva, hol emelkedett, hol lejtősödött, de, úgy látszott, nem vezet sehová. Brill, aki elül ment, mindenütt gondosan rávilágított az utra és Margaret látta, hogy egyszerre csak hirtelen lehajol és fölvesz valamit a földről.

— Honnan a pokolból kerülhetett ez ide?...

Fényes ezüstpénzt forgatott a tenyerében, amelynek a széle kissé horpadásos volt, — de azért egészen új és jó két-shillings volt.

— Valaki erre járt és elveszthette — tűnődött Brill.

— Oh! — kiáltott föl Margaret hirtelen: — Mr Reeder...

Izgatottan mesélte el a detektivnek, hogy a két-shillingses pénzdarabot mr Reeder dobta le fönt a kastélyban, abba a kerekese-kutba, amelyről azt mondták, hogy be van tömve ..

— Azt akarta megállapítani, hogy milyen mély a kut — magyarázta Brillnek.

A detektiv fölfelé világított a folyosóban és látta, hogy a mennyezete tömör szikla; tovább keresgélt a lámpással, amelynek fénykévéje most széles, kerek nyílásra esett.

— Itt van az a kut, amely sohase volt kut, — mondotta komoran s ahogy a kerek kutban fölfelé világított, hirtelen tátva maradt a szája álmélkodásában. A kut oldalfalaiból ugyanis vasrudak álltak ki, egy-egy lábnyi távolságban egymás fölött.

— Létra — mondta halkan. — Hát erről tudott-e?...

Odament a nyílás alá és lábujjhegyre állt, de még így se érhetett el a legalsó fokot amely egy yardnyira volt kinyújtott karja fölött. Szétnézett, hogy nincsenek-e a közelben sziklák vagy kövek, amelyeket egymásra rakhatna, hogy ezekre állva elérje a legalsó létrafokot, de csak hasznavehetetlen törmeléket látott mindenfelé. Most eszébe jutott a ládafölnyitó vasrud,

amelynek kampó volt a végén. Ezt fölnyujtotta a feje fölé és a magasba ugrott. Először elhibázta, de másodszorra a kampó elérte a vasrudat, fönn is akadt rajta, de a nyele kicsuszott Brill kezéből...

A ládafölnyitó vasrud ott lógott a legalsó lépcsőfokon: most már csak meg kellett fogni. A detektív bedörzsölte mindkét tenyerét porral és ismét fölugrott. Sikerült elkapnia a vaskampó nyelét és most nagy erőfeszítéssel huzta föl magát rajta, míg megfoghatta a létra vasfokát. Még egy erőfeszítés, — aztán még egy s ekkor föltérdelhetett, végül pedig már fölegyenesedve rá is állhatott a létra legalsó fokára. Lihegve szólt le onnan:

— Gondolja, hogy, ha föltolnám ide, volna ereje, hogy fölmenjen ezen a létrán?

— Félek, hogy nem — rázta a fejét Margaret. — Csak menjen ön egyedül. Én majd megvárom itt.

— Akkor menjen el, kérem, a kut nyílása alól — figyelmeztette Brill. — Nem hiszem ugyan, hogy én leesem, de valószínű, hogy apró törmelékek potyoghatnak majd le, mialatt fölfelé kapaszkodom.

Ez az óvatosság helyénvaló is volt, mert a kutból egyre hullott a föld és a kötőrmelék, amint Brill fölfelé mászott. A detektív időről-időre megállt pihenni. Egyszer le is kiáltott valamit, de Margaret nem értette meg a szavát. Valószínűleg figyelmeztetni akarta, hogy vigyázzon, mert néhány másodperccel később emberfejnagyságu szikladarab zuhant le és, szerte töredezve a földön, éles szilánkokat szórt el mindenfelé.

Margaret időnként föl-fölpislogott a kutban és látta, hogy Brill lámpásának a fénye egyre halványodik. Most, hogy egyedül maradt, kezdett ideges lenni és, hogy kissé bátrabb legyen, megnyomta a nála hagyott villamos zseblámpás gombját. De alig gyult ki a lámpás fénye, oly hang ütötte meg a fülét, amelynek hallatára torkába ugrott a szive a nagy rémülettől... Lépéscset hallott: valaki közeledett feléje a folyosóban. .

Villámgyorsan eloltotta a lámpást és hallgatózott. — Az örült Flack hangját hallotta!... Csak az övét: senki másét. A vén gyilkos önmagával beszélgetett: rikácsoló hangja olyan volt, mint a víz bugyborékolása és egyre hangosabb, világosabb lett. Aztán, nagyon messzire, visszaverődő világosságot is látott a kanyarulat mögöl, ahol megbujva leskelődött.

Ettől úgy megrémült, hogy kibujva cipőiből, harisnyában menekült, vakon bukdácsolva a sötétben a göröngyös talajon. Mikor kifulladt a rohanásban, szédülve támaszkodott a falhoz és hátranézett. Már nem látta a világosságot, és, mivel hangokat se hallott, lassanként nekibátorodott és visszafelé indult a kuthoz. Mivel nem merte kinyitni a lámpást, csak taláalomra botorkált a folyosóban és csakhamar tulment a kuton, — jóval tul azon a helyen, ahol Brill hagyta őt.

— De hová tűnhetett el Flack?...

Az alagutból semerre se nyílt oldalfolyosó. Ezen tűnődve, Margaret nekitámaszkodott a sziklafalnak, amelynek a felülete egyenlőtlen és meghasadozott volt. Kissé rákönyökölt egy kiugrásra, amikor megrémülve érezte, hogy a sziklafal megmozdul — távolodik tőle s az egyik hasadékon át, amely most tágulni kezd, fény-sugár szűrődik át... Ez a hasadék egyre tágult, a nyílás fokozatosan szélesebb lett, míg végül a sziklafalnak jókora darabja befelé lendült, mint a befelé nyíló ajtó s a mögötte levő szobából kihallatszott a beszélgetés!

— ...ma éjjel, kedvesem, ma éjjel... Most fölme-
gyek és megnézem Davert. Ez a Daver aggaszt engem...
Gyanakszom rá... Mondd, Olga, angyalom: nem köve-
tett el ez a cseléd semmit, ami megingathatná benne a
bizalmamat?

— Tudtommal nem, apám. Mit is követhetett volna el?

Olga Crewe hangja volt. Még valamit mondott, amit azonban Margaret nem érthetett, oly halkan mon-

dotta, ellenben hallotta, amint az ősrült Flack vihogva felelt rá:

— Reeder! Az most Londonban lőt-fut az arany után... De ma éjszakára visszajön. Oh, bizonyosan itt lesz!

Olga Crewe ismét mondott valamit, amit Margaret nem hallott, illetőleg nem értett meg, oly bágyadtan beszélt a leány.

— Nem találták meg a holttestét — hangzott a válasz. — Nem akartam bántani azt a leányt, de hasznos lett volna... A legjobb ütőkártyám volt. Ő lett volna a csalétek, amivel Reedert megfogom. Már mindent elő is készítettem.

Megint egy érthetetlen kérdés... és rá a felelet:

— Azt hiszem. A tengerdagály nagyon erős mostanában. Annyi bizonyos, hogy láttam, mikor lezuhant...

Margaret tudta, hogy róla beszélnek, de ez nem érdekelte őt annyira, mint az a lehetőség, hogy fölföldözhetik. Lábujjhegyen hátrált tehát, óvatosan tapogatózva minden lépésnél, buzgón imádkozva: bár találna valami fülkét, amelybe behúzódhatik!... És pár pillanat múlva talált is egyet: — éppen idejében, mert a vén Flack nemsokára kijött a szobájából és, a folyosón állva, beszélgetett vissza:

— Rendben van, majd nyitva hagyom az ajtót... Eh, képzelődés. A szobában elég levegő van: jó ventilátor az a kut! Csak légy nyugodt: estére megint itt leszek.

Margaret meg se moccant a rejtekhelyén, annál kevésbbé mert kikandikálni. De mikor a vén Flack lépésének visszhangja elhalt, óvatosan kidugta a fejét. Az ajtó még mindig nyitva volt s a szemben fekvő falra kivetődött Olgának egyre növekvő árnyéka, amint közeledett az ajtóhoz. Ugy látszik utána nézett az apjának és Margaret hallotta, hogy nagyot sóhajt. Aztán az árnyék ismét fogyott, — Olga visszament a szobába, Margaret pedig előbújt a fülkéből és, a lélegzetét is

visszafojtva, lábujjhegyen, harisnyában osont a nyitott ajtóhoz és nesztelenül meghuzódott mögötte.

Az ajtó belső oldala vastag tölgyfából volt, a külső felét pedig úgy elburkolták a cementtel kevert szikla-törmelékek, hogy semmiképen se lehetett megkülönböztetni magától a tömör sziklafaltól, amelybe hajszál-pontossággal beleillett.

A kíváncsiság mindig erős ösztöne a gondolkozó embernek és Margaret, miután most már csekélyebbnek látta a veszedelmet, megkockáztatta, hogy benéz az örült Flack otthonába: — milyen lehet ez a földalatti lakás?... Meglepték a tágas szoba nagy arányai, de még jobban meglepte a szegényes, minden kényelmet nélkülöző berendezés. Puha szőnyegeket, fényűző butorokat várt — selyem-kárpitokat a sziklafalon is — e helyett csak közönséges asztal állt a szoba közepén, rajta petróleum-lámpás, a földön olcsó és kopott futószőnyeg, két-három kerti, fonott szék és egyszerű tábori ággy a sarokban. Olga az asztalnál állt és szórakozottan lapozott valami ujságban, háttal az ajtónak, úgy hogy Margaret nyugodtan kémlelődhetett tovább.

Az asztal mellett három-négy hatalmas utitáska hevert, jól megtömve és már leszíjjazva, — csak éppen a yachtra kellett vinni őket. Az ágyon keresztben prémes bunda hevert: — a fényűzés egyetlen jele a komor és barátságtalan szobában.

De Olgán kívül még valaki volt odabent: hátul, az árnyékban, meggörnyedve gubbasztott — mrs Burton.. Margaret kissé hirtelen hajolt előre, hogy jobban lásson, — lába megcsuszott a sima kövön, úgy hogy neki-esett az ajtónak.

— Ki az? — rezzent föl Olga megfordulva. — Te vagy, apám?...

Margaretnek elállt a szíverése s pár pillanatig úgy megdermesztette a rémület, hogy mozdulni se birt. De, mikor meghallotta Olgának közelgő lépéseit, vilámgyorsan megfordult és lélekszakadva futni kezdett,

göresösen szorongatva kezében a villamos zseblámpást. Olga hangosan kiabált utána, — de ő csak szaladt, ahogy a lábai birták. Csak jó idő múlva vette észre, hogy a folyosó világosodni kezd s ekkor iszonyodva eszmélt arra, hogy riadt zavarában rossz irányba menekült és most a nagy barlang felé rohan — talán egyenesen az örült Flack karjaiba!

Futó lépések dobogását hallotta a háta mögött és most még gyorsabban menekült. Már bent járt a nagy-barlang közepén, ahol szinte világos volt. Sehol egy lelket se látott, de azért csak szaladt tovább, végig a kanyargó sziklaperemen, amely a barlang falai mentén futott körül s így ért oda a magasba vezető, keskeny, meredek lépcső aljához.

Ebben a pillanatban lövés dördült el odalent... Valaki meglátta a yachtról és rálőtt!

Ahogy lábai földbe gyökereztek a rémülettől, egyszerre csak előbukkant az örült John Flack. Egyenesen feléje tartott azon a keskeny ösvényen, amelyen nemrég ő és Brill befelé jöttek a barlangba. Az örült gyilkos pár pillanatig megdermedve nézett rá, mintha kísértetet látna, de aztán szilaj hörgéssel rohant rá.

Margaret most már nem habozott. Kétségbeesett sikoltással fordult meg és, örült félelmében, habozás nélkül kezdett fölfelé menni a szédületesen meredek lépcsőkön... Halál jobbról, halál balról: — de háta mögött még a halálnál is sokkal rosszabb, borzalmas végzet... Föl tehát: föl, egyre magasabbra a karfa nélkül való lépcsőkön... Nem nézett se jobbra, se balra, — nem is gondolkozott: csak maga elé bámult egyre, a homályos sötétségbe, kidülledt szemekkel lesve, hogy mikor ér véget ez a végtelen hosszú Jákob-létra és mikor ér már egyszer olyan szilárd talajra, ahol megpihenhet?!

A világ minden kincséért se mert volna hátra-nézni, mert érezte, hogy menten leszédülne. A melle

zihált, a halántékai lüktettek, a szíve úgy dobogott, mintha ki akarna ugrani a torkából...

Megállt egy pillanatra: meg kellett állnia, hogy lélegzetet vegyen. . hiszen az üldözője már vén ember: ismét elhagyhatja, ha neki-iramodik. Igaz, öreg volt, de örült is volt egyuttal a vén Flack és az örvényes energiája bámulatos erőfeszítésekre képesíthette.

A leány rohant, menekült fölfelé. Már nem is félt: minden tehetségét lefoglalta, kimerítette a fizikai erőlködés. Csak egy ösztön élt még benne, amely hajtotta, korbácsolta egyre fölfelé: az életösztön utolsó szikrája, amely azonban már kialvóban volt, — csak éppen hogy pislogott még... Zsibbadni kezdett minden tagja s amikor már úgy érezte, hogy egy pillanatig se bírja tovább, — tántorogva bukott térdre a meredek lépcső tetején. Széles, lapos párkányon volt, amely fölé sziklatető borult, alátámasztva erős oszlopokkal.

Vagy tizenkét ilyen oszlopot látott... Valamikor két hétig utazott Spanyolországban s az egyik cordovai templomban látott ilyenforma fülkét, amelynek menynyezetét szintén tizenkét oszlop támasztotta alá. Ez az emlék táncolt most a szemei előtt, amikor nagy-nehezen talpra állt és tántorogva rohant előre az oszlopok között, míg öt lépcsőhöz ért. Itt megnyomta a villamos zseblámpás gombját: — a legfelső lépcső fölött hatalmas vasajtót látott, kívül-belül fogóval — és a vasajtó nyitva volt.

Szinte öntudatlanul szaladt föl Margaret az öt lépcsőn, besurrant a vasajtón, amelyet becsapott maga mögött. A nehéz ajtó éles csettenéssel záródott be és vele szemben ugyanolyan vasajtó volt. Margaret odaugrott, hogy fölrántsza, — de ez az ajtó zárva volt és meg se mozdult a rángatásra.

Margaret szédülten nézett körül a zseblámpás világánál. Szürkére mázolt kis cellában volt, amely egy öl széles és másfél öl magas lehetett. De nem sok ideje volt a vizsgálódásra. Kivülről kitorászott valaki azon

az ajtón, amerre ő éppen most bejött. Margaret kétségbeesett erővel kapaszkodott bele az ajtó fogójába és, nekifeszítve lábát a padlónak, minden erejéből huzta, hogy kívülről ki ne nyithassák. De az olajfestékes, sima padlón megcsuszott a lába, úgy hogy oldalt bukott. A fogót azonban még estében se bocsátotta el — s ekkor érezte, hogy a fogó lassan oldalt tolódik és halk csetteléssel megáll...

Nem tudta, hogy esésének erejével véletlenül rá-tolta a reteszt a vasajtóra... Nem tudta ezt, csak hallotta, amint az örült Flack kívülről kulcsot dug az ajtó zárjába és a kulcs halk nyikorgással kétszer megfordul a zárban... Ezt még hallotta, de többet már nem, mert félelmében elájulva, eleresztette az ajtó fogóját és oszméletlenül roskadt össze.

A vén Flack pedig örjöngve dörömbölt kívül az ajtón, amelyet nem bírt kinyitni a kulccsal, mert Margaret estében rátolta a vastag acélreteszt.

XVIII. FEJEZET

J. G. Reeder lassan jött le a lépcsőn s akik látták az arcát és ismerték őt, tisztában voltak azzal, hogy nem a miatt a tragédia miatt halálsápadt, amelynek éppen most volt tanuja.

Grayt Daver szobájában találta. A detektív éppen a telefonnál várta, hogy London jelentkezzék. Scotland Yard pár másodperc múlva már itt volt; Simpson beszélt és Reeder kivette a kagylót Gray kezéből. Néhány szóval beszámolt Daver meggyilkolásáról s aztán így folytatta:

— Szükségem van a helybeli rendőrség minden emberére, bár jobb szeretném, ha katonaságot kaphatnánk. Öt mértföldnyire innen van katonai helyőrség; végig kell kutatni az egész strandot és a barlangokat is a kastély alatt, meg a kőbányákban. Aztán még egyet: nagyon üdvös lenne, ha gyors-járatu torpedó-zuzót rendelnének ki cirkálni a Silbury-öbölbe. Körülbelül bizonyos, hogy Flacknek van motoros yachtja... Mély tengerág nyulik be az egyik barlangba, amely valószínűleg beszolgál a kastély alá... Miss Belman? Semmit se tudok róla. De minden esetre tudni akarom és meg is fogom tudni, hogy mi történt vele.

Simpson referált most arról, hogy az aranyszállító páncélautót látták Sevenoaks mellett; de ez a „jelentéktelen” hír csak alig érdekelte mr Reedert. Megint csak a saját dolgára tért vissza.

— Azt hiszem, legjobb lesz a katonaság. Szeretném, ha nagyobb őrség szállná meg a kőbányát. Ott is vannak barlangok és Daver ott szokta tartani a teherautóit, a gazdasági gépekkel együtt. Azt hiszem, hogy ma éjjel elcsipheti az aranyszállitmányt. Ez a lehetőség — tette hozzá, kissé keserűen — talán ráveszi a hatóságot, hogy kirendelje a katonaságot.

Miután a kórház mentőkoecija elszállította Daver holttestét, Reeder vagy féltucat kőmivessel, akiket Siltburyből hozatott, ismét fölment a meggyilkolt ember lakásába. Fölnyitotta a barna bőrdíván tetejét és a kőpadlóra mutatott:

— Ez a padló valami titkos sarkon mozog — monddta —, de azt hiszem, hogy a rugója be van akasztva, hogy ne működjék. Törjék keresztül a padlót.

Negyedóra mulva át volt törve a kőpadló és, ahogy Reeder sejtette, valóban titkos lépcső vezetett a díván alól egy, négyszögletes sziklába vágott szobába, amely éppen olyan volt most is, mint hatszáz évvel ezelőtt: kis ajtón és szűk folyosón el lehetett jutni belőle — Daver irodájának faburkolata mögé, úgy hogy aki ott rejtőzködött, minden szót hallhatott, amit Daver irodájában kiejtettek. Most már értette mr Reeder, hogy miért könyörgött neki Daver oly rémülten, hogy beszéljen halkabban, mikor az ő házasságáról beszélt. Az őrült Jack megtudta, hogy mily mélyre sülyedt a leánya: s ettől a perctől fogva semmiféle földi hatalom nem menthette meg Davert a haláltól.

Az volt a kérdés, hogy merre menekült az őrült gyilkos?...

Erre is megtalálták a feleletet. A kis négyszögletes szoba volt a Larme-grófok kinzó-kamrája, amelyből forgó kőlapon át lehetett lemenni az alatta vágott sziklabörtönökbe s ezekből viszont három folyosó is vezetett vissza a kastélyba. Az egyik a konyha és az előcsarnok közt, a vastag falban, a másik Daver hálószobájába nyílt, a harmadik a hallba.

— Mind a három folyosó a kastélyba vezet — rázta a fejét mr Reeder: — pedig a gyilkos nem jöhetett vissza a kastélyba. Kell tehát lennie egy negyedik utnak is, amelyik kifelé vezet: és ezt nem találtuk meg.

Meg volt bolygatva minden idege s egy pillanatig se birt nyugton maradni. Szobáról-szobára járt, fölforgatott mindent, betörette a fali-szekrényeket, átkutatott minden butort, fiókot. Egy dolgot aztán meg is talált: Olga Crewe és Dawer házassági okmányát, Olga fehérnemű-szekrényének a fenekén.

Hét órakor megérkezett az első katonacsapat, hatalmas teherautón. A helybeli rendőrség ekkor már jelentette, hogy miss Belmannek sehol se akadtak nyomára. Hangsúlyozták, hogy a tengerdagály éppen visszaesőben volt, mikor miss Belman elindult Larmes Keepről és — ha csak fönn nem akadt valami láthatatlan sziklapárkányon — lehetséges, hogy épségben csuszott le a strandra. Mindamellett nem sok a remény, hogy életben maradt. Hogy mennyi ez a „nem sok“: azt mr Reeder nem flrtatta.

Siltburyből szakácsot is hoztak, hogy vacsorát főzön a detektiveknek, de mr Reeder csak erős fekete-kávét kért; a torkát úgy szorongatta valami, hogy egyetlen falatot se birt volna lenyelni.

Erős őrséget rendelt a kőbányai barlang elé és, visszatérve a kastélyba, leült a tágas hallban, mérlegelve a napi eseményeket, mikor Gray lélekszakadva rontott be:

— Brill! — lihegte, magából kikelve.

J. G. Reeder úgy ugrott talpra, mintha rugók lökték volna föl.

— Brill? — ismételte rekedten: — hol van Brill?

Nem volt rá szükség, hogy Gray feleljen a kérdésre, mert tetőtől talpig porosan, rongyokban és végsőig ki-merülten tántorgott be a hallba maga Brill, akit egy detektiv támogatott.

— Honnan jön? — kérdezte Reeder izgatottan.

A detektív hörögve zihált s pár pillanatig nem birt szólni. Aztán a földre mutatott és elcsukló hangon sutogta:

— A kút fenekéről... Miss Belman odalent van!

Félájultan roskadt a karos-székre és csak aztán tudta némileg összefüggően elmondani, hogy mi történt, mikor jó adag whiskyt diktáltak bele. Reeder azonnal a kúthoz rohant a detektívekkel és megnézték a kereket.

— A kerék tengelye olyan gyöngé, hogy egy gyereket se birna el, hogy fölhuzzuk rajta. Aztán meg kötél sincsen, ami leérne a fenékig — mondta Gray, miután alaposan megvizsgálta a kereket.

Az egyik detektív emlékezett rá, hogy amikor átkutatták a konyhát, találtak két erős biztosító-övet, amit az ablaktisztítók csatolnak derekukra; mindegyiken volt erős tartó-kampó is. Mialatt beszaladt értük a konyhába, mr Reeder levetette a kabátját és mellényét.

— A kút fele-utján van vagy négylábnyi szakasz, ahol hiányzanak a létrafokok — mondta Brill. — És a szikla is meglazult azon a helyen, mikor ráhágтам; kis hiba, hogy le nem zuhantam.

Reeder nyakába akasztotta a lámpását és lenézett a kútba.

— Furcsa, hogy nem vettem észre a létrát, mikor először belenéztem, — mondta, a fejét csóválva. De aztán eszébe jutott, hogy csak félig emelte föl a kút födelét és így nem volt elég világos.

Gray szintén derekára csatolta a biztosító-övet és elsőnek indult lefelé a kútba, mert ő volt a könnyebb. Ekkor már félszázad katoná volt a kút körül és nagy szerencse volt, hogy véletlenül utászesapatokat rendeltek ki a rendőrség támogatására. Mig egy részük kötelekért ment, a többiek hamarosan fölvonó-hengert rög-tönöztek.

A két detektív halotti csöndben ereszkedett alá a kútban. Mindegyiknek volt ugyan villamos zseblám-

pása, de nem sok hasznát vették, mert a lámpák nem világítottak lefelé, úgy hogy nem láthatták a következő létrafokot. Nagyon lassan és óvatosan szálltak tehát lefelé és Gray mikor odaért ahhoz a veszedelmes helyhez, amelyre Brill figyelmeztette, fölkiáltott Reedernek, hogy álljon meg... Pár kődarab potyogott le nagy csörtetéssel, de Gray is, mr Reeder is nagyobb baj nélkül hidalták át a veszedelmes szakaszt; csak mr Reedernek a fején koppant egy-két nagyobb kavics.

Ugy látszott, hogy sohase érnek feneket és mr Reeder már kezdte érezni a szokatlan erőfeszítés fárasztó hatását, mikor Gray örömtől reszkető hangon suttozta:

— Azt hiszem, itt a fenék!...

Lefelé fordította a zseblámpását s a következő pilanatban már le is ugrott a sziklás fenékre; néhány perc múlva mr Reeder is ott állt mellette a folyosón.

— Margaret! — suttozta halkan.

Semmi válasz. Mr Reeder jobbra is, balra is világított a lámpással, — de sehol se látta Margaretet és csüggedni kezdett.

— Maga ezen a folyosón megy előre — parancsolta suttozva Graynak: — én meg a másikon.

Lámpását lefelé tartva, félig ment, félig szaladt a kanyargó folyosóban... Egyszerre csak valami neszt hallott maga előtt, — mintha mozogna ott valaki. Megállt, eloltotta a lámpását és óvatosan, halkan surrant előre, majd kanyarulathoz ért s ekkor messze távolban, túl a folyosó végén, halvány világosságot látott derengeni. Lehasalt a földre és nesztelenül leskelődött. Nemsokára árnyék suhant át a távoli világosság előtt, mire mr Reeder előbbre kuszott, — de ezuttal nem gumibot volt a fegyvere. Fölhuzva tartotta kezében bulldogg-browningját és egyre közelebb sompolygott az árnyékhoz, aki most váratlanul megszólalt:

— Olga, hová ment az apád?

Mrs Burton volt és Reeder ajkai fenyegető mosoly-

gásra torzultak. A választ nem értette meg; tompán hangzott, mintha zárt helyiségből jött volna.

— Nem tudod: utolérte apád azt a leányt? — kérdezte most mrs Burton.

Mr Reeder visszafojtotta a lélegzetét és előre nyújtotta a nyakát. Most egész világosan hallotta a választ:

— „Nem!...”

Aztán megint Olga mondott valamit, amit, mr Reeder nem hallott és erre ismét mrs Burton kezdett lamentálni, a maga szokásos siránkozó modorában:

— Oh, hát mikor lesz már vége?... Mindig így bán-tál velem, mindig! Senkise gondolná, hogy én vagyok az anyád... Csoda, hogy még élek és nem vitt sirba a bánat! Az se lepne meg, ha egy szép napon meggyilkolna az apád... jól vigyázz a szavamra!

A leány valami ingerült választ adhatott erre, mert mrs Burton elkeseredve rikácsolt:

— Ha te belebetegedtél, akkor én meg félholt vagyok!... Hol van Daver? Furcsa, hogy az apád egy szóval se említette Davert. Nem gondold, hogy talán bajba jutott?

— Oh, vigye az ördög Davert!

Most már jól lehetett hallani Olga hangját. A szenvedélyes kitörés és a benne rezgő fájdalom más körülmények közt meghatotta volna mr Reedert, de most sokkal inkább aggódott Margaret Belman miatt, mint hogy sajnálni tudta volna ezt a szerencsétlen fiatal asszonyt, aki még egyáltalában nem is tudta, hogy már — özvegy!...

— Hol van most?... Az apádat gondolom.

A leány megint halkan felelhetett, mert mr Reeder nem hallott semmit, de azért megérthette a választ mrs Burton szavaiból:

— A yachton van?... Oh, sohase fogunk kijutni rajta. Mindig utáltam a hajókat: hát még ezt a kis lélekvesztőt!... Miért nem eresztett utnak bennünket, mikor kiszabadítottuk? Pedig mennyit könyörögtem

neki! Most ott lehetnének Velencében, vagy akárhol másutt és élhetnének a világunkat, bőségben, fényűzésben, mulatságokban!

Olga haragosan felelhetett valamit, mert mrs Burton elhallgatott és — legalább mr Reedernek úgy rémlett — valósággal beleolvadt a sziklafalba.

Bár nem hallott ajtócsukódást, a detektiv azért sejtette, hogy mi történt. Lopva előre osont, míg a nyitott ajtóval szemben megpillantotta a szobából kiverődő lámpa fényét a szemközti falon. Most egészen odalapult az ajtóhoz és tisztán hallott minden szót, kiváltképpen azért, mert jobbára csak mrs Burton beszélt.

— Gondolod, hogy az apád már tudja? — hangzott a kérdés, tele szorongó félelemmel. — Davert gondolom, tudod! Azt hiszed, hogy eltitkolhatod előtte?... Engem bizonyosan megöl, ha megtudja. Mert mindig szörnyen nagyralátó tervei voltak veled... grófok, hercegek és más efféle firlifanc!... Ha nem volna örült, már rég abba hagyta volna ezt a mesterséget, ahogy mindig könyörögtem neki: de sohase hallgatott rám... Sohase törődött velem!

— Hát törődött valaki veled egyáltalán? — fakadt ki Olga elkeseredve. — Én is kértem apámat, hogy küldjön téged előre. Mert tudom, hogy ha baj van: te csak az utunkban vagy.

Mr Reeder fülét elfojtott zokogás ütötte meg: mrs Burton nagyon könnyen elsírta magát.

— Csak azért maradt itt, hogy törbe csalja Reedert — siránkozott mrs Burton. — Micsoda örülség! De mindig ilyen makacs és önfejű volt. Mit kockáztatja a bőrét azért az emberért... Ah, mi ez?

A folyosó tulsó végéről gyors léptek közeledtek.

— Itt jön az apád! — mondta mrs Burton.

Mr Reeder gendosan megnézte a revolverét és kibuzta a biztosítékot, hogy nyomban löhessen, mielőtt az alkalom követeli. De a lépések megszűntek: az örült megállt. Ugyanabban a pillanatban a barlangból, a

yacht felől, hangosan kiáltott valaki és Flack erre fordult meg. Ismét visszament, amerről jött és lépteinek zaja csakhamar elhalt. Mr Reeder megállapította, hogy ez a nap — nem szerencsés.

Ahogy hosszában hason feküdt a földön, egész tisztán láthatta John Flacket. Csak el kellett volna rántania a ravaszt, hogy egyszer s mindenkorra kiirtsa a világból ennek az örült vén embernek a problémáját. Az idea tetszetős volt és mr Reeder mutatoujja már rajta is volt a ravaszon, de... a detektivnek minden ösztöne lázongott a gondolat ellen, hogy orozva lőjje le az ellenfelét.

Valaki jött az ellenkező oldalról. — Ez csak Gray lehet — gondolta mr Reeder. Elébe kell sietnie, hogy figyelmeztesse: legyen óvatos. Gyorsan talpra állt és sietve osont visszafelé a folyosón. De már elkésett: — megtörtént, amitől félt! Gray bizonyára meglátta őt, mert már messziről kiabált:

— Semmi sincs a folyosó tulsó végén, mr Reeder!...

— Fogja be a száját, maga bolond! — csikorgatta a fogait mr Reeder: de hiába... a baj már megtörtént!

Mr Reeder visszafordult, megállt és fürkészve lesekldött. A vén John Flack szintén megállt, ő is visszafordult és, előre nyujtva a nyakát, feszülten hallgatózott. De más valaki is meghallotta Gray üvöltését. Mrs Burton rémült sikoltozással rohant ki a szobából — a leánya utána — és ez a váratlan fordulat teljesen lehetlenné tette, hogy mr Reeder használja a revolverét, mert a két nő teljesen födözte testével azt a férfit, akinek kiirtására mr Reeder megesküdött.

Mire odaért a folyosó végére, ahonnan leláthatott a nagy barlangba, a két asszonynak és Flacknek már nyoma se volt sehol. De mr Reedernek hiuz szeme volt; rögtön meglátta a yachtot s ugyanakkor megpillantotta a három menekülő alakot is. Éppen leértek azon a keskeny lépcsőn, amely lefelé folytatása volt annak, amelyen Margaret fölfelé szökött — és mr Reeder látta

amint egymás után szállnak föl a yachtra, amely már a tengerágban ringott a vizen.

Abban a pillanatban, amikor már mind a három Flack fönt volt a földéleten, éles csattanással csapódott oda valami a sziklafalhoz, közvetlenül mr Reeder feje fölött s a por és a sziklaszilánkok záporként hullottak reá. Mindjárt rá hallatszott a dörrenés, amit fül-siketítő robajjal vertek vissza a sziklafalak.

— Lövöldöznek a yachtról — mondta mr Reeder nyugodtan Graynek, aki éppen akkor érkezett oda. — Jó lesz, ha lefekszik, Gray. Nem szeretném, ha örök hallgatásra kényszerítenék magát, aki pedig úgy szeret locsogni haszontalanul!

— Igazán nagyon sajnálom, mr Reeder, — mentegőztött a detektív: — de azt gondoltam...

— Gondolta?... Hát gondolkozik maga egyáltalán? — csodálkozott mr Reeder.

... Piff... Paff...

Két golyó egyszerre! Az egyik mr Reedertől balra csapódott a sziklának, a másik pontosan kettőjük között süvöltött át. Most már mr Reeder is hasra feküdt Gray mellé, megbujva, amennyire lehetett, egy alacsony szikladarab mögött.

— Vajjon Margaret a hajón van-e?... Ahogy erre gondolt, eszébe jutott, hogy mrs Burton is azt kérdezte a leányától, hogy megtalálták-e miss Belmant és Olga azt felelte, hogy nem. Most ismét lövés fénye villant föl a yacht földéletén. Mr Reeder villámgyorsan kinyújtotta a kezét. Két éles dörrenés hallatszott, amit szörnyű robajjal visszhangzottak a falak és a detektív — bár nem láthatta, hogy a lövések találtak-e — azt mégis elégedetten állapította meg, hogy a golyók elérték a földéletet.

A yacht most megmozdult: eloldozták a parttól. Fölhallatszott a motor berregése, majd a csavar zuhogva kavarta a vizet és a yacht orra lassanként kifelé fordult, amerre a barlang nyílása volt. És ekkor kívül-

ről, a már sötét tenger felől, vakító fénykéve hasított bele a barlang sötétjébe, elkápráztatva a detektív szemét, aki öröngő örömmel ugrott talpra.

A barlang előtt már ott cirkált a torpedó-zuzól!

— Hála Istennek! — kiáltott föl mr Reeder.

A yachton levők is észrevették a reflektort és tisztában voltak tragikus jelentőségével. A yacht nyomban megfordult és orrával egyenesen arrafelé tartott, ahol a két detektív feküdt. Egyidejűleg borzalmas dörrenések szakadatlan, egymásba olvadó sorozata hallatszott a földélzetről s ez a fülsiketítő robaj oly szédítő volt, hogy mr Reeder az első pillanatban teljesen belekábult és észre se vette, hogy a reá omlott kötörmelék már félig eltemette. Gray rázta föl kábulatából, torka szakadtából üvöltözve:

— Gépfegyverrel lövöldöznek, mr Reeder!

Mr Reeder nem felelt. Megbabonázva bámult arra a csodálatos jelenségre, ami a barlang közepén történt, ahol a víz rejtélyes módon táncolni, háborogni kezdett, mintha titokzatos erők kavarnák a fenekét... És aztán egyszerre mindent kitalált. Óriási szikladarabok váltak el fönt, a barlang mennyezetéről és rettentő robajjal zuhantak, gördültek alá. A lövöldözéstől rezgésbe jött levegő megbolygatta a lazán összefüggő, málladozó és víztől elporlasztott kőzetek statikáját és összeomlás fenyegette az egész barlangot.

A yacht megérezte a veszedelmet és menekülni igyekezett. Ismét a kijárat felé fordult orrával és a motor berregve hajtotta a nyílás felé. Már majdnem el is érte, talán csak tizenöt-husz yardnyira volt tőle, mikor oly irtózatossal dörrenéssel, hogy mr Reedernek földbe gyökerezett a lába, leszakadt a barlangnak egész eleje, elzárva a nyílást a tenger felé és maga alá temetve a yachtot!

XIX. FEJEZET

A levegő egy szempillantás alatt megtelt sűrű porral, mely sötét függönyként takarta el a szörnyű jelet. Csak a rettenetes robaj hallatszott szakadatlanul, amint a sziklatömbök egyre-másra zuhantak alá.

— Bedőlt a barlang szája! — ordította mr Reeder torka szakadtából Gray fülébe: — és a hegyomlásnak még nincs vége!

Első ösztöne az volt, hogy menekül a folyosón, vissza a kuthoz, de aztán eszébe jutott, hogy odalent két asszony is van!... Megnyomta villamos lámpása gombját és ismét visszament a sziklapadhoz, ahonnan a katasztrófa kezdetét látta. De a lámpa fénye sokkal gyöngébb volt, mint hogy áttörhetett volna a sűrű porfüggönyön.

Mivel egy-két lépésnyire is alig látott, hasra fekve kuszott előre, hogy vaktában le ne zuhanjon a sziklafalról. Köröskörül — alatta, fölötte, jobbról, balról — mindenfelől inogtak, repedeztek a sziklák, mintha vajudott volna az egész hegytömeg. A mennyezetről egyre hullott a kő: hatalmas szikladarabok, amelyeknek zuhanását roppant mennyiségű törmelék követte, aztán a szakadatlan csobogás, ahogy mind ez a vízbe zuhant, vagy ezer darabra törve valamelyik sziklapárkányon, azt is magával szakította...

— Az Isten szerelmére: jöjjön innen, mr Reeder! — könyörgött neki Gray, magánkivül. — Hiszen agyon-
ütik a sziklák!

De mr Reeder rá se hederített. Már megtalálta a keskeny, meredek lépcsőt, mely levezetett a barlang fenekére és óvatosan megindult rajta lefelé. A lámpáját előre tartva, mindig a lábai elé világított, hogy félre ne lépjen. Az arca, ruhája tele volt porral, amely oly sűrű volt, hogy lélegzeni is alig birt; tele volt az orra, szája, a szeme is — hogy a könnyei csurogtak a maró mézsportól —, de azért csak ment előre...

És, alighogy leért a barlang fenekére, mint fehér kísértet tántorgott elébe a sűrű porfelhőből egy kísérteties nőalak. Olga Crewe volt. Mr Reeder rögtön megragadta a karját és inkább vitte, mint vezette a roskadozó leányt a lépcső felé.

— Hol az anyja? — üvöltötte a leány fülébe.

A leány a fejét rázta és felelt is, de a detektív csak töredezett szavakat értett a beszédjéből:

— ... yacht ... szikladarab ... megölte ...

— Az anyját? — kérdezte mr Reeder.

A leány bólintott. Mr Reeder maga előtt segítette fölfelé a meredek lépcsőn és szinte a vállain vitte föl egészen a sziklapárkányig, ahol Gray várta őket. Ott aztán, mintha csak kis gyermek lenne, egészen a karjaira vette és szaladt vele az első fordulóig.

A rettenetes földindulás egy percre sem szünetelt. Egyre nagyobb sziklatömbök váltak le a barlang boltozatáról és, ahogy lezuhantak a fenékre, megrázták a folyosót is, amely már szintén omladozni kezdett. A levegő egyre fullasztóbb lett, Gray lámpása kialudt, a Reederé pedig egymagában nem ért semmit a sűrű porfelhőben. Egész örökkévalóságnak tetszett, amíg elértek az alagut száját, amelyen túl nem messzire volt az öreg Flack lakószobája. A levegő még itt is tele volt ugyan porral, de mennél előbbre mentek, annál tisztább lett.

— Tegyen le, kérem — suttogta Olga Crewe rekedten: — elég erős vagyok már és tudok járni.

Mr Reeder gyöngéden leállította a földre. Olga még nagyon gyöngé volt ugyan, de a két detektív támogatásával mégis tudott járni. A vén John Flack szobájánál megálltak. Mr Reeder ki akarta cserélni a villamos lámpáját, — de még jobban vágyott egy korty friss vízre és Olga Crewe azt mondta, hogy a szobában van víz.

Mindnyájan ittak és a friss forrásvíz valósággal csodát művelt a leánnyal, aki egészen fölüdült tőle.

— Nem tudom, mi történt — mondta: — de azt hiszem, hogy mikor a barlang szája beomlott, a yacht már visszafelé farolt. Én annyira megrémültem, hogy rögtön kiugrottam a partra s alig voltam tíz lépésnyire, mikor irtózatos robajt hallottam. Azt hiszem, hogy a leszakadt boltozat jó része egyenesen a yachtra zuhant. Rémülten fölsikoltottam, de még a tulajdon hangomat se hallottam a rettentő fölfordulásban... oh, ez a büntetés... ez a büntetés! Tudtam, hogy jönni fog, hogy jönnie kell!... Tudtam! Tudtam!

Mindkét kezével eltakarta az arcát és egész teste remegett, rázkódott a heves zokogásban.

— Nincs értelme ennek a sirásnak! — szólt rá mr Reeder nyersen és komoran. — Arra feleljen: hol van miss Belman?

Olga Crewe némán rázta a fejét.

— Hová ment? — faggatta mr Reeder.

— Fölment a lépcsőkön — felelte Olga Crewe. — Apám azt mondta, hogy megmenekült... Hát nem találkozott vele? — kérdezte, fölemelve könnytől ázott arcát, mert csak most kezdte érteni a faggatás komolyságát.

Mr Reeder megrázta a fejét és egy pillanatra se vette le fürkésző szemét a leány arcáról.

— Mondja meg az igazat, Olga Flack — vallatta

szigoruan: — megmenekült-e Margaret Belman vagy az ön atyja...

Olga Crewe hevesen rázta a fejét és tiltakozva emelte föl a kezét, még mielőtt mr Reeder bevégezte a mondatot és összeroskadt volna, ha Gray föl nem fogja.

— Hagyjuk talán későbbre a vallatást — sugta hal-
kan mr Reedernek.

Mr Reeder szótlanul bólintott, fölvette az asztalról a villamos lámpást és kiment a folyosóra. Alig lépett ki az ajtón, oly irtózatossá robaj hallatszott a barlang felől, mintha a föld fordult volna ki sarkaiból — s a következő pillanatban már semmi nesz se hallatszott a barlangból. Mr Reeder arra felé nézett, de nem látott semmit. Csak gyanította, hogy a barlang már teljesen beomlott, az egész hegy rászakadt és betemette.

— Ugy látszik — szölt be a szobába —, hogy ez az egész szikla összeomlik. Örülhetünk, ha ép bőrrel kijutunk innen.

Előre szaladt a kut felé és nagyon megörült, mikor látta, hogy a földön új kötélszál hever, amelynek végéhez derékvő van kötve. Aztán meglátta a kis telefon-kagylót is meg a vékony drótot, mely fölszolgált a föld szí-
nére. Azonnal fölvette és belekiáltott.

— Nincs semmi baj odalent? — hangzott fölülről az aggodó kérdés. — Idefönt úgy látjuk, hogy nagy föld-
csuszamlás vagy földrengés rázza az egész sziklát.

Közben Gray is odaért Olgával, akinek derekára rögtön rácsatolta az övet s aztán figyelmeztette:

— El ne ájuljon, miss Crewe, érti-e?... Szép lassan fogják fölhozni, csak arra vigyázzon, hogy mindig tartsa távol magát a kut falától.

A leány bólintott, hogy megértette és Reeder megadta a jelet. A kötélszál lassanként megfeszült, Olga a levegőbe emelkedett és nemsokára eltűnt a két detektív szemei előtt.

— Most rajtunk a sor — mondta mr Reeder. —
Előre!

— És ön? — habozott Gray.

Mr Reeder felelet helyett rámutatott a legalsó létrafokra és, lehajolva, megfogta a detektív két bokáját, aztán, szinte hihetetlen erővel hirtelen egész magasságában fölemelte, úgy, hogy Gray mindjárt meg is foghatta a legalsó fokot.

— Akassza bele az övét a vasfokba, kapaszkodják meg erősen mind a két kezével s akkor én majd fölmászok önön, — mondta most mr Reeder.

Akármelyik cirkuszi akrobatán is tultett fürgeség dolgában ez a detektív, aki pedig oly nagyon szeretett tetszelegni a fáradt, idősebb ember szerepében. De meg is volt a sietésre minden oka. Már az a létrafok is meglazult a kezében, amelybe kapaszkodott és fölülről egyre potyogtak lefelé a kövek, úgy hogy állandóan fenyegette őket a fej-betörés veszedelme. Megtörtént, ahogy egyre fölebb hágtak, hogy egyes létrafokok már ki is szakadtak a falból és kis hija, hogy valamelyikük le nem zuhant a kut fenekére. Még nem érték föl a kut feléig se, mikor rejtélyes zúgás, sistergés támadt körülöttük, amitől mr Reedernek megállt a szivverése.

Félkézzel a létrafokba kapaszkodva, kinyújtotta a másik karját. És ijedten tapasztalta, hogy a szemközti falat eléri, holott legalább még egyszer annyira kellene lennie! — Ez azt jelentette, hogy a kut beomlással fenyeget, — a falai máris összehajlanak...

— Miért állt meg? — lihegte Gray szorongva.

— Hogy megvakarjam a fülem tövét! — hördült föl mr Reeder dühösen. — Rajta! Siessünk!

Gyorsan másztak fölfelé vagy negyven-ötven lábnyira, mikor lent, mélyen alattuk, megrendült a föld és oly szörnyű robajjal dőlt be valami, hogy az egész kut megrázkódott bele. De már nem lehettek messzire a kut kúvájától: már látták a csillagos eget és láttak ide-oda mozgó fekete árnyakat, amelyek alighanem a kut mélyét kémlelő emberfejek lehettek.

— Siessünk! — lihegte J. G. Reeder és épp oly gyorsan igyekezett fölfelé, mint fiatalabb társa.

... *Bumm!* ...

Ez ágyulövés volt, kívülről, a tenger felől s a lövés visszhangja rémesen dörgött fölfelé a kutban.

J. G. Reeder összeszorította a fogait és véresre marta az ajkát.... Adná Isten, hogy Margaret Belman kint legyen ebből a pokolból... vagy bár... bár halott lenne már, ha nem menekülhetett!

Lihegve, fulladozva kapaszkodtak egyre fölebb, míg alattuk szakadatlanul döngött, rengett, morajlott a barlang, mintha kifordult volna sarkaiból a föld. Graynek már kihagyott a tüdeje...

— Nem... birom... tovább... — hörögte fuldokolva.

— Előre... nyomorult gazember! — förmedt rá mr Reeder.

Akár a meglepetés okozta, hogy a különben mindig higgadt és udvarias Reeder ily féktelen durvasággal rivallt rá, — akár az a ráeszmélés, hogy a kut kávája már csak pár lábnyira van a feje fölött, — Gray még egyszer, utoljára, megfeszítette minden erejét, kinosan fölmászott még néhány lépcsőfokon s akkor már izmos kezek ragadták meg és rántották föl a rémséges kutból... Mindjárt utána mr Reeder mászott ki és tántorogva állt meg az embergyűrű közepén, melyet lobogó naftaláng világított meg.

Képzelfődött-e vagy pedig csakugyan rengett, mozgott lábai alatt a föld?...

— Van még valaki odalent, mr Reeder? — kérdezte tőle a műszaki katonacsapat vezetője; s mikor a detektiv némán rázta a fejét, éles hangon vezényelt: — Oszolj!... gyülekezés a kastély előtt... Futólépésben indulj!... A szikla darabonként szakad le.

A naftalángot gyorsan eloltották, de minden egyéb felszerelésüket ott hagyva menekültek a katonák Lar-mes Keep felé.

— Hol van az a leány... miss Crew? — kérdezte Reeder, akinek most hirtelen eszébe jutott, hogy jó lenne kivallatni.

— Bevittem a kastélyba — felelte a vastag Bill Gordon, aki most egyszerre előlépett a sötétségből. — És van egy jó hírem is, Reeder: megcsíptük az arany-szállítmányt! A két fickót is lefogtuk, akik az autón voltak: az egyiknek állítólag Hothling, a másiknak Dean a neve; azt hiszem, maga jobban tudja ezt, mert bizonyára személyesen is ismeri őket... Eppen akkor csíptük el őket, mikor a teherautó be akart fordulni a kőbányák felé. Ez nagy dolgot jelent magának, Reeder...

— Vigye a pokolba a nagy dolgát! — csattant föl Reeder dühösen. — Micsoda nagy dolog érdekelhet engem azon az egyen kívül, amit elvesztettem?!

A vastag Bill elképpelve hallgatta ezt a kifakadást, de óvatosságból nem firtatta, hogy mit „vesztett el” mr Reeder.

Bementek a kastélyba, melynek halljában egymás hátán nyüzsögtek a rendőrök, katonák és detektívek. Olga Crewt bevitték Daver irodájába, ahol három leány is ápolta. Tisztára mosták az arcát, megittatták teával és lefektették a diványra, úgy, hogy már egészen magához tért, amikor Reeder belépett a szobába. Sokáig szótlánul nézett a detektívre, mintha keresné az emlékezetében, hogy kicsoda is lehet ez a poros, elcsigázott, öreg gentleman és végül halkán, szorongó kíváncsisággal szólalt meg:

— Nem tud semmit az... apámról?

— Semmit! — felelte Reeder nyersen. — De azt hiszem, hogy mindkettőjükre nézve jobb, ha meghalt.

A leány bólintott.

— Meghalt... tudom, — mondta meggyőződéssel. Aztán nagy erőlködéssel fölült és ránézett a nőcselédre. Mr Reeder megértette a néma szembeszédet és kiküldte őket a szobából.

— Nem tudom, mi az ön szándéka vele — kezdte Olga Crewe, mihelyt egyedül maradtak: — de azt hiszem, hogy le fog tartóztatni... Le kell tartóztatnia engem, mert mindenről tudtam, ami történt és... és törbe akartam csalni önt, hogy... hogy...

— Hogy meggyilkoljanak — bólintott mr Reeder: — a Bennet-Streeten, tudom... Rögtön megismertem önt, mihelyt itt találkoztunk... ön volt az a kifestett arcú hölgy. . mrs Granville Fornese...

Olga Crewe igent bólintott és folytatta:

— Mielőtt elvisznek innen, szeretném, ha megkaphatnék néhány írást... magánleveleket... melyek a nagy safeben vannak. Nem fontosak senkinek... csak nekem.

Mr Reeder megkérdezte, hogy miféle levelek azok?

— Levelek... abban a nagy pléhdobozban, amely le van lakatolva... Még Daver se merte soha fölbontani. Tudja, mr Reeder — és itt idegesen reszketett a hangja, a lélegzete pedig meggyorsult: — mielőtt találkoztam a... férjemmel, nekem is volt... igen, nekem is volt egy kis regényem... afféle romantikus álom, aminő minden fiatal leánynak van, amig ártatlan és idealizmussal van tele a szíve... Mondja — kérdezte hirtelen: — letartóztatták az uramat?

Mr Reeder hallgatott pár pillanatig. Előbb-utóbb ugyis megtudja Olga, hogy mi történt és mr Reeder sejtette, hogy a szörnyű hír nem fogja nagyon kétségbeejteni. Megmondta hát ő maga:

— A férje már meghalt...

Olga tágra nyílt szemekkel bámult rá.

— Az apám?...

— Azt hiszem, igen: az ön apja ölte meg. És félek, hogy én voltam az oka. Mikor visszajöttem, hogy megkeressem miss Belmont, mindent, amit a házasságáról tudtam, az arcába vágtam Davernek. Azt hiszem, hogy az ön apja a faburkolat mögött volt és mindent hallott.

— Értem, — mondta Olga egyszerűen. — Természe-

tes, hogy az apám ölte meg... Tudtam, hogy ez lesz a vége, mihelyt megsejti, hogy... Ugy-e, nem gondolja, hogy szívtelen vagyok, ha őszintén megmondom, hogy örülök?... De nem... nem is örülök igazán: csak megkönnyebbültem... Igérje meg, kérem, hogy elhozza nekem azt a... azt a dobozt!

Vékony aranyláncot huzott ki a kebléből és két kis kulcsot vett le róla.

— Ez a safe kulcsa — mondta, odanyujtva az egyiket. — Ha kívánja olvasni a... leveleket, megmutathatom önnek; de... jobb szeretném, ha... nem olvasná.

Futó lépések közeledtek a folyosón, majd hirtelen belökték az ajtót s a fiatal műszaki tiszt jelent meg a küszöbön.

— Bocsánat, uram — szólt be izgatottan: — Merri-man kapitánynak az a véleménye, hogy el kell hagynunk a kastélyt. Már mindenki el is ment... csak percek kérdése lehet, hogy rombadől...

Reeder azonnal fölugrott és talpra segítette Olgát is.

— Vezesse el ezt a ladyt — szólt a fiatal tisztnek: — de most menjen, kérem, előre. Mi is azonnal jövünk...

Megvárta, míg a tiszt kiment, aztán halkán folytatta:

— Elhozam azt a dobozt és... nem fogom... nem merem kérni, hogy nyissa föl előttem... Most éppen olyan a hangulatom, hogy... hogy elnéző vagyok a fiatal szerelmesekhez, mert... megérttem őket. Az öregedő szerelmes elnéző megértése a fiatalokkal szemben...

A hangja rekedt suttogásba fulladt és volt az arcában valami, ami könnyeket sajtolt Olga Crewe szemeibe.

— Ugy-e... Margaret Belman volt? — kérdezte Olga Crewe suttogva és, bár mr Reeder nem felelt: mégis tudta, hogy eltalálta a valót.

Tragikus fájdalommal szinte fölmagasztosította ezt a középkori gentlemant, aki már jóval túl volt a fiatalságon, de azért a szíve ifju maradt. Kezét gyöngéden tette rá Olga Crewe vállára:

— Menjen, kedvesem — mondta neki lágyan. — Amit lehet, megteszek önért... talán sok bánattól és boldogtalanságtól megmenthetem.

Megvárta, míg Olga Crewe elment, aztán ő is kiballagott a néptelen hallba. — Szinte örökkévalóságnak tetszett, hogy mily sok idő mult el, amióta itt ült, a teája mellett, a képes ujságokat nézegetve!

A félhomályban mintha rég letűnt századok kísértetei lebegtek volna körülötte. — „Könnyek kastélya!“ — Ezek a falak bizonyára láttak szörnyűbb szenvedéseket, borzalmasabb kinokat, mint aminők az ő szívét emésztik... Odament a faburkolathoz és megkereste rajta azt a kis „sebet“, melyet a beléje furódott kés ejtett rajta, — akkor este, mikor a bridge-parti után megakarták gyilkolni.

— Mily közönséges, otromba formája ez a gyilkosságnak! — gondolta magában, elmosolyodva.

Lábai alatt megmozdult a föld és a villamos körték kialudtak a hallban. Ugy látszott, a kastély valóban összeomlik, — a villamos vezeték drótjait bizonyára a düledező falak ingadozása szakította el. Mr Reeder tehát sietve szaladt ki a kertbe, — de alig hogy kiért, eszébe jutott Olga Crewe kérése.

Villamos zseblámpása még ott lógott a nyakában. Most fölcsavarta, visszaszaladt a hallba, egyenesen a safehez és gyorsan bedugta a kulcsot. Ebben a pillanatban köröskörül meginogtak a falak, jobbra-balra dülöngve, mint a részeg ember. Fönt az emeletről, ahogy a szekrények fölfordultak, tükrök, képek lepotyogtak a falról, tört cserepek csörömpölése, összezúzott butorok recsegés-ropogása hallatszott le hozzá, — mintha a világ vége lenne itt: és mr Reeder már-már menekülni akart ... De az ígéret — ígéret volt és mr Reeder mindig megtartotta a szavát. Újra bedugta a zárba a kulcsot, megfordította és hevesen maga felé rántotta a safe ajtaját — és, ahogy az ajtó kitárult: Margaret Belman roskadt a karjaiba.

XX. FEJEZET

Ott állt, lábai a földbe gyökerezve, karjaiban tartva a félájult leányt, akinek sápadt arcát szorongva vizsgálta villamos lámpájának a fényénél. Most eszébe jutott Olga Crewe kérése. Meglátta a dobozt a földön, de, alig hogy fölvette, hirtelen, minden előzetes jelzés nélkül, a safe lesiklott a mélységbe s a nyomán sötét akna tátongott.

Ez fölrázta a detektivet álmélkodásából. Karjaiba kapva a leányt, lélekszakadva rohant ki vele az elátkozott kastélyból. Valaki messziről kiabált — az ő nevét kiabálta — és mr Reeder vaktában rohant a hang felé. Egyszer el is bukott — nem látta a széles repedést, ahogy meghasadt előtte a föld —, de valahogy átvergődött rajta, noha már fogytán volt az ereje, mert az ájult leány nehéz volt — nagyon nehéz!

De élt... lihegett: és meleg lehellete, mint fűszeres csók áradt mr Reeder arcára. Ez új erőt adott neki — és újra futni kezdett.

Háta mögött rettentő robajjal omlottak össze a hatalmas falak. Az égzengés — a legszörnyűbb mennydörgés gyöngé suttogás volt ahhoz a bódító, fülrepezető harsogáshoz képest, amellyel a sziklák, a százas falak a többszáz láb mélységbe zuhantak, — de mr Reeder mindezt nem hallotta. A rémes katasztrófának kilométerekre elhallatszó iszonyu morajlását túlharsogta édes terhének halk lihegése és Margaret szívének lassu dobogása.

Valaki kiragadta a karjaiból miss Belmant, egy hórihorgas katona belökte őt is az autóba, amelynek padlóján egész hosszában végigzuhan, zihálva, félig holtan — de az imádott leány mellett, akit szintén a fenékre fektettek — aztán a motor berregni kezdett és a mentőkocsi szédítő sebességgel száguldott a lejtőn lefelé, Siltburybe... Mögöttük, a koromsötét északában, szakadatlanul recsegett, ropogott a „Borzalmak kastélya“, kolosszális darabokban omlott össze, ahogy le-leszakadt alatta a sziklafal, amelyre évszázadokkal azelőtt építettek. Egyik fal a másik után zuhan le a mélységbe, aztán megcsuszott az egész kastély és utolsó maradéka féioldalt billenve állt meg a meredek sziklafal élén...

Hajnalhasadáskor százával és ezrével tolongott a nép a romok körül; autók, motoros kerékpárok és különvonatok ontották a kíváncsiakat a gigászi földeszamlás színhelyére s a tömeg megborzongva muto-gatta egymásnak a kastély legutolsó traktusát, amely ferdén állt a szédítően magas sziklafal taraján, — hogy látni lehetett a kettészelt szobának belsejét s a fal mellett az ágyat, tele fekete vérfoltokkal... azt az ágyat, ahol a vén Flack — az örült gyilkos — tizedik áldozatát leszurta...

Olga Flack vallomása, amit a rendőrségen jegyzőkönyvbe foglaltak, nem egészen vágott össze azzal, amit mr Reedernek mondott el, mikor a detektív vendégül látta őt Bennett-streeti lakásán. A detektív hagyományos pofaszakállja és pápaszeme nélkül nagyon kedves gentlemannek látszott és sehogyse emlékeztetett arra a rideg és kimért hivatalnokra, akinek eddig ismerték.

— Igen, azt hiszem, hogy megölték Ravinit — mondotta Olga Crewe sóhajtván. — De téved, ha azt hiszi, hogy apám parancsára én csaltam őt a szobámba. Ravini nagyon éleseszű ember volt és nem félt semmitől. Azért jött Larmes Keepre, mert... — itt habozott Olga: — nos, mert szerelmes volt miss Belmanbe. Ő maga

mondta ezt nekem és én mulattam rajta. Akkor még nem is tudtam a nevét, de a férjem tudta: és én nem is sejtettem, hogy Ravini árulta el az apámat, akit az ő árulása révén fogtak el. Ravini aztán megmondta nekem, hogy ő kicsoda s azt hiszem, lassanként rájött arra, hogy évekkkel ezelőtt, amikor én még iskolába jártam, találkoztunk is, még pedig elég sűrűn. És abban a pillanatban, amikor rám ismert, hogy én John Flacknek a leánya vagyok, rögtön tudta azt is, hogy Larmes Keep az apám főhadiszállása.

— És mi történt aztán? — kérdezte mr Reeder. — Nem ijedt meg és nem akart menekülni?

— Dehogy! — rázta a fejét Olga. — Erősen faggattott, hogy tudom-e, hol van elrejtve a „Flack-millió...” És, mialatt ő kapzsiságában csak a pénzzel törődött, én halálos aggodalmakat szenvedtem miatta, mert nagyon jól tudtam, hogy Daver miért fogadta be a penzióba.

— Apám nemrégén szökött meg a dartmoori fegyházból — folytatta Olga, rövid szünet után — s engem beteggé tett a rémület, hogy mi lesz, ha apám rájön arra a gázságra, hogy Daver kényszerített, hogy a felesége legyek?... Azt hiszem, a rémület elvette az eszemet akkor és kis hijja, hogy teljesen el nem árultam az apámat. De annyit megmondtam Ravininak, hogy az apám megszökött... Sajnos, nem úgy fogadta ezt a hirt, ahogy reméltem. Nem ijedt meg tőle és esze ágába se jutott, hogy meneküljön Larmes Keepről. Nagyon is magabizó volt és, természetesen, azt se tudta, hogy apám ott van a kastélyban, ahová minden éjjel följárt a földalatti barlangból...

— A lejárati a földalatti barlangba a hallban álló nagy safeből nyílt, ugy-e? — kérdezte mr Reeder. — Ez zseniális ötlet! Meg kell vallanom, hogy ez a safe lett volna a kastélyban a legutolsó hely, amelyre gyanakodtam volna, hogy rajta keresztül történik a közlekedés.

— Már husz évvel ezelőtt szerezte meg és építtette be a hallba apám ezt a safet — mesélte Olga. — A kastély belsejéből mindig volt lejárát a barlangba, amelynek fülkéit vagy börtönnek, vagy kriptának használták a kastély ősi birtokosai.

— Miért ment Ravini az ön szobájához? — kérdezte mr Reeder. — Meg fogja bocsátani ezt az... izé... indiszkrét kérdést, de nagyon szeretném tudni...

Olga bólintott, hogy érti és így felelt:

— Ez volt utolsó, kétségbeesett erőlködésem, hogy Ravinit eltávolítsam a házból... rá akartam beszélni, hogy meneküljön. Ne feledje kérem, hogy állandóan megfigyeltek engem; Daver vagy az anyám mindig a sarkamban voltak és nagyon féltem, hogy megtudják s aztán megmondják apámnak is, hogy figyelmeztettem Ravinit a veszedelemre. De Ravini... képzelheti!... egészen másnak tulajdonította a meghívásomat. Azt hitte, hogy légyottra várom... Én meghagytam ebben a tévedésében, de megígértettem vele, hogy a találkozás után az első hajnali vonattal Londonba megy, miután meghallgatta, amit mondani akarok neki.

— És mit akart neki mondani? — kérdezte mr Reeder.

Olga nem felelt azonnal, úgy hogy a detektív megismételte a kérdést. És halkán, habozva jött rá a válasz:

— Hogy apám... megesküdtött, hogy... megöli őt...

Mr Reeder félig lehunyta a szemeit és szeliden kérdezte:

— Igazat mondott most, Olga?...

A leány hol elpirult, hol elsáppadt s végül szinte kihívó daccal szólalt meg:

— Ugy-e, nem tudok hazudni, lássa!... Nos, megmondom hát az igazat. Amikor először találkoztam Ravinival, még úgy szólván csak gyerek voltam... És nagyon, nagyon tetszett nekem... valósággal rajongtam érte... bár 3 talán észre se vett engem. Le szokott rándulni oda, ahol én intézetben voltam...

— Mondja — vágott közbe mr Reeder: — igazán meghalt Ravini?

Olga nem birt szólni, csak némán bólintott. Torkát fojtogatta a sirás, az ajkai remegtek.

— Ez az igazság — mondta végül. — S az volt benne a legfájdalmasabb, hogy nem ismert meg, mikor most találkoztunk a kastélyban. Már nem is emlékezett rám és csak akkor jutottam eszébe, amikor az utolsó estén, a kertben, fölfedeztem neki magamat.

— És... valóban meghalt? — kérdezte mr Reeder másodszor is.

— Meg — sóhajtotta Olga szomorúan. — Ajtóm előtti ütötték le a folyosón.. Nem tudom, hogy aztán mit csináltak vele. Azt hiszem, hogy a safen át ledobták a barlangba.

Olga iszonyodva borzadt össze, de mr Reeder gyöngéden megsimogatta a karját és szeliden vigasztalta a zokogó leányt:

— Megmaradnak az emlékei, kedvesem... és a levelek.

És, amikor Olga elment, azon tűnődött, hogy mily érdekesek lehetnek a — Ravini szerelmes levelei!

XXI. FEJEZET

Miss Margaret Belman elhatározta, hogy pihenőjét olyan helyen fogja tölteni, ahol lehet is, meg érdemes is szórakozni. Ezt a szándékát levélben közölte mr Reederrel.

„Csak két olyan hely van a világon, ahol nyugodtan és aggodalom nélkül tudok boldog lenni. Az egyik London, a másik New-York, ahol rendőr vigyáz minden utcasarkon és a nagyvárosi szórakozások mellett a falusi örömek is mindig kínálkoznak. Ha tehát van hozzá kedve, szakítson időt arra, hogy elkísérhessen azokba a színházakba, melyeknek címét fölirtam e levél hátsó lapjára, — továbbá a Nemzeti Képtárba, a British Muzeumba, a londoni Towerbe (nem: oda mégse, ez nagyon is középkori és kísérteties hodály), a Kensington Parkba s a többi vidám mulatóhelyekre. Egész komolyan, kedves J. G. (ez a bizalmaskodás talán ingerelni fogja önt, de én már semmit se szégyenlek), én is bele akarok olvadni az egészséges, életvidám, ujjongó tömegbe, mert már unom ezt az elszigetelt, hisztériás, asszonyi egyedüllétet...”

Ebben a tónusban folytatódott a hosszú levél, amelyet elolvassva, mr Reeder mindenen előtt áthuzta kék ceruzával a naptárába előzetesen bejegyzett megállapodásokat s aztán nagy igyekezettel hozzáfogott a válasz

hoz, amelynek óvatos és itt-ott cikornyás frázisain Margaret Belman el-elmosolyodott.

Föltűnt mr Reedernek, hogy miss... izé... Margaret kifelelte a listából a Richmond Parkot, — valószínűleg azért, mert a Richmond Park késő ősszel —, amikor csipős szél süvölt a lombtalan fák közt és az őzikek már bevonultak téli szállásukra — festői kiránduló hely ugyan, de éppen nem kényelmes és csupán csak azok az esztétikusok gyönyörködhetnek benne, akik megfelelő meleg gyapju alsóruhát viselnek...

Egy szürke ködös délutánon azonban mégis bér-autóba ült mr Reeder és elvitte miss Margaret Belmant, végig a Clarence Lane-en — amely talán egész Angliának legrosszabb autó-utja —, míg végül aztán befordultak a park vasrácsos kapuján.

Amikor elérkeztek a lejtős réthez, amely koranyáron a park leggyönyörűbb része, mert a rhododendronbokrok pompás virágdiszt öltenek, mr Reeder kiszállt az autóból és céltalan sétára indult a kis ligetben miss Margaret oldalán. Leérve a kis völgybe, ahol még smaragd-zöld volt a dus gyepszőnyeg, miss Belman leült a padra és mr Reeder is melléje telepedett, némi titkos aggodalommal az esetleges rheumára, amelynek ugyan csak nem kedvezett a nedves, szürke, ködös idő...

— Miért cipelt ki éppen ide, a Richmond Parkba? — kérdezte Margaret.

Mr Reeder zavartan köhécselt:

— Hát kérem... izé... romantikus emlékek füznek ide... Eszembe jut az első letartóztatás, amit...

— Ne legyen izléstelen — vágott közbe miss Belman: — a letartóztatásban nincs romantika. Mondjon valami kedveset inkább!

— Akkor beszéljünk... önről! — vágta ki mr Reeder vakmerően. — És voltaképpen... izé... kedves miss... izé .. Margaret... éppen önről is óhajtottam beszélni... azért is kérettem ide...

Megfogta a leány kezét, oly tartózkodó, figyelmes gyöngédséggel, mintha ritka műtárggyal lenne dolga és félénken folytatta:

— Az igazság az, kedves...

— Ne mondja, hogy „miss!“ — tiltakozott Margaret.

— Szóval: kedves... izé... Margaret — nyögte ki mr Reeder: — megállapítottam, hogy az élet nagyon... izé... nagyon rövid és már nem halogathatom tovább azt a lépést, amelyet már... izé... jól megfontoltam... és... izé... — itt aztán úgy belezavarodott a sok „izé“-be, hogy végül is kifogyott a lélekzetből és megállt.

De aztán újra hozzáfogott:

— Az én koromban, sajátos temperamentumom miatt is, úgy illenék, hogy komolyabban fogjak föl bizonyos dolgokat... és önnek... izé... igaza van, hogy örültség, amit... izé... de a valóság az...

Akármi volt is ez a „valóság“: bizonyos, hogy nagyon nehéz volt szavakba önteni, úgy hogy miss Belman sietett segítségére a lovagjának

— A valóság az — mondta nyugodtan —, hogy ön azt hiszi, hogy szerelmes valakibe, igaz-e?

Mr Reeder először igent bólintott, de aztán annál hevesebben rázta a fejét.

— Azt hiszem — mondta köntörfalazva —, hogy inkább csak föltevés az egész... korántse pozitív valóság. Már nem vagyok fiatal... sőt igazán megrögzött... nem, megrögzött... izé...

— Azt akarja mondani, hogy megrögzött aglegény? — sietett a segítségére Margaret.

— Nem megrögzött! — tiltakozott mr Reeder hevesen.

A leány most félig megfordult és szembe nézett vele, két kezét föltette mr Reeder vállaira és így szólt:

— Kedvesem, ön szeretne megnősülni és szeretné, ha valaki nőül menne önhöz. De úgy érzi, hogy már

reg ahhoz, hogy boldoggá tudja tenni azt a fiatal leányt.

Mr Reeder némán bólintott.

— Én vagyok az a fiatal leány, kedvesem?... Mert hogyha én vagyok...

— Maga az, — lehelte inkább, mint suttogta mr Reeder.

— Akkor hát... boldogítson, — mondta miss Belman egyszerűen.

És mr J. G. Reeder, aki pedig oly sokat tapasztalt és oly sok kalandon esett át: életében most először tapasztalta, mily édes a szerelmi kaland.

— Uram segits! — lihegte boldogan, mikor ajkaik szétváltak az első csók után. — Ez igazán pompás volt!

(Vége.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

AFRIKAI KÖNYVEK

Írta: EDGAR WALLACE

A század leginveciózusabb mesemondójának megkapó történeteiben közvetlen közelségből szólal meg Afrika ősrengetegcinek suttogó szava, fülünkben cseng a vadember nyilának surranása, megragadó plaszticitással elevenedik meg az a csodálatos élet, mely az idegen, távoli világrésznek szinte hozzáférhetetlen szívében zajlik le a maga ősi primitívségében. Soha útleírás, regény, mozgófénykép nem tudott ilyen közel hozni még idegen világot, mint amilyen közel hozza Wallace felülmulthatatlan mesemondóképessége a brit uralom alatt álló fekete emberek bizzarr életét. Wallace utólérhetetlen művészete meggyőz arról, hogy ezek a vad lelkek is emberek, furcsa, naiv, egyszerű emberek, de emberek, éppen úgy, mint mi és abban is hasonlók hozzánk, hogy ugyanúgy hajszolják a boldogság kék madarát, mint a felsőbb rendűsége tudatában könyörtelenül elnyomó fehér faj. Elragadó figurák kelnek életre a lapokon: Bosambo, a minden hájjal megkent fekete főnök, Sanders, a gránitból faragott angol gyarmati kormányzó, aki magasabb rendű küldetése tudatával tartja a zászlót, mely a kultúra mesgyéjét jelzi az őserdőben. És Bones, a kápráztató humorú angol gyarmati tisz, meg az ochoriak, a ngombiak, az akasavák, a bushmanek... mind húsból és vérből való élő figurák, Wallace emberábrázoló képességének remekbe formált gyöngyei. Hogy ezek az Afrika-történetek tele vannak a humor, az ötletesség, a fantázia bőkezű, szinte pazarló gazdagságával, azt már az író márkás neve biztosítja.

*Sanders, a folyam ura
A kannibálok közt*

| *Bosambo — Sandi
Sandi rendet csinál*

Az öt kötet mindegyike színes címlappal fűzve P 145.

Kérjük, olvassa el a következő közleményünket!

